

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΑΝΟΗΣΙΑ

Η συντροφιά του τον καθίζει στο σκαμνί και άπαγγέλλει έναντι του το κατηγορητήριο της. Αϊσχος αυτό που έκανε. Πώς μπόρεσε; Πώς πήγε η καρδιά του; Και αν δε συλλογίστηκε τη γυναίκα του που εγκατέλειψε, πώς δε σκέφθηκε τον εαυτό του, που στερήθηκε τέτοια γυναίκα; Δεν της έλειπε τίποτα.

Αν δεν ήταν η πεντάμορφη του παραμυθιού, ήταν η νόστιμη και η συμπαθέστατη. Από καλή οικογένεια, με καλούς τρόπους, με επιμελημένη ανατροφή, με τη μόρφωση που χρειάζεται για να μην είναι ούτε η σχολαστική, ούτε όμως και η άστοιχείωτη, που σε ντροπιάζει με την αμαθεία της. Σεμνή, εύπρεπης, αξιοπρεπής, μετρημένη, λεπτή, στοργική, αυτό που λέμε «καθώς πρέπει». Και τον αγαπούσε τόσο.

«Κηφισιά, θάληρο; Μά είναι κοφτή-ριο, χρυσέ μου!»

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Νά όμως που διαλύει το σπίτι του και την εγκαταλείπει.
— Έγκλημα τέρας απέναντί της και καταστρέφεις τον εαυτό σου.
Οι κατηγορίες ήταν ειλικρινείς στην επίθεσή τους. Τους άκουσε χωρίς διακοπή, και όταν κάποτε εκείνοι τελείωσαν, με την ίδια ειλικρίνεια κι' αυτός, απολογήθηκε για τη διαγωγή του.

Συμφωνεί σε όλα. Έκτιμα όσο και οι άλλοι τα προσόντα της γυναίκας, από την οποία απομακρύνεται. Ίσως μάλιστα και περισσότερο από τους άλλους, γιατί αυτός που τη γνώρισε από κοντά, είναι σε θέση να κρίνει σε όλη τους την έκταση τις αρετές της. Αισθανόταν όμως τόσο δυσάρεστα κοντά της...

Για την ακρίβεια, δεν ένοιωθε σαν άντρας εμπρός σε μία γυναίκα. Είχε την εντύπωση, ότι ζούσε στο πλευρό μιας παιδαγωγού, που του την έδωσαν για να τον παραστήσει, να τον εμποδίσει από τις υπερβολές, να του δίνει μαθήματα μέτρου και συνέπειας. Ένας κυματοθραύστης, για να σπάζουν επάνω του κάθε αθύρμη-τιμος του, όλοι του οι ενθουσιασμοί, όλες του οι εκδηλώσεις.

Με τα λουλούδια στο χέρι πήγε ένα βράδυ στο σπίτι του. Της πρόσφερε. Τον φίλησε, τον ευχαρίστησε, αλλά κι' αμέσως το μάθημα:

— Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου, τί τα ήθελες όμως; Έχουμε τόσες ανάγκες στο σπίτι... Και βάδισες του κόσμου τα χρήματα. Ξέρω, είναι πανάκριβα την εποχή αυτή τα τριαντάφυλλα.
Η πρακτική σκέψη κάλυψε με την παγερότητα της τη χειρονομία του. Όταν πήγαινε στο σπίτι του, κρατώντας το μπουκέτο, σύνεσι έριξε νερό στο κρασί του. Και δεν είχε να της προσάψει τίποτα. Μέσα στα όρια της φρονήσεως, ήταν η παρατήρησή του. Πολύ σωστά, όσα του είπε. Ήταν τάχα γνώση να πάει και να δώσει ένα μάτσο λεφτά για τα τριαντάφυλλα αυτά, που θα τα πετούσαν στον τεκετέ των σκουπιδιών, ύστερ' από δυό μέρες;

Ερχονταν πάλι βραδιές, που για να την ευχαριστήσει και να ευχαριστηθεί ο ίδιος, της έλεγε: «Έλα, ντύσου, να φάμε απόψε νόταν κατηγορηματικά εκείνη, αλλά είχε τις μικρές της επιφυλάξεις. «Κηφισιά, θάληρο; Μά είναι κοφτήριο, χρυσέ μου!... Δεν θυμάσαι πέρι; Γιατί να μη φάμε εδώ το φαγάκι μας — μιά που το έχουμε — και να πάρουμε εκεί ένα γλυκό, τον καφέ μας;...»

Πολύ σωστό, πολύ φρόνιμο, πολύ λογικό. Αυτός όμως ακριβώς ο πληθωρισμός της φρονήσεως, είναι που του παρέλυσε το κέφι. Τόβλεπε κι' ο ίδιος, ότι θα ήταν άνοησία, μιά που είχαν γνώμη; Τό φαγάκι τους, να πάνε και να χαλάσουν του κόσμου τα χρήματα, χωρίς να υπάρχει καμιά ανάγκη.

Α, αυτή η άνοησία... Πόσο υποτιμούσε την αξία της! Σα ναχη κανένα γούστο ή ζωή χωρίς άνοησία... Στεγνή και άχαρη που θα ήταν! Ζωή μυρμηγκίου που σέρνεται σ' όλο το βίο του, στην προσπάθεια. Θυσία του βεβαίου παρανότου στο άβυσσο μέλλον, φεύγει το παρόν, και το μέλλον δεν έρχεται ποτέ, γι' αυτό ολό και μεταθέτουμε τα όρόσημά του, ως που τη ζωή στο θάνατο.

Στη λογική της γυναίκας του είχε αρχίσει να πει-θαρχή κι' αυτός. Τόσο, που με τον καιρό, ούτε άνηθ διασκεδάσεις της έλεγε να πάνε. Έγινε ο φρόνιμος, νοήσιος. Ο μετρομένο νοικοκύρης που λογάριάζε

Ερχεται όμως κάποια ώρα... Μιά ώρα που δεν την φει την ιστορία των ανθρώπων, ή μοίρα που γρά-βρέθηκε στο δρόμο του κι' έριξε την πέτρα που τάραιζε τα νυσταγμένα νερά του. Τον πήρε και τον τράνταξε. Γυναίκα γεμάτη κοκεταρία και απαιτή-σεις. Βρήκε κοντά της τον εαυτό του, αποτινάξε τις τηρή αυτή, όσο άφορητη του φαίνεται η άλλη. Μιά

Δεν είναι αυτό που ζήτησε στο γάμο του. Μιά παντρεύτηκε για ν' αποσυρθεί από τα εγκαύματα. Δεν τρέυτηκε για να ζήσει. Και φεύγει από την πρώτη πάρη την άλλη, που θα του τον κάνει διασκεδαστικό και άνοητο.

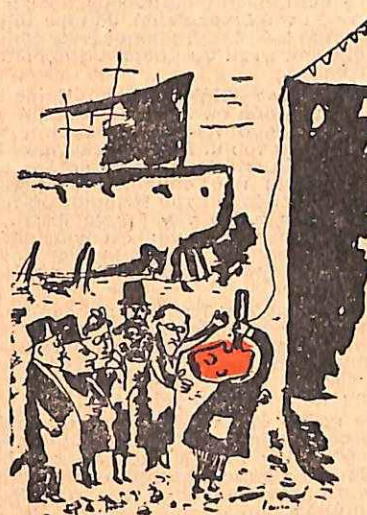
Η απόλογιά του. Πολύ αδύνατη απόλογιά. Δεν θα βρεθεί δικαστής που να τον άνωσει. Μέσα όμως από τον κυνισμό και τις υπερβολές του, βγαίνει ένα μά-θημα για τη γυναίκα: Χρειάζεται στη ζωή και λίγη άνοησία. Μέτρο στη φρόνηση. Να μη κόβει η να μη φαίνεται ότι κόβει τα φτερά του άντρα. Διακριτικό το χαλινάρι που του περνά στη σπάταλή του διάθεσι. Και πάνω απ' όλα, να μη παραιτηθεί από την κο-κεταρία, το γυναικισμό και τις απαιτήσεις της, γιατί τότε η τον αποτελιματώνει, η τον κάνει να στρέψει

άλλοι την προσοχή.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Αχ, κύριε πόλιμαν, ξέ-γασα την άδεια στο σπίτι μου!

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Όχι, όχι, εξοχώτατε...
Πρέπει να σώσετε τη σαμπά-νια πάνω στο πλοίο!...

— Διασκεδάσα εξαιρετικά, Καίτη μου, τη στιγμή που εκείνος που κα-θόταν πίσω μας, σούεγαλε το κα-πέλλο!...

ΣΚΙΤΣΑ της εποχής

Ευθύμα έναταντανέ

Κ ΑΘΕ μπτέρα έχει κι' έ-ναν δικό της τρόπο να νανουρίζει το παιδί της. «Ε-ζω απ' το κλασικό «κοιμή-σου και παράγγελα...» υ-πάρχουν και λογιών-λογιών τραγούδια που χρησιμοποι-ούνται απ' τις ταλαιπωρημέ-νες μανάδες για να κοιμή-σουν...» Τ' άγγελουδάκια ή μάλλον τα θηρίακια τους.

Στην πόρτα, όμως, ενός συνοικιακού σπιτιού μιά φτωχή γυναίκοιλα χρησιμο-ποιούσε το πιο πρωτότυπο νανουρίσμα που ακούστηκε ποτέ:

— Έξη ο γαυρός έξη ο γαυροορός, έκανε καθώς κουνούσε το μικρό στην αγ-καλιά της.

Κι' ύστερα:
— Οκτώ η μαρίδα, οκτώ η μαρίδα... Πάρτε μαύρη μαρίδα του θάληρου σου.

Κάποιος περαστικός από-ρησε:

— Τού άρεσουν τα ψάρια, κυρά μου;

— Όχι, απάντησε η γυ-ναίκοιλα. Ο πατέρας του είναι ψαράς και τώκει μά-θει να κοιμάται έτσι.

Κ ΟΣΜΙΚΟ κέντρο. Όρχή-στρα. Χορός. Ζευγάρια καθώς πρέπει. Γκαρόνι με άσπρα σοκόν.

Αλλά να πού στην πίστα εμφανίζε-ται ένας παχουλός, εανθός, με μία παρδαλή πουκαμιά, που κρέμεται επάνω απ' το παντελόνι του.

Η ντάρια του έν τάξει — κομψή περισ-σότερο του δέοντος. Τα μά-τια, φυσικά, όλων στρέφον-ται στον άσουλούπιτο νέο με την πουκαμιά.

— Έγγλέζος είναι!

— Όχι, Αμερικανός...

— Μάλλον, Όλλανδός...

— Όχι, Σουηδός!

Αλλά ο νέος δεν δίνει σημάδια κι' άρου χόρεψε τη ρούμπα του, άπουσφεται στο τραπέζι και χτυπά τα παλαμάκια φωνάζοντας έλ-ληνικώτατα:

— Γκαρόνι! Πιάσε μας δυό ούίσκια άκόμα!

Κι' οι θαμώνες άπορημέ-νοι:

— Η Έλληνας που ξενο-φέρει είναι ή ξένος που έλληνοφέρει...

Πάντως το ίνκονγκιτο του άσουλούπιτου κρατήθηκε ως το τέλος.

Κ Ι' έπειδη ο λόγος για ύ-ψηλά πρόσωπα άς μιλή-ση ή στήλη αυτή και για τον Διάδοχο που φοιτά ως γνωστόν στην Σχολή Άνα-δρυτών της Κηφισιάς. Ό

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΙΑΡΟΖΑ 5 ΙΗΛ. 27-135-29-967 ΙΙΜΗ ΔΡ. 5000

Διάδοχος, λοιπόν, — όπως βεβαιούν οι συμμαθητάι του — είναι αρκετά άτακτος και γι' αυτό αρκετά συχνά εισ-πράττει τιμωρίες, που συ-νίστανται στην στέρησι του δικαιώματος της εβδομαδι-αίας εξόδου.

Πρό καιρού λοιπόν, —πριν από τις εξετάσεις — ανέδω-κε ή βασίλισσα στην Κηφι-σία για να τον παραλάβει. Ό άρμόδιος καθηγητής, ό-μως, με κάποια άμνηστία της δήλωσε:

— Μεγαλειότητι ο ύψηλό-τατος είναι τιμωρημένος και δεν έχει εξόδο αυτό το Σαββατοκύριακο. Έκτός αν διατάξετε...

— Αταξίες;

— Αταξίες, Μεγαλειότητι. Τότε να μείνει μέσα.

Και ή βασίλισσα έφυγε πάλι μόνη, χωρίς να παρα-λάβη τον... άτακτο μαθητή, που λέγεται ότι μόλις τό έ-μαθε κατσούφιασε και μουρ-μούρισε:

— Νά έχης βασίλισσα μά-μα και να μη μπορείς να πε-τύχης μιά χάρη!...

Τ Ο θάληρο φιλοξενεί κάθε τόσο τους φιλικούς όσο και τους συμμαχικούς μας στόλους. Τόν περασμένο μήνα είχαμε τον Έγγλέζι-κο, τούτον τον μήνα οι-λόξενησε τον Αμερικανικό. Γενίζει λοιπόν, ή Ά. θήνα από κατάσπρες φορε-

— Μαζούτ, κυρία, της έ-ξήγησαν.

— Και τί θα πή μαζούτ;

— Ακάθαρτο πετρέλαιο.

Η κυρία έγινε έξω φρε-νών:

— Μά είναι κατάστασις αυτή και επιτρέπεται να ρι-χνουν αυτό το φοβερό πράγμα μέσα στο θάληρο, που παίρνει το μπάνιο του ο κόσμος;

Κι' ο άστειος της περι-στάσεως:

— Πράγματι, κυρία μου. Άλλα φορά πρέπει να εί-δοποιούν τους στόλους να άγκυροβολούν επάνω στον γυμντό, όπου δεν παίρνου-με το μπάνιο μας...

Όμως δεν γέλασε κα-νείς. Γιατί ή κυρία μάλλον είχε δίκιο.

Γ ΡΑΦΙΚΗ σκηνή στην όδον Πανεπιστημίου — για την ακρίβεια στα σκαλάκια της Τραπεζίς της Ελλάδος. Δυό ξένοι περιηγητάι: έ-νας συμπαιθεσάτος γέρος και μία συμπαιθεσάτη γρη.

Η γρη, καθισμένη στα σκαλάκια με τα καρέ της κατακόκκινα απ' τον ήλιο και τα μπρασάκια της

τουρουφλιασμένα. Κι' ο γέρος της άλειβει μιά άλοι-φι, ψιθυρίζοντας κάθε τό-σο, χαλικά:

— Πω, πω! Τι ήλιο! Πω, πω, τί ήλιος στην Άθήνα!

Τό θέμα τραβά «πολ-λούς, που διασκεδάζουν με την γραφική σκηνή. Έ-νας ρωτάει:

— Από πού έρχεσθε;

— Από την Σουηδία.

— Είσαστε Σουηδοί;

— Μάλιστα κύριε.

Κι' ο Άθηναίος χαμογε-λώντας:

— Άμ τότε εξηγήται ή κατάπληξή σας για τον ήλιο

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36033

Τα δρώματα της καρδιάς

ΠΙΚΚΟΛΑ

Όταν ο Πάλ, στο μικρό ελβετικό σταθμό, κάτω ακριβώς απ' το βουνό, φίλησε το χέρι της κοπέλλας, αυτή του είπε:

—Θα σε θυμάμαι πάντα, Πάλ, κάθε μέρα.

—Κι' εγώ εμένα, Πικκόλα.

—Κι' αν δεν μπορούσαμε ποτέ να ενώσουμε, θαμσάτε πάντα ο ένας για τον άλλο. Ψέματάς...

—Ναι, πάντα ο ένας για τον άλλο...

Η κοπέλλα έριξε προς τα πίσω το κεφάλι της και τότε ξανάβαλλε τα χέρια στην άκρη του δροσιστή αέρα πουρχόταν απ' τη λήνη.

—Θα συναντηθούμε και θα κουβεντιάσουμε νερό, του είπε.

—Εγώ απ' το σπίτι μου, στη Μπολωνία, θα σε φωνάζω, Πάλ, και συ απ' τη Βουδαπέστη, θα μου απαντάς με τη σκέψη σου...

—Και θα μ' ακούει, όταν θα σου μιλάω, της απάντησε ο Πάλ. Θα καταλαβαίνει τα λόγια μου και θα μου απαντάει πάντα...

—Θα τα καταλαβαίνει όλα, Πάλ, γιατί δε θα σκέπτομαι τίποτ' άλλο παρά εμένα, πάντα εμένα!

Το τραίνο ξεκίνησε κι' απόμειναν πίσω η Πικκόλα, ο σταθμός, το βουνό κι' η λήνη, η τελευταία ανάλαμπη του καλοκαιριού.

Μέσ' στο βράδυ, ο Πάλ άρχισε να ξαναθυμάται ό,τι του είχε συμβεί. Μά τι τότε συμβεβηκε; Στην πραγματικότητα, όχι βέβαια, και σπουδαία πράγματα. Μία μικρή περιπέτεια, κάπως αφέλεια. Είχαν περάσει μαζί έξη βδομάδες κοντά στην ελβετική λίμνη και ζούσαν στο ίδιο ξενοδοχείο. Τις πρώτες μέρες δεν πρόσεχαν ο ένας τον άλλο. Έπειτα, δυο βδομάδες αργότερα, ένοιωσαν κάτι σαν άκατανόητο μίσος, που έδινε όμως την εντύπωση πως δεν ήταν μίσος, φιλονικία, δέκα φορές την ημέρα και δεν άφη-

νε ο ένας τον άλλο σε ησυχία. Μά πως δεν καταλάσαν αμέσως, τι συνέβαινε στην καρδιά τους και το πήραν για μίσος;... Ένα βράδυ, στο σαλόνι της μουσικής, είχαν τσακωθεί για μια ασημένια φωνή.

«Επί τέλους, είχε σκεφτεί τότε ο Πάλ, τελειώσαμε μια για πάντα μ' αυτή την κωμωδία!»

«Ενοιώθε τον εαυτό του ήρεμο, μα μέσα του ένοιωθε την αγωνία, το κενό. Την καρδιά του πάλι βασάνιζε ο πόνος, ένας πόνος που δεν έλεγε να παύει. Άναψε το φως, έπεσε στο κρεβάτι, πήρε ένα βιβλίο. Τιποτά! Τότε σκέφτηκε: «Μά είναι άνοητο αυτό. Γιατί δεν μπορούμε να ζούμε δίχως να κάνω κακό ο ένας στον άλλο;»

Και ξαναείδε το πρόσωπο της κοπέλλας, καθώς μελαγχολικό, αλλά τόσο ωραίο, όπως ποτέ του δεν τόχε δι.

Την άλλη μέρα της ζήτησε να τον συγχωρέσει. Πήγαν στο πάρκο. Εκεί ο Πάλ της ξαναζήτησε συγγνώμη και η Πικκόλα τον συχώρεσε. Έπειτα, του πρόσφερε ένα τριαντάφυλλο.

—Ευχαριστώ, Πικκόλα, της είπε με τρυφερότητα.

Ήταν η πρώτη φορά που την είχε φωνάξει έτσι.

Αποφάσισαν σε λίγο να γυρίσουν, αλλά στο δρόμο δεν μιλούσαν, όπως ο Πάλ, κάποια στιγμή, βρήκε την ευκαιρία να την πειράξει:

—Δεν μου λες είν' ωραίος αυτός ο πλούσιος και χήρος άρραβωνιαστικός σου που σε περιμένει στη Μπολωνία;

—Πώς; "Αν είν' ωραίος;... άπορώσε εκείνη.

—Μάλιστα... Γιατί, παρακαλώ, να μη σε παντρευτώ εγώ;

—Και θάταν αυτό κακό, Πάλ;...

—Έννοείται, γιατί εγώ θέλω να παντρευτώ από έρωτα. Δεν θα μπορούσες να μ' αγα-

πήσεις; "Απάντησέ μου, Πικκόλα.

—Όχι, Πάλ, δεν θα μπορούσα, σε βεβαιώνω!...

Ο Πάλ ήταν δεν ήταν ζήλοσι χρόνων και η Πικκόλα, μόλις δέκα έφτα κι' άρραβωνιασμένη, έδω κι' έξη μήνες, μ' ένα χήρο, αλλά παμπλουτο δικηγόρο απ' τη Μπολωνία.

Έτσι, μονάχα την παραμονή που θαφευγε ο Πάλ, εξομολογήσαν τον έρωτά τους. Μία εξομολόγηση γλυκιά και θλιμμένη μαζί. Οι δουλειές που είχαν οι γονείς της Πικκόλα δεν πήγαιναν καλά. Όλα εξαρτιόνταν απ' το γάμο της μικρής. Η Πικκόλα λοιπόν είχε απαντήσει στον Πάλ να πάει να τη βρει στη Μπολωνία κι' ακόμα να της γράψει δυο λέξεις. Ήταν μήνες και μήνες που η οικογένεια της ζούσε απ' τα λεφτά του άρραβωνιαστικού κι' ο Πάλ έπρεπε να φερθεί τιμω.

Έκείνος δεν έδινε λέξη. Φίλησε και ξαναφίλησε τα χέρια αυτά που τόσο δεν θα ξαναφίλησε ποτέ πιά.

Και τότε... Πάει κιόλας μια ώρα που το τραίνο έφυγε και που ο Πάλ τα ξαναθυμήθηκε όλ' αυτά. Ναι, αυτό είν' όλο, το παρελθόν τους. Θα ζούσαν τώρα και οι δυο τους με τις γλυκές αναμνήσεις τους, που έκρυβαν ωστόσο τόση μελαγχολία.

Ο Πάλ, έτσι, ζούσε πιά με το ωραίο παρελθόν. Έγραφε γράμματα στην Πικκόλα, μα δεν ταστέανε. Έφτανε να τα διαβάσει ο ίδιος δυνατά, στη Βουδαπέστη, για να τ' ακούει η Πικκόλα στη Μπολωνία. Όλα τους άρχισαν έτσι: «Μακρινή μου μνηστήρ...» Κι' όλα τα γράμματα μολις τα τελείωνε, ο Πάλ τάρριχνε στη φωτιά, γιατί η Πικκόλα δεν μπορούσε να λαβαίνει γράμματα από τον άντατρο.

Όστόσο, πριν απ' τα Χριστούγεννα, ο Πάλ τηλεφώνησε απ' τη Βουδαπέστη στη Μπολωνία και ρώτησε την Πικκόλα αν μπορούσε να της στείλει λουλούδια. Μά η Πικκόλα του απάντησε: «Όχι». Μά θα του έγραφε. Πραγματικά, δυο μέρες αργότερα, ο Πάλ έλαβε μια κάρτα μ' αυτά μονάχα τα λόγια: «Πάντα δική σου, ποτέ δική σου!»

Ο Πάλ είχε μαζί του όλη τη μέρα αυτή την κάρτα και τη νύχτα την έκρυβε κάτω απ' το μαξιλάρι του. Έπειτα, ένα πρωί, φόρεσε τα καλά του και θέλησε να ευχηθεί από μακριά καλημέρα στην Πικκόλα. Γύρευε, ψελίζοντας τα λόγια που θα της έλεγε, μα δεν τα έβρισκε. Παραξένος, αλήθεια! Δέ θυμόταν τίποτα πιά απ' τα Ιταλικά ποίχε μάθει. Πήρε το Ιταλοουγγρικό λεξικό, μα ήταν αδύνατο να διαβάσει τα Ιταλικά. Ακόμα και την κάρτα της Πικκόλα: Τα γράμματα της φαίνονταν σαν να χοροπηδούσαν, σαν Ιερογλυφικά!

Ο Πάλ ζαλιώθηκε. Θεέ μου! Τίς οι αγωνίες τόσαν μηνών να τοίχε χτυπήσει στα νεύρα; Κάποτε, έδω και χρόνια, είχε το ίδιο συναισθήμα από κόπωση. Μά νά, τώρα ένοιωθε τα ίδια. Το μυαλό του δεν δούλευε, το κεφάλι του ήταν βαρύ, δεν είχε δυνάμεις. Έπρεπε να τηλεφωνήσει στο γιότρο...

Μά παράτησε το ακουστικό. «Ήξερε τι είχε. Τα νεύρα του ήταν άρρωστα, τσακισμένα: Δεν όηρχε πιά γιαιτρεία. Η Πικκόλα δεν τον θυμόταν πιά!...

Είχε παντρευτεί την προηγούμενη μέρα και δεν τον σκεπτόταν πιά!

Κι' από εκείνη την ημέρα, ο άτυχος Πάλ δεν μπόρεσε να προφέρει, ούτε να καταλάβει μιά λέξη Ιταλική. Μονάχα ένα όνομα του τριβέλιζε ποτέ-πότε το μυαλό:

«Πικκόλα! Πικκόλα!»

ΑΛΑΞΙΛΛΟΣ Σ ΛΑΚΑΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το καινούργιο έργο του Άκαδημαϊκού Κ. Σπύρου Μελά, «Ο βασιλιάς κι' ο σκύλος», που προεβλήθη τελικά ως έναρκτηρία της χειμερινής περιόδου του Εθνικού Θεάτρου, παρουσιάζει μία ξεχωριστή ιδιαιτερία: Δεν έχει κανένα βασικό ρόλο πρωταγωνιστού. Όλοι οι ρόλοι είναι μικροί.

Το ρεκόρ παραστάσεων από τα έφεινείνα έργα πρόσας επέτυχε η κωμωδία του Κ. Γ. Ρουσσώ «Ερωτικές βιταμίνες». Το έργο αυτό για το οποίο άρχικά είχε επιφυλάξεις η κριτική, συμπληρώνει αυτές τις μέρες 200 παραστάσεις, όσες δηλαδή κανένα από τα νέα έφεινείνα έργα.

Κάτι παρόμοιο είχε συμβεί πριν πολλά χρόνια, με τους «Απάχιδες των Αθηνών», την αλησμόνητη όπερέττα του μακαρίτη Χατζηπανούτσου. Δηλαδή, ενώ στην προεμιέρα το κατεδικασμένο όλο σχεδόν οι κριτικοί, επρογματοποίησε 300 συνεχείς παραστάσεις.

Το θέατρο «Παναγιάννου» έπειτα από τη νέα του διαρρύθμιση, άο είναι το μεγαλύτερο από όλα τα χειμερινά αθηναϊκά θέατρα, γιατί θα μπόρει να περιλάβει 1500 θεατές.

Το θέατρο «Πάλλας» του Πειραιώς, για πρώτη φορά αυτή την εβδομάδα, παρουσιάζει έργο πρόσας. Πρόκειται για την κωμωδία του Κ. Δ. Χρονοπούλου «Συζυγος με ελαττώματα», που έπειτα από την επιτυχία που σημείωσε στο «Βεργατομνηστήριο» πάλιν την Άννα Λώρη.

Χαρακτηριστικό είναι ότι για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια παίζεται στον Πειραιά έργο πρόσας σε ανοικτό θέατρο.

Ο Λουτσιάνο Ταγιόλι, πριν φύγει από την Ελλάδα ηχογράφησε σε δίσκους δύο ελληνικά τραγούδια, τα «Φωνή της αγάπης» του μαέστρου Κ. Κορολόγου και «Μηροστό στ' ακρογιάλι» του μαέστρου Κ. Ζάκ Ιακωβίδη.

Το πρώτο από τα δυο αυτά τραγούδια που είχε συμπεριλάβει στο ρεπερτόριο του έδω, δεν τον έδυσκόλεψε καθόλου. Το δεύτερο όμως, που του ήταν τελείως άγνωστο, αναγκάστηκε να το τραγουδήσει από χειρουργό, γραμμένο με λατινικά στοιχεία!

Οι σεισμοί της Κύπρου ανάγκασαν το μαέστρο Γ. Μυρογιάννη, ο οποίος έπρόκειτο να μείνει εκεί και τον χειμώνα να γυρίσει τώρα στην Αθήνα.

Ο γνωστός μίμος Τζάκ Νάιφ παρουσιάζει τελευταία μία καινούργια δημιουργία του. Μιμείται με ξεχωριστή επιτυχία την τραγουδίστρια-φαινόμενο Έμα Σουμάκ.

Σχετικά με δυο πολύ γνωστές τραγουδίστριες, την Μαίρη Λώ και την Νορίνα, για τις οποίες μας έρωτησαν πολλοί αναγνώστες μας, έπειδή δεν εμφανίζονται καθόλου τον τελευταίο καιρό, τους πληροφορώ ότι πρόκειται κατ' αυτός να γίνουν μπιρέες.

Στην τιμητική του μαέστρου Σουβινούλ, που δόθηκε την περασμένη εβδομάδα σε γνωστό κοσμικό κέντρο, παρήλασαν από την πίστα οι πιο άβιθνες άτραξιόν.

Ο δημοφιλής κωμικός Β. Λογοθετίδης και η Έλνα Λιδούκου έχορρωσαν «ταϊφετέλι» και η ντιζέξ Λέλα Μαρτίνι ρωσικούς χορούς.

Γνωστός θεατρόφιλος έξ' άλλου, παρουσιάζει μία καινοτομία: Έκαθε μ' ένα φαλίδι, που κρατούσε στα χέρια του τις γραβάτες όλων των καβαλλέρων, που έμπαιναν στη πίστα για να χορεύουν! Μία καινούργια εμφάνιση είχε επίσης το ίδιο βράδυ και ο άρχηγος των υπαρχιστών Σίμος Τσαντινός, που παρουσιάστηκε ως «κούμπος».

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι υπαρχιστοί που συγκεντρώνουν τόσες συμπάθειες, έπεξετέιναν τελευταία τη δράση τους και έξω από τον καλλιτεχνικό τομέα.

Με άρχηνά πάντα το Σίμο, ίδρυσαν στην Αθήνα ποδοσφαιρική ομάδα. Έξ' άλλου, σε ένα χωριό του Βόλου μετέμειναν οι «Μάου-Μάου» κατεργαζόμενοι τους κατοίκους της περιφέρειας!

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τα συμβάντα με το φάρουκ

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τί είναι;

—'Ανυπατε σφεραρχά!

—Διαταγές, κυρία!

—Οδήγησε τον στόλον των λιμουζινών και αγκυροβάλει έξω από το ξενοδοχείο του ξεπεσμένου!

Έπί της ναυαρχίδος μου εγώ και από πίσω έξη ακόμα λιμουζίνες, περιλαμβανούσαι την άριστοκρατική παρέα μου και το τί έγινε δεν περιγράφεται! Νά βγαίνουν οι πλούσιοι και οι πλούσιες από τα ξενοδοχεία και να σταματάνε στους δρόμους κατάληκτοι οι Ιταλιάνοι και να ρωτάνε:

—Τί είναι; Τ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίκης και η Ίουλιέττα Καπουλέτου αγαπιούνται, μ' όλο που οι οικογένειές τους χωρίζονται από το πιάτο βανίλιας, αναγκάζονται να σκοτώσουν έναν από αυτούς, ένας άλλος όμως τον αναγνωρίζει. Ο πατέρας κι' η μητέρα της Ίουλιέττας πηγαίνουν να ρωτήσουν την κόρη τους αν ξέρει για ποιο λόγο ο Ρωμαίος μπήκε στο σπίτι τους. Η Ίουλιέττα αρνείται τα πάντα, και ο πατέρας της της αναγγέλλει ότι θα παντρευτεί το νεαρό ευπατρίδη Πάρη. Την άλλη μέρα, ο Καπουλέτος πάει στον "Αρχοντα της Βερόνας". Έσκαλο και του καταγγέλλει ότι ο Ρωμαίος Μονταίκης παραδίσε την περασμένη νύχτα το οικογενειακό του άσπλο, σκοτώνοντας κι' έναν υπηρέτη του. Εκείνη τη στιγμή φτάνει ο Πάρης, που ναι και τους βεβαιώνει ότι ο Ρωμαίος έχει συλλάβει, ύστερα από μία μονομαχία μαζί του, κι' βρίσκεται τώρα κλεισμένος στο φρούριο Σάν - Πάολο.

Να είδοποιηθεί άμεσα να παρουσιαστεί μπροστά μου ο φρούραρχος του, ο ιππότης Τζουλιάνο... πρόσταξε ο "Αρχοντας". Ο λοχαγός των λοχοφόρων υποκλίθηκε και βγήκε για να εκτελέσει τη διαταγή.

Οι τρεις άντρες μέινανε σιωπηλοί, νευριασμένοι. Ο "Αρχοντας" άρχισε να περπατάει πάλι απάνω-κάτω, ενώ ο Καπουλέτος βυθιζότανε στους συλλογισμούς του, που ο Πάρης απόφευγε να τους διακόψει... Ύστερα από λίγη ώρα, βήματα βαρειακούστηκαν έξω από το δωμάτιο, κι' η πόρτα χτύπησε δυνατά... Ο "Αρχοντας" φώναξε δυνατά, νευρικά:

— Έμπρός!...
— Η πόρτα άνοιξε, κι' ο λοχαγός των λοχοφόρων έκανε τόπο για να περάσει μπροστά του ο φρούραρχος της φυλακής του Σάντ-Αντζέλο.

Ο ιππότης Τζουλιάνο στάθηκε αξιοπρεπής, άφοδος, μπροστά στον "Αρχοντα της Βερόνας".

Ο "Έσκαλος" χαμογέλασε. Ο Τζουλιάνο ήταν ένας διαλεκτός στρατιώτης, πουχε πάντα πολεμήσει για τη δόξα της Βερόνας.

— Χαίρουμαι που σε βλέπω, Τζουλιάνο... του είπε.

— Η δική μου ή χαρά είναι διπλή, ευγενικό μου "Αρχοντα... είπε ο φρούραρχος του Σάντ-Αντζέλο.

— Ξέρω πως είσαι ένας διαλεκτός, και πιστός μου στρατιώτης... συνέχισε ο "Αρχοντας".

— Όμως... ρώτησε σμίγοντας τα φρύδια του ο Τζουλιάνο.

— Νά, με πληροφορούν αυτή τη στιγμή, ότι στο φρούριό σου γίνονται πράματα που δεν τα ξέρω...

Ο Τζουλιάνο γύρισε ένα υπεροπτικό του βλέμμα γεμάτο όργη στα δυο πρόσωπα που παραστέκανε στη συζήτησή του με τον "Αρχοντα... στον Καπουλέτο και στον Πάρη... και είπε:

— Μπορώ να μάθω ποιά είναι αυτά τα πράματα, "Αρχοντα...;

— Νά, πιάσανε, λέει, έναν έχθρο του Κράτους και τον παραδώσανε στη φρουρήσή σου... Και συ δεν ήρθες να μου το αναφέρεις...

Το σκάσιμο των φρυδιών του γέρο στρατιώτη έγινε πιά έντονο:

— Έχθρο του Κράτους;... ρώτησε. Για ποιάς μιλάς, "Αρχοντα "Έσκαλε;...

— Για το Ρωμαίο Μονταίκη, ιππότη Τζουλιάνο!... του αποκρίθηκε ξερά ο διοικητής της Βερόνας.

— Άνοιξε διάπλατα τα μάτια του ο διοικητής της φυλακής, γεμάτα απορία:

— Ο Ρωμαίος Μονταίκης είναι έχθρος του Κράτους;... έκανε. Ένας από τους πρώτους πολίτες του τόπου μας;...

— Ναι! μπορεί ν' ανήκει σε δοξασμένη οικογένεια, μα παράκουσε τις διαταγές μου και περιφρόνησε με θράσος το νόμο... Γι' αυτό πρόσταξε να εξοριστεί στο βουνό μακριά από την πόλη μας... Έκείνος, όμως, όχι μόνο δεν έφυγε, αλλά κι' εξακολούθησε να φέρεται προκλητικά...

— Με ποιόν τρόπο;
— Μονομαχώντας μαζί μου! είπε ο Πάρης, προχωρώντας ένα βήμα μπροστά.

Ο Τζουλιάνο τον κύτταξε με περιφρόνηση.

— Μαζί σου;... ρώτησε.

Έκτος νόμου!

Ο πόλιςμαν "Χαυκίδης παίρνει πρωί-πρωί τη θεία του στη γωνία ενός πολυσύχναστου αθηναϊκού δρόμου. Σε λίγο περνάει από κει ένας συνάδελφός του, που τον χαιρετάει και του λέει:

— Έδώ έχεις υπηρεσία σήμερα;
— Ναι, απαντά εκείνος. Έσύ είσαι στα γραφεία του τμήματος. Μακάρι να ήμουν κι' εγώ!...

— Γιατί τό λες αυτό;
— Γιατί, όπως ξέρεις, η δουλειά μου εδώ έχει πολλούς υπελάδες. Νά, τώρα, απ' αυτό έκει το παράθυρο του τρίτου πατώματος βλέπω κάθε πρωί να πετιέται πότε μία ακούπα, πότε ένα πιάτο, πότε μία βούρτσα...

— Και δεν τους καταγγέλεις ακόμη; τον ρωτάει ο συνάδελφός του.

Δεν προφτάνει όμως ν' απαντήσει ο πόλιςμαν και ο αέρας του φέρνει στα μούτρα μία τούφα κατασπαρμένη γυναικεία μαλλιά. "Αγριεμένος παίρνει το φίλο του και χτυπάει το κουδούνι του τρίτου πατώματος.

Βγαίνει ένας κύριος με πυτζάμες. — Δεν λαβαίνετε υπ' όψι σας τις διαταγές της αστυνομίας; του φωνάζει. Πετατέ απ' το παράθυρο ό,τι τύχει χωρίς να λογαριάζετε τους διαβάτες και το νόμο.

— Παρντόν κύριε πόλιςμαν του άπαντά ο κύριος του τρίτου πατώματος. Ούτε οσείς, ούτε ο νόμος έχει το λόγο στην υπόθεσή αυτή. Δεν πεταξα τίποτα από το παράθυρο...

— Κι' αυτά τί είναι, κύριε;
— Είναι, απλοψοστά τα... μαλλιά που ξεριζώσα της γυναίκας μου!... Ο ΦΑΚΟΣ

— Ναι, μαζί μου! Βεβαίωσε κοκκινίζοντας από θυμό ο Πάρης.

— Θα τον προκαλέσεις, νέε μου...

— Δεν είναι δική σου δουλειά, Τζουλιάνο, ν' ανακατευτείς σε ζητήματα που άφορούν άλλους, πιά ψηλά από σένα!... είπε αυστηρά ο "Αρχοντας της Βερόνας".

Ο Τζουλιάνο υποκλίθηκε σιωπηλός.

— Λοιπόν, ξανάπε ο "Έσκαλος, τον πιάσανε οι λοχοφόροι μου αυτόν τον άναϊδη επαναστάτη, και τον φέρανε δεμένο στο φρούριο του Σάν Πάολο... Δεν είν' έτσι;...

— Έτσι είναι... συμφώνησε με άπαθεια ο ιππότης Τζουλιάνο.

— Ωστε, αυτή τη στιγμή ο Μονταίκης βρίσκεται φυλακισμένος στο φρούριο του Σάν Πάολο;... φώναξε με συγκίνηση ο Καπουλέτος.

Ο Τζουλιάνο, αν και τον είχε γνωρίσει από την πρώτη στιγμή... — κι' ίσως έπειδή τον είχε γνωρίσει... — δε γύρισε να τον κυττάξει, ούτε του αποκρίθηκε.

— Δεν άκουσες τί σε ρώτησε ο άρχοντας Καπουλέτος;... ρώτησε ο "Έσκαλος.

— Θα προτιμούσα να με ρωτούσες έσύ κατ' ευθείαν, "Αρχοντα μου... αποκρίθηκε ο πεισματάρης στρατιώτης.

— Γιατί, Τζουλιάνο;...

— Γιατί μόνο σε σένα έχω υποχρέωση ν' απαντώ...

Δάγκωσε τα χείλη του ο Καπουλέτος. Μ' ένα κίνημα όμως ο "Έσκαλος τον καθησύχασε, και γύρισε στο Τζουλιάνο:

— Λοιπόν, σε ρωτάω έγώ. Ο Ρωμαίος Μονταίκης, που σου παραδίδωσαν οι λοχοφόροι μου, βρίσκεται τώρα φυλακισμένος στο φρούριο του Σάν Πάολο;...

Ο γερο-στρατιώτης κούνησε το άσπρο κεφάλι του:

— Όχι!... αποκρίθηκε.

Και οι τρεις άντρες που τον άκούσανε πηδύσανε όρθιοι:

— Όχι!... μούγκρισε ο Πάρης. Και γιατί; Για ποιά λόγια;...

Ο Τζουλιάνο έμεινε πάλι σιωπηλός, άπαθής, σαν να μην είχε ακούσει... Περίμενε να τον ρωτήσει ο "Αρχοντας".

— Για ποιά λόγο ο Μονταίκης δε βρίσκεται πιά φυλακισμένος στο φρούριό σου;... ρώτησε κι' αυτός.

— Γιατί... δραπετεύσε, γαληνότητά μου "Αρχοντα!...

— Δραπετεύσε;...

— Ναι... "Άνθρωποι σαν το Ρωμαίο Μονταίκη δεν είναι δυνατό να μέινουνε για πολύ φυλακισμένοι... Κι' είναι παράλογο να προσπαθή να τους κρατήσει κανείς φυλακισμένους...

— Γιατί;...

— Για τον ίδιο λόγο που είναι παράλογο να προσπαθή να φυλακίσει μιάν ήλια-χτίδα, έναν κεραυνό, μιά δυνατή πνοή του βορριά...

Ο "Έσκαλος κύτταξε φιλόποπτα το Τζουλιάνο:

— Βλέπω ότι έκανα άσκημα να έμπιστευθώ στη νομιμοφοροσύνη σου, ιππότη!... είπε.

Τα μάτια του Τζουλιάνο πετάσανε θυμωμένες λάμψεις. Έκανε ένα βήμα μπροστά, με το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του:

— Τι θές να πής, "Αρχοντα;... ρώτησε, με φωνή που έβγαζε από αγανάχτη.

— Βλέπω, έχεις μεγάλη συμπάθεια στους Μονταίκους...

— Οί Μονταίκοι με τιμούν με τη φιλία τους, που γι' αυτήν είμαι περήφανος, "Αρχοντα "Έσκαλε!... αποκρίθηκε άφοβα ο Τζουλιάνο.

— Έσκυψε στο ατί του "Αρχοντα και ψιθύρισε χαμηλόφωνα ο Καπουλέτος:

— Τί σου λέγα;...

Νευριασμένος, ο "Έσκαλος χτύπησε τη γροθιά του απάνω σ' ένα τραπέζι:

— Δε νόμιζα όμως ποτέ ότι η φιλία σου

στους Μονταίκους θάφτανε ως την προδοσία!...

Ο Τζουλιάνο έκανε ένα βήμα πίσω άγριος, και τράβηξε το σπαθί του:

— Προδοσία!... φώναξε υπόκωφα. Τη λέξη αυτή δεν την έχω επιτρέψει σε κανέναν!...

— Για ποιόν τράβηξες το σπαθί σου, αθάνα;... του φώναξε ο "Έσκαλος. Ξεχνάς μπροστά σε ποιόν δρίσκεσαι;...

— Όχι. "Αρχοντα "Έσκαλε! το θυμάμαι καλά... "Η κεκτημένη ταχύτης μόνο μ' έκανε να το τραβήξω, ακούγοντας αυτή την προκλητική λέξη να βουίξει στ' ατιά μου σαν ένοχλητική σφήκα!... Τώρα όμως, βλέπω ότι, μ' όλη μου την καλή διάθεση, δε μπορώ να το μεταχειριστώ, και γι' αυτό... το σπάω!...

Πραγματικά, ο Τζουλιάνο χτύπησε με όρμη τη λάμα του σπαθιού του στο γόνατό του, και την έσπασε στα δύο!

— Υ-στερα, πέταξε τα κομμάτια στο πάτωμα, σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και περίμενε με άπαθεια.

Ο "Έσκαλος, τρέμοντας από το θυμό του, έκανε ένα βήμα, σά νάθελε να τον συλλάβει. Ύστερα όμως, σά να μετανόιασε, έπνιξε με φανερή προσπάθεια το θυμό του και ρώτησε το Τζουλιάνο με συνδιαλαχτικό τόνο:

— Πές μου, σε παρακαλώ, αν ο Μονταίκης δραπετεύσε από το φρούριο Σάν Πάολο.

— Ναι, δραπετεύσε... τον βεβαίωσε σκοτεινός ο Τζουλιάνο.

— Με ποιόν τρόπο;

— Έδωσε ένα δεσμοφυλάκα, πήρε τα ρούχα του και δγήςε από το φρούριο...

— Έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του ο "Έσκαλος:

— Σ' αυτή την απόδραση, έχεις την πιο μεγάλη εύθυνη!... φώναξε.

— Δεν το άρνούμαι... αποκρίθηκε με την ίδια πάντα άπαθεια ο πεισματάρης στρατιώτης.

— Θα δρεθούν άνθρωποι που θα σε κατηγορήσουν ότι δόθησες σ' αυτή την απόδραση...

— Και δε θάχουν απόλυτα άδικο... είπε σηκώνοντας τους ώμους του ο Τζουλιάνο.

— Τι είπες;... φώναξε με φωνή βροντερή ο "Αρχοντας".

— Την αλήθεια, "Αρχοντα "Έσκαλε...

— Η αλήθεια είναι ότι έσύ δόθησες τον προδοτή, τον επαναστάτη, που είχε έμπιστευθώ στη φύλαξή σου ή πολιτεία, να φύγει, για να κάνει άνεμπόδιστος τή καινούργια του έγκληματα...

— Έτσι εξηγούνται όλα... φώναξε ο Καπουλέτος. Βγήκε από τη φυλακή, ήθελε στο στίτι μου και σκότωσε τον υπηρέτη μου!...

— Ναι, μα τότε δε μπορεί νάχη κανείς ασφάλεια πιά στη Βερόνα, όταν οι κακοποιοί φυγαδεύονται από τις φυλακές... πρόσθεσε ο Πάρης, χλωμός από λύσσα.

— Ιππότη Τζουλιάνο! φώναξε με άκράτητο θυμό ο "Έσκαλος. Αυτό το περιστατικό θάνατι το τελευταίο της καριέρας σου, που θα τη σφραγίσει με ντροπή!...

— "Αρχοντα "Έσκαλε, ένα στρατιώτη μπορεί να τον σκοτώσει ο ανώτερός του, όχι όμως και να τον προσβάλει!...

Με χέρι που έτρεμε, ο "Αρχοντας, χτύπησε ένα κουδούνι που βρισκόταν απάνω σ' ένα τραπέζι. Μπήκε ένας φρουρός.

— Φώναξε το λοχαγό των λοχοφόρων μου! τον πρόσταξε.

Σε λίγο, ο λοχαγός βρισκόταν πάλι μπροστά στον "Αρχοντα της Βερόνας.

— Λοχαγέ, του είπε ο "Έσκαλος, σου παραδίδω τον ιππότη Τζουλιάνο... Θα τον μεταφέρω στο φρούριο του Σάν Πάολο, όπου σά φρούραρχο, μα σά φυλακισμένο χι πιά σά φρουράρχο, που φυγάδεψε!...

— στη θέση του Μονταίκης που φυγάδεψε!...

Κανένα κίνημα διαμαρτυρίας, καμιά έκφραση στενοχωρίας δεν έλλαξε την άπαθεια του Τζουλιάνο. Γύρισε, και δγήςε με θεία του Τζουλιάνο. Πίσω του το κεφάλι ψηλά από το δωμάτιο. Πίσω του τον άκολούθησε ο λοχαγός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΖ'.

Οι τρεις άντρες, ο "Αρχοντας, ο Καπουλέτος κι' ο Πάρης, μέινανε γι' αρκετή ώρα σκηνή τους είχε όλους ταρασισμένους. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο.

— Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο.

— Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο. Αυτός ο γέρος στρατιώτης με το άχα-ξο.

Κάθε εβδομάδα

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη
έκτύπωση

Φωτο - "Οφσετ

Σελίδες

84

τους αγανάχτησι, μα και θαυμασμό...

Πρώτος μίλησε ο Καπουλέτος.

— Βλέπεις, "Αρχοντα, είτε μ' ένα χλιαρό χαμόγελο, οι Μονταίκοι έχουνε φανταστικούς φίλους!... Τέτοιους φίλους, που είν' έτοιμοι να ξεχάσουνε και το καθήκον τους, και την στρατιωτική τους τιμή, μόνο και μόνο για να τους γίνουν ευχάριστοι.

— Ο "Έσκαλος ξανάρχισε τις νευρικές του δόλτες στο δωμάτιο χωρίς ν' απαντήσει.

— Είναι φανερό πως γίνανε τα πράγματα... είτε τότε κι' ο Πάρης. Ο Ρωμαίος Μονταίκης έλευθερώθηκε παράνομα από τον έλεεινό αυτόν συνένοχό του...

— ...Και ήρθε εύθυσ να σκοτώσει τον άνθρωπό μου!... συμπλήρωσε ο Καπουλέτος.

— Λοιπόν; Αυτό πώς θα το αντιμετώπισής, "Αρχοντα και ξαδερφέ μου;... ρώτησε ο Πάρης.

— Ο "Έσκαλος στάθηκε μπροστά του.

— Πώς;... έκανε μανιασμένος. Θα προστάξω να πιάσουνε πάλι το υιοητό επαναστάτη! Θα βάλω όλους τους λοχοφόρους μου να ψάξουνε όλη τη Βερόνα για να τον βρουνε! Να τη σκάσουμε από τα θεμέλια στην ανάγκη!... Κι' όταν τον έχουνε στα χέρια τους...

— Σταμάτησε, πνιγμένος από τη μεγάλη του συγκίνηση ο "Έσκαλος.

— Κι' όταν τον έχουνε στα χέρια τους, θα τον μεταφέρουνε σ' άλλη φυλακή, πιο ασφαλίσμένη;... τον ρώτησε με άγρια χαρά ο Καπουλέτος.

— Μ' ένα τοσομoro χαμόγελο ο "Αρχοντας του αποκρίθηκε:

Ο Τζουλιάνο χτύπησε με όρμη τη λάμα του σπαθιού του στο γόνατο και την έσπασε στα δύο!

— Θα συλλάβω τον άρχοντα Μονταί-
κη... ρώτησε με απορία ανακατωμένη με
κάποιο φόβο, ο λοχαγός των λογχοφό-
ρων.

— Ναί... είπε άδίσταχτα ο "Εσκαλος.
Στην αρχή, θα τον καλέσεις να σ' άκο-
λουθήσει με το καλό. "Αν όμως άρνηθή,
τότε θα τον συλλάβεις χωρίς διαταγή!...
Χαιρέτησε ο λοχαγός, έκανε μεταβολή
και βγήκε.

*

Στο άνακτορο των Μονταίκων έπικρα-
τούσε ησυχία. Μιά ησυχία όμως άπειλητι-
κή, σαν εκείνες που προλογίζουν συνήθως
την καταιγίδα... Ο θυρωρός ήταν πίσω
από την κλεισμένη πόρτα του, με ρητές
διαταγές να μην άνοίξει παρά μόνο σε άν-
θρώπους γνωστούς κι αποδεδειγμένους
φίλους των Μονταίκων...

Σε μία στιγμή, τρία χτυπήματα δυνατά
κλονίσανε την πόρτα. Ο θυρωρός, που ή-
ταν έτοιμος να παραδοθή σ' ένα γλυκόν ύ-
πνο, πετάχτηκε άπτόμα όρθος κι άνοιξε
το μικρό παραθυράκι, που τρυπούσε στο
ψηλότερο μέρος της τη χοντρή σιδερένια
εξώπορτα.

Βρέθηκε φάσμα με το λοχαγό των λογ-
χοφόρων, που τον πρόσταξε:

— Άνοιξε μου άμέσως!...

— Τί θέλεις;... ρώτησε ο θυρωρός με
κάποια ανησυχία.

— Θέλω τον άφεντικό σου!...

— Να τον κάνεις τί;...

— Θύμωσε ο λοχαγός.

— Λογαριασμό θα σου δώσω;...

— Ο θυρωρός προσπάθησε να τον πάρη με
το καλό:

— Με συμπαθάς, κύριε αξιωματικέ... Μα
τέτοιες διαταγές έχω...

— Να μην άνοίγεις την πόρτα;...

— Ναί...!

— Ούτε στόν "Αρχοντα "Εσκαλο;...

— Άνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του ο θυρω-
ρός:

— Είσαι ο "Αρχοντας "Εσκαλος;...

— Θ' άνοίξεις, λέγε, ναί, ή όχι;...

— Πες μου ποιος είσαι, να σ' άνοίξω!...

— Αποφασιστικός, ο λοχαγός είπε:

— Είμαι ο λοχαγός των λογχοφόρων
του "Αρχοντα της Βερόνας, κι έχω ρητή
διαταγή να οδηγήσω τον κύριο σου στο πα-
λάτι του "Αρχοντα "Εσκαλου...

Είπε ο θυρωρός ότι το πράμα ήτανε σο-
βαρό, και δεν μπόρεσε πιά ν' άρνηθι το
άνοιγμα της πόρτας...

— Καλά... είπε τότε, ύποταγμένος.

— Έμπια, άρχοντά μου!...

— Άνοιξε διάπλατη την πόρτα και είπε:

— Περιμένε εδώ να είδοποιήσω τον Ι-
διαίτερο θαλαμηπόλο του άρχοντα Μον-
ταίκη...

— Έφυγε ο θυρωρός και γύρισε σε λίγο,

κουβαλώντας όχι το θαλαμηπόλο, αλλά τον
ίδιο το Μονταίκη.

— Ποιος με ζητάει;... ρώτησε εκείνος
χωρίς την παραμικρή ταραχή.

— "Εγώ, άρχοντα Μονταίκη... του άπο-
κρίθηκε με σεβασμό ο αξιωματικός.

— Τί με θές;

— Δε σε θέλω εγώ, αλλά ο "Αρχοντας
"Εσκαλος...

— Πάντα ατάραχος, ο Μονταίκης είπε στο
λοχαγό:

— Πάμε...

— Έκείνη την ώρα, έφτασε ή δέσποινα
Μονταίκη. "Αρπαξε τον άντρα της στην άγ-
καλιά της, κρατώντας διά της βίας τα δά-
κρυά της, και του ψιθύρισε, γεμάτη άγω-
νία:

— Τί συμβαίνει;... Τί θέλει αυτός ο ά-
ξιωματικός εδώ;...

— Σε παρακαλώ, κράτησε την ψυχραι-
μία σου... της είπε με κάποια ανυπομονη-
σία, ο Μονταίκης. Δεν αξίζει τον κόπο ν'
άνησυχής...

— Σε πιάνουνε;...

— Δεν ξέρω... Με ζητάει ο "Εσκαλος...

— Θά πάω, και ελπίζω να γυρίσω γρήγορα...

— Πρέπει να τα μάθω ο Ρωμαίος όλ'
αυτά...

— "Ισα-ίσα, που δεν πρέπει να μάθω
τίποτα... Μπορεί να κάνει κάτι που να τον
έκθρεση σε καινούργιους κινδύνους...

— Φίλησε τη γυναίκα του τρυφερά στο μέ-
τωπο ο Μονταίκης, και γύρισε στον άξιω-
ματικό, που τον περίμενε με ύπομονη:

— Πάμε, λοχαγέ... του είπε ήρεμα.

— Και βγήκε μαζί του από το μέγαρο, ενώ
ή δέσποινα Μονταίκη τους παρακολουθού-
σε να απομακρύνονται, πνίγοντας με κόπο
τους λυγμούς της...

*

Στο δωμάτιο του "Αρχοντα "Εσκαλου έ-
πικρατούσε γενική σιγή. Από τους τρεις
άντρες που βρισκόντουσαν εκεί μέσα, κα-
νένας δε μιλούσε. Κι ο "Εσκαλος κι ο
Πάρης κι ο Καπουλέτος, μένανε βυθισμέ-
νοι στις σκέψεις τους...

— Σε μία στιγμή, χτύπησε ή πόρτα και
μπήκε ο κλητήρας.

— Τί τρέχει; ρώτησε ο "Εσκαλος, ύψώ-
νοντας το κεφάλι του.

— "Αρχοντα, γύρισε ο λοχαγός σου...

— Τώρα, σηκώσανε τὰ κεφάλια τους γεμά-

τοι ενδιαφέρον και ο Πάρης κι ο Καπου-
λέτος.

— Κι' ο Μονταίκης... είναι μαζί του;...

— Ρώτησε ο Καπουλέτος, με φωνή πούτρεμε
από συγκίνηση.

— Κι' ο άρχοντας Μονταίκης είναι μα-
ζί του... άπάντησε ο κλητήρας.

— "Ας μπουέ! πρόσταξε νευρικά ο "Ε-
σκαλος.

Βήματα βαρεία άκουστήκανε και στο ά-
νοιγμα της πόρτας, φάνηκαν οι δύο άν-
τρες.

— "Αρχοντα... είπε με σεβασμό ο λο-
χαγός. "Ο άρχοντας Μονταίκης είναι εδώ...

— Καί, παραμερίζοντας, άφησε το Μονταί-
κη να περάσει, ήρεμος, ευθυτενής, γεμάτος
ατάραχη μεγαλοπρέπεια...

— Δυο άστραπές άσθυστου μίσους λάμ-
ψανε στα μάτια του Πάρη και του Κα-
πουλέτου.

— Καλά, λοχαγέ... Πήγαινε τώρα' δε
σε χρειάζομαι άλλο...

— Χαιρέτησε στρατιωτικά ο λοχαγός και
βγήκε από το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω
του την πόρτα.

— Για λίγη ώρα, κανείς από τους τέσσε-
ρις άντρες δε μίλησε. Καί, άπάνω στους
τρεις που βρισκόντουσαν πρην, όπως κι ά-
πάνω σ' αυτόν πουχε φτάσει μόλις, βάραι-
νε ή ίδια σιωπή...

— "Επί τέλους, ο "Αρχοντας "Εσκαλος μί-
λησε πρώτος:

— Μονταίκη, ρώτησε ξερά, αυστηρά, ξέ-
ρεις γιατί σε κάλεσα σήμερα εδώ;...

— Σηκώσε τὰ μάτια του ο Μονταίκης και
κύτταξε άφοβα τον "Αρχοντα της Βερό-
νας:

— Για ό,τι και να με θές, "Αρχοντα "Ε-
σκαλε, είπα, είναι για μένα ή πιο μεγάλη
χαρά να βρίσκωμαι μπροστά σου...

— "Εκανε ότι δεν πρόσεξε τον βαθεία άρ-
χοντικό τόνο του γέρου άριστοκράτη ο "Ε-
σκαλος.

— Θυμάσαι, Μονταίκη, του είπε ύστερα
από μια μικρή σιωπή, τί σε παρακάλεσα
να κάνης τις προάλλες, μια νύχτα που βρε-
θήκαμε όλι μαζί, όπως τώρα;

— Ο Μονταίκης κύτταξε για μια στιγμή
τον έχθρο του, που κατάπτε τη λύσσα του
σιωπηλός σε μία γωνιά:

— Να δώσω το χέρι στόν άρχοντα Κα-
πουλέτο... είπε χωρίς μίσος.

— Και τούδωσες, δεν είν' έτσι;...

— Το θυμάσαι πιο καλά από μένα,
"Αρχοντα...

— Νευρικά, ο "Εσκαλος χτύπησε τη γροθιά
του άπάνω σ' ένα μικρό τραπέζι:

— Ναί, εδώσες το χέρι σου στόν Κα-
πουλέτο, Μονταίκη, φώναξε, την υπόσχεσί
σου όμως δεν την κράτησες!...

— Ζάρωσε τὰ φρύδια του, ο Μονταίκης:

— "Εγώ δεν κράτησα την υπόσχεσί μου,

"Αρχοντα;... ρώτησε. Νομίζω, ότι με κα-
τηγορείς άδικα...

— "Αδικά;... φώναξε με τη βροντερή του
φωνή ο "Εσκαλος. Δε μου υπόσχεθηκες, δε
μου υπόσχεθήκατε και οι δυο σας, ότι δε
θα κυθή άλλο αίμα εξ αίτίας αυτής της
άνοητης, της εγκληματικής έχθρας της
αυότητας, της εγκληματικής έχθρας σας,
πούχει χωρίσει άναίτια σε δυο στρατόπεδα
τη Βερόνα;...

— "Εγώ την υπόσχεσί μου την κράτη-
σα, "Αρχοντα... Το άρνιέσαι;... έκανε ο Κα-
πουλέτος.

— Ναί, μα δεν την κράτησε ο Μονταί-
κης...

— "Εγώ;... ρώτησε χλωμός, μα πάντα
ατάραχος ο πατέρας του Ρωμαίου. Διατύ-
πωσέ μου μια συγκεκριμένη κατηγορία.

— "Αρχοντα, κι όχι άοριστίες!...

— "Αοριστίες!... "Αρνιέσαι, ότι ο γυιός
σου μπήκε χτές τη νύχτα στόν κήπο του
Καπουλέτου, και σκότωσε έναν από τους
πιστούς του ύπηρέτες;...

— "Ο γυιός μου;...

— Ναί, ο γυιός σου. Μονταίκη, βρον-
τοφώνησε ο "Αρχοντας, ο γυιός σου που
τον εξόρισα ισόβια μακριά από τη Βερό-
να, και που τώρα αποδεικνύεται, ότι όχι
μόνο περιφρόνησε τη ρητή διαταγή μου,
ελλά κι' ότι συνέχισε τὰ κατορθώματά του,
πού τον δείχνουνε πιά στα μάτια όλων μιά
κοινό δολοφόνιο!

— "Ο Μονταίκης πετάχτηκε όρθος, γεμάτος

θυμό, με τὰ μάτια του που πετούσανε φω-
τίες:

— Σου άπαγορεύω να μιλάς έτσι για
το γυιό μου! φώναξε δυνατά.

— Μου άπαγορεύεις;

— Ναί... "Όσο "Αρχοντας και νάσαι,
μπορείς νάχης άπάνω στους πολίτες της
Βερόνας ακόμα και δικαιώματα ζωής και
θανάτου, δεν έχεις όμως κανένα δικαίωμα
να προσβάλλεις τους ύπαυτάριδες που λο-
γαριάζουνε την τιμή τους πιο πολύ από τη
ζωή τους!...

— "Ασε τὰ μεγάλα λόγια, Μονταίκη,
κι' άποκρίσου μου: "Ο γυιός σου έφυγε από
τη Βερόνα, όπως τον πρόσταξες;...

— Δεν ξέρω... άποκρίθηκε άοριστα ο
Μονταίκης.

— Δε θέλω να σε διαφεύσω, Μονταίκη,
γιατί σέβουμαι τ' άσπρα σου μαλλιά και
την ευγενικία σου γενιά... "Όμως ξέρεις,
ότι ο γυιός σου δεν έφυγε από τη πόλη
μας, το ίδιο όπως ξέρεις, ότι μπήκε χτές
τη νύχτα στόν άρχοντικό του Καπουλέτου,
κι' έσφαξε αλύπτητα έναν ύπηρέτη του!...

— "Ο γυιός μου;... Τον είδαν;...

— Τον είδαν, τον άναγνωρίσανε! βε-
δαίωσε τον έχθρο του ο Καπουλέτος, άνι-
κάκος πιά να συγκρατηθή άλλο...

— Ο Μονταίκης, γεμάτος περιφρονητική
μεγαλοπρέπεια, ούτε γύρισε να τον κυτ-
τάξη, να του άπευθύνη το λόγο... Περιμενε
μόνο να του ξαναμιλήσει ο "Εσκαλος.

— Λοιπόν, Μονταίκη, του είπε εκείνος,
δεν δικαιολογείσαι;...

— "Απάνω σε τί να δικαιολογηθώ;...

— Δεν άκούσες; "Ο γυιός σου πήδηξε
σαν κλέφτης μέσα στόν κήπο του Καπου-
λέτου και μαχαίρωσε έναν ύπηρέτη του...

— "Όσο για το αν ήταν αυτός, σε παρακαλώ,
να πειστής, ότι έχουμε αυτόπτες μάρτυ-
ρες που τον άναγνωρίσανε, που διαπιστώ-
σανε την ένοχότη του...

— "Ο Μονταίκης έμεινε σιωπηλός.

— Τότε, άνακατεύτηκε στη συζήτησι ο Πά-
ρης:

— "Ο γυιός του κυρίου από δώ, είπε
στόν "Εσκαλο, είναι γνωστός μαχαιροβγάλ-
της και ψευτοπαλληκαράς!... Να, δεν είναι
καιρός που προκάλεσε κι' έμένα, μ' άναγ-
κασε να μονομαχήσω μαζί του και, τελί-
κάς, τον πίασαν οι λογχοφόροι της Εγγέ-
νεάς σου και τον ώδηγησανε στό φυλάκιο
Σάν-Πάολο, από όπου τον φυγάδεψε ο
προδότης διοικητής του...

— Απίστευτα χλωμός, μα χωρίς να χάσει
διόλου την ψυχραιμία του, ο Μονταίκης,
είπε, σφίγγοντας σπασμωδικά τη λαβή του
σπαθιού του:

— Τὰ λόγια σου, νέε, είναι προσβλη-
τικά και άκρίτα... Δε θα σε τιμωρήσω ό-
μως όπως σου αξίζει, γιατί σέβουμαι τις
διαταγές του "Αρχοντα που άπαγορεύουνε
τις μονομαχίες... Αλλά θα πώ, ότι έλειψε
έντελώς ή δικαιοσύνη από τη χώρα μας,
αν δε μου δοθή ήκανοποίησι άμεση από
σένα!...

— "Ο Πάρης γέλασε δυνατά, με αυθάδεια:

— Και σαν τί ήκανοποίησι μου ζητάς;...

— Ρώτησε.

— Να άνακαλέσης μόνο όσα προσβλη-
τικά είπες για το γυιό μου τώρα που λεί-
πει, κι' έτσι δεν κινδυνεύεις από την πα-
ρουσία του!...

— Βλέπεις, "Αρχοντα;... ρώτησε άφρι-
σμένος, γυρίζοντας πρὸς το μέρος του "Ε-
σκαλου ο Πάρης. Με άπειλεί!...

— Κάθε άνθρωπος, Πάρη, έχει ένα ό-
ριο ύπομονής, που, μόλις οι άλλοι, οι σύ-
μμετοχοι, τον άναγκάσουν να το περάσει,
θάβει, τον άναγκάζουνε να το περάσει,
κινδυνεύουν από τη δική όργη του!...

— "Ηταν τόσο γεμάτος άφοβη άξιοπρέ-
πεια κι' άδόμηστη άρχοντιά ο τόνος του
Μονταίκη, που ο "Εσκαλος έσκυψε και
μούρμουρισε στόν Πάρη:

— "Ανακάλεσε... Δεν είναι ύποτιμητικό
αυτό για σένα...

— Μά...

— "Ανακάλεσε!... τον πρόσταξε ο "Αρ-
χοντας της Βερόνας δυνατά, άγρια, ενώ
σηκωνόταν όρθος.

— "Ανακαλώ!... άποκρίθηκε ο Πάρης,
ενώ κατάπτε το θυμό του.

— Πολύ καλά... έκανε ο Μονταίκης.

— Μένει, λοιπόν, τώρα να έξακριώ-
σουμε, είπε ο "Εσκαλος, αν ο Ρωμαίος

βρίσκεται ή όχι στη Βερόνα, κι' αν είναι
υπαίτιος για το φόνο του ύπηρέτη του Κα-
πουλέτου...

— Πάλι ο Μονταίκης κράτησε σιωπή, γε-
μάτη έξιοπρέπεια...

— Πολύ νευριασμένος, ο "Εσκαλος τον έ-
ρώτησε για δεύτερη φορά:

— "Αρνιέσαι ν' άπάντησης στην έρώτη-
σί μου, Μονταίκη;...

— Κούνησε το άσπρο του κεφάλι ο γέρος
άριστοκράτης:

— Δεν ξέρω, σου είπα, "Αρχοντα...

— Δεν ξέρεις αν βρίσκεται ο γυιός σου
στη Βερόνα;... Δεν έρχεται στο σπίτι σου
ποτέ;...

— "Από τη μέρα που τον εξόρισες, όχι,
ποτέ!...

— Μονταίκη! φώναξε αυστηρά ο "Αρ-
χοντας. Σου το ξαναλέω: Μ' όλο το βαθύ
σεβασμό που τρέφω στο άτομο σου, είμαι
υποχρεωμένος να μη σε πιστέψω.

— Λέω ψέματα, λοιπόν;... τον έρώτησε
ο Μονταίκης, με φωνή πούτρεμε.

— Καί, ακόμα, πρόσθεσε ο "Εσκαλος
σα να μην τον είχε άκούσει, είμαι υπο-
χρεωμένος να σε θεωρήσω συνένοχο, του
γυιού σου, και να σε κλείσω αυτή γι' αυ-
τόν που φυγοδικεί, στη φυλάκη!...

— Σηκώσε τους ώμους του ο Μονταίκης:

— Δικαίωμα σου, "Αρχοντα, είναι να
κάνης ό,τι θέλεις... είπε ήσυχα.

— "Όχι «ό,τι θέλω», Μονταίκη, ό,τι
πρέπει! τον διώρθωσε αυστηρά μα λυπη-
μένα ο "Αρχοντας.

— Χτύπησε τὰ χέρια του. "Η πόρτα άνοι-
ξε. "Όμως, στο άνοιγμά της, φάνηκε, αντί
για τον κλητήρα, ο λοχαγός των λογχο-
φόρων. Φαινότανε ταραγμένος φοβερά.

— "Αρχοντα!... είπε με φωνή πούτρε-
με. Είναι εδώ... ο Ρωμαίος Μονταίκης!...

— "Ο Πάρης κι' ο Καπουλέτος πηδήσανε
όρθοι, γεμάτοι λύσσα!

— "Ο Ρωμαίος Μονταίκης! φώναξαν.

— Ναί, εγώ... άποκρίθηκε μια σταθε-
ρή, νεανική φωνή.

— Καί, παραμερίζοντας το λοχαγό, μπή-
κε στο δωμάτιο, χωρίς αυθάδεια, μα και
χωρίς ίχνος φόβου, ο Ρωμαίος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΗ'.

— Τώρα ή συγκίνηση έκλεισε όλων τὰ στό-
ματα γι' αρκετή ώρα. "Ο Πάρης κι' ο Κα-
πουλέτος είχανε καρφώσει τὰ μάτια τους,
γεμάτα άχαλινότο μίσος, άπάνω στόν έ-
χθρό τους: ο "Εσκαλος τον κύτταξε με κά-
ποιο θαυμασμό, ο Μονταίκης με τρυφερή
στοργή...

— "Ο λοχαγός είχε φύγει, κλείνοντας την
πόρτα.

— Βλέποντας, ότι δεν άποφάσιζαν οι άλ-
λοι να μιλήσουνε, μίλησε ο ίδιος ο Ρω-
μαίος:

— "Αρχοντα "Εσκαλε, έμαθα, ότι με
ζητήσες. Κι' ότι, επειδή δε βρήκες έμένα,
έπιασες τον πατέρα μου...

— Λοιπόν;... έκανε ο "Εσκαλος σκοτει-
νός.

— Λοιπόν, νάμαι εγώ, εκείνος που ζη-
τάς, ο πραγματικός ένοχος στα μάτια σου,
στη συνειδήσί σου... "Ο πατέρας μου είν'
έντελώς άθώος και πρέπει να μείνη ελεύ-
θερος...

— "Ο "Εσκαλος κύτταξε με πιο μεγάλο
θαυμασμό τον ώραίο αυτό νέο, πουχε έρ-
θει με τόσο αδιαφορη παλληκαριά, να πα-
ραδοθή στη δικαιοσύνη του, στην έκδίκησί
του...

— Ξέρεις τί σε κατηγορούν οι άρχοντες
από δώ;... τον ρώτησε μαλακά.

— Χωρίς να κυττάξη καν τον Πάρη και
τον Καπουλέτο, ο Ρωμαίος άπάντησε:

— Οι άρχοντες που μου λές, είναι οι
πιο φανατικοί έχθροί μου...

— "Ο Καπουλέτος πετάχτηκε όρθος:

— Όες να πής, ότι σε κατηγορούμε ά-
δικα;... φώναξε σφίγγοντας τις γροθιές
του.

— "Ο Ρωμαίος δεν του άποκρίθηκε.

— Δε σε κατηγορούνε πρώτα-πρώτα οι
έχθροί σου, όπως λές, Ρωμαίε... του είπε
ο "Αρχοντας της Βερόνας. Σε κατηγορεί ο
ίδιος ο έαυτός σου...

— "Ο έαυτός μου;... άπόρρησε ο Ρω-
μαίος.

— Φυσικά... "Η παρουσία σου στη Βε-
ρόνα είναι ή πιο μεγάλη άπόδειξι της έ-
νοχής σου!... Μήπως δεν ξέρεις, ότι σε έ-
ξώρισα ισόβια από την πόλη αυτή;...

— Το ξέρω, "Αρχοντα! ώμολόγησε θαρ-
ρετά ο Ρωμαίος, ύψώνοντας το ώραίο του
κεφάλι.

— Και τότε; Πώς βρίσκεσαι εδώ;

— Γιατί με κράτησε ή καρδιά μου!...
άποκρίθηκε το ίδιο θαρρετά ο νέος.

— "Ο Καπουλέτος έχωσε με λύσσα τὰ νύ-
χια του στις παλάμες των χεριών του...

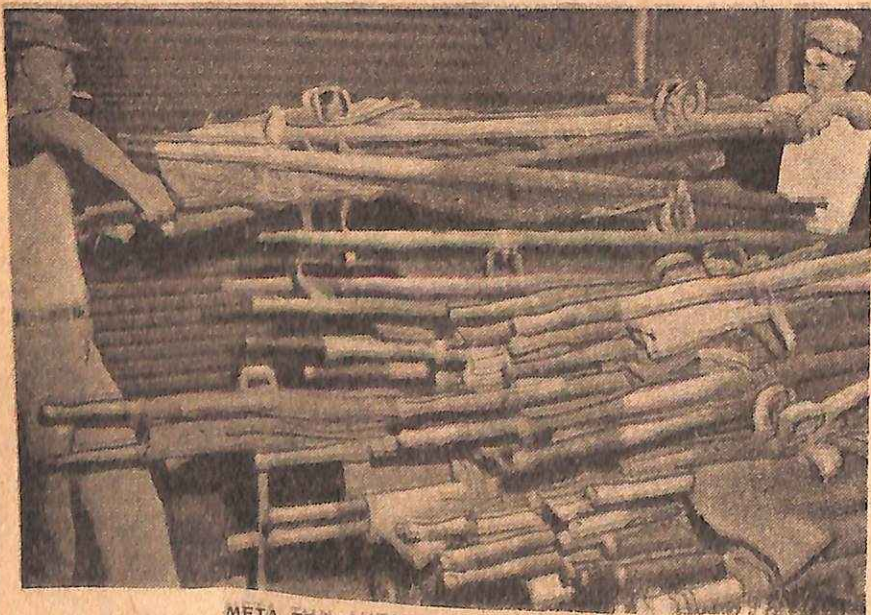
— "Η καρδιά σου;... άπόρρησε ο "Εσκα-
λος. Και είναι πιο δυνατό ή καρδιά σου
από τη θέλησί μου;...

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Κ. Παπανικολάου

Πόρτρον "Ηλίας: Πήρα το γράμμα σας με την
...επιφυλακτική σας συμπάθεια, και σας εύχα-
ριστώ, εύχομενος θερμά περαστικά. Δυστυχώς,
φωτογραφία δεν έχω.

Χ. Κ. Χ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΛΗΞΗ ΤΩΝ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΩΝ

— Από την ήμερα που ο πόλεμος έπαυε στην Κορέα, δεν υπάρχουν πιά εκεί τραυματίες...
— Αφού, επί τρία χρόνια, τα φορεία προσέφεραν πολύτιμες υπηρεσίες στα διάφορα μέ-
τωπα και έσωσαν χιλιάδες ζωές, συγκεντρώνονται τώρα σε διάφορες άποθήκες. Οι δυο
— Αμερικανοί στρατιώτες Μπιλλυ Ράιτ και "Αρντέν Χαρ που ανέλαβαν την δουλειά αυτή
έχοντας να μη... ξαναχρησιμοποιούν στο μέλλον.

ΕΚΦΗΕΕΙ ΑΠΟ ΤΟ... ΜΑΤΙ

— "Ο Σικελός Μιχαήλ Λά Κάρα μπορεί να σώσει με το... άριστερό μάτι του ένα κερί
ή να κάνει μ' αυτό σαπουνόφουσκες (κάτω). Πώς γίνεται αυτό; "Ο Λά Κάρα έχει στο
αριστερό του μάτι έναν άνωμαλο δακρυγόνο σωλήνα, από τον οποίο μπορεί,

Κύ' ένας άλλος σύγχρονός του έγραφε: «Τό άλκοόλ βοηθεϊ τόν ποιητή, τόν καλλιτέχνη, τόν ρήτορα, νά ξεχάσῃ τίς μικρομειζήριες πού τόν βασανίζουν. Νεκρώνει τή δυσπιστία καί τήν αμφιβολία, πού τόν έσπρωχναν στή στείρα άδρά- νεια».

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ ζωὴ της, ἡ ἐνδυμασία καὶ οἱ
ἀσχολίαι της

γεγονός είχε ότι πολύ υπάνα έπρόδι-
δαν τους άντρες τους. Κι' αν τὸ ήθε-
λαν, άλλωστε, δέν ήταν εύκολο, γιατί
σπάνια έβγαιναν έξω. Μέσα δέ στα
σπίτια τους, ζούσαν περιτοχισμένες
από πολυάριθμους ύπνότες και ύπν-
...

κατάβαινε άποροφημένος. Επαιτάει το κεφάλι του να βρη με ποιον τρόπο είχε καταπολεπή ή Λίτσα γιά τό ένοχο ραντεβού του. Μήπως εκείνη ή είχε κάνει καμμία φιλενάδα και της είχε έμπιστευτή την περιπέτεια. Σάσα είχε είδοποήσει τη γυναίκα του; Γιάτί αυτός δέν είχε ή λέξή, σέ κι' έκείνη είδοποήσει τήν γυναίκα του; Αλλά αυτός δέν είχε ή λέξή, σέ καμένα. Τάχε μυστικό. Νά βής πού κάτι τέτοιο είναι στή μέση. Μά δέν ήταν σωστό και να τον περιμένει μία γυναίκα, σόν τέρμα 'Αμπελοκή-
την σωστό και να τον περιμένει μία γυναίκα, σόν τέρμα 'Αμπελοκή-
την σωστό και να τον περιμένει μία γυναίκα, σόν τέρμα 'Αμπελοκή-

— Τὴν ἐλευθεσίαν δὴ λῶσι τὴν εἶπε πολὺ σοφῶρά!
— Ἐτοί ναυάγησε καὶ ἡ δευτέρα ἀπόπειρά. Ὁ Μίμης τυραννιόταν
ἐν τῇ ἀκρῇ. Κάλεσε πάλι τὸν Ἀλέκο.
— Τὶ λέω σοῦ πόρ, βρέ Ἀλέκο. Αὐτὸ εἶναι μυστήριον.
— Ἐγὼν λέω πῶς ἡ Σάφια φθαίρει καὶ παύνηται στ' αὐτὸ πρῶτον.

— Με τα κέφια σου ξυπνήσες! είπε
σαρκαστικά ύφος η Άλσα.
— Θάθελες να ξυπνήσω κατασούφης;
— *Α! Όχι. Πάντως κάτι εύχαριστο έλ-
πιζεις να σου συμβεί σήμερα.
— Μπρά! Τι εύχαριστο! Ρουτίνα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τα χτενίσματα ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Οτι είδους μαλλιά κι' αν έχετε — μαλακά ή σκληρά, ίσια ή κασαρά — υπάρχει πάντα ένα χτενίσμα που ταιριάζει καλύτερα από κάθε άλλο στην ποιότητα των μαλλιών σας, στη φυσιολογία σας και στον τύπο σας εν γένει. Δεν λείπουν, δόξα τῷ Θεῷ, οί επιπνεύσεις απ' τούς Γάλλους και 'Αμερικανούς «βασίλεις τῶν κομμωτῶν», που υπαγορεύουν τυραννικά τίς θελήσεις τους στο γυναικόκοσμο τῆς ὑψηλῆς.

Έχουμε τόσες φορές τονίσει τή σπουδαιότητα τῶν μαλλιών γιά τή δημιουργία ἐνός ὡραίου συνόλου. Αποτελώντας τὸ πλαίσιο τῆς κάθε φυσιολογίας, τὰ μαλλιά μπορεί ν' αὐξήσουν ἢ νὰ ἐλαττώ-

Γιά τὰ κοντὰ μαλλιά

σούν τή γοητεία τῆς. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ βρῆτε τὸ χτένισμα πού σας ταιριάζει. Οἱ κομμώσεις πού σας παρουσιάζουμε σήμερα, εἶναι ὅλες κατάλληλες γιά κοντὰ μαλλιά. Ἀς μὴν ἀνησυχοῦν ὁμως ὅσες ἀναγνώστριάς μας τὰ διατηροῦν μάλλον μακριὰ! Δὲν θὰ τίς ξεχάσουμε κι' αὐτές, στὸ προσεχές τεῦχος μας.

1) Πρέπει νάχετε μαλλιά κασαρά ἐκ φύσεως, ἢ νὰ κάνετε τακτικά περμανάντ, ἀν θέλετε νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ «χτενίσμα-τούλιπα» — πού ἔχει ὀνομασθῆ ἔτσι, γιὰτὶ δίνει στὸ κεφάλι τὸ σκῆμα αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ. Τὰ μαλλιά εἶναι τακτοποιημένα κατὰ στρώματα καὶ γυρισμένα πρὸς τὰ κάτω, σὰν πέταλα λουλουδιοῦ.

2) Ἐνα χτενίσμα νεανικό, χαριτωμένο καὶ ἀπλό, πού πηγαίνει ὡραία, σκεδόν σὲ κάθε σκῆμα προσώπου. Τὰ μαλλιά εἶναι λεία, ὄχι κασαρά, σχηματίζουν δὲ ἀπαλὲς μπούκλες γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπο. Μποροῦν νὰ χτενιστοῦν εὐκόλα καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὅταν συμβῇ νὰ τ' ἀνακατέψῃ ὁ ἀέρας στ' αὐτοκίνητο ἢ στὴν ἀκροβαλασσία.

3) Αὐτὴ ἡ χωρίστρα στὴ μέση δείχνει τὸ πρόσωπο πιο «ὀβάλ». Ταιριάζει ἰδιαιτέρως μ' ἓνα χαμηλὸ μέτωπο καὶ μὲ μάτια μεγάλα. Τὰ μαλλιά πρέπει νάβῃ μαῦρα, ἢ τουλάχιστον πολὺ σκούρα καστανά. Ἐνῷ στὴν κορυφή τοῦ κεφαλοῦ εἶναι λεία, σχηματίζουν μπούκλες στὰ πλάγια, πάνω ἀπ' τ' αὐτιά.

4) Ἐνα πρόσωπο μὲ λεπτὰ χαρακτηριστικά θέλει ἓνα χτενίσμα περιπυρ σὰν κι' αὐτό, πού πέφτει πρὸς τὰ πίσω μὲ κυματισμοὺς πού θυμίζουν κεφάλι ἀγάλματος. Γιά τὴν καλυτέρη ἐπιτυχία του, τὰ μαλλιά πρέπει νάβῃ κοντὰ γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπο καὶ μακρύτερα στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ, πάνω ἀπ' τὸ στέρκο.

5) Νὰ ἓνα χτενίσμα κατάλληλο ἰδίως γιά μαλλιά μαῦρα ἢ σκούρα καστανά, εἴτε κασαρά ἐκ φύσεως εἴτε κασαρωμένα μὲ περμανάντ. Εἶναι κομμένα πολὺ κοντὰ καὶ σχηματίζουν μπουκλίσσες σ' ὁλόκληρο τὸ κεφάλι. Μὲ τὸ χτενίσμα αὐτὸ ταιριάζουν κομμήματα φαντακτερά, π. χ. μεγάλοι χρυσοὶ κρίκοι στ' αὐτιά.

6) Ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ καινούργιο «κού-ντέ-θάν» παρουσιάζει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ χτενίσματος ἀριθμὸς 2. Τὸ συνιστοῦμε ἰδιαιτέρως γιά μαλλιά σκούρα. Ὅταν εἶναι χτενισμένα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὰ μαλλιά πρέπει νὰ κόβωνται κάθε 3 βδομάδες, δὲν χρειάζονται δὲ πολλὲς φροντίδες ἀνάμεσα ἀπ' τίς μίζ-αν-πλί.

7) Αὐτές οἱ φαρδιές «φτερούγες» πού προεξέχουν δεξιά κι' ἀριστερά ἀπ' τούς κροτάφους, κολακεύουν ἰδιαιτέρως ἓνα λεπτὸ καὶ μακρουλὸ πρόσωπο «τριγωνικοῦ» τύπου. Τὸ χτενίσμα αὐτό, πού ἔχει κάτι τὸ τυπικὸ, μπορεῖ νὰ διακοσμηθῇ μὲ ὡραία χτενάκια ἢ μὲ ἄλλα στολισμάτα τῶν μαλλιών.

Ἑμελανούρια..

Ὅσαι τίς λέμε πάμπολλες ὑπάρξεις, οἱ ὁποῖες παρέδωσαν τὸ σώμα τους στοῦ ἡλίου τίς θωπιές καὶ τώρα ἐμφανίζονται παντοῦ, ὅλες τίς ὥρες, σὰν νάβῃ κάποιον Ἀραβὸς ἢ κάποιον ῥὰς οἱ κόρες!

Κ' εἰν' ἀσφαλὲς καὶ φυσικὸ ὅτι σὸ πέρασμά τους δημιουργεῖ τὸν πανικὸ αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ... μαυροκαφέ-ῤασμά τους κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσουνε αὐτὰ τὰ μελανούρια, ξεπνοῦν μεγάλες θύελλες κι' ἀρχίζουν νταβατούρια, ὁ ἓνας μένει ἐμβρόντητος, ὁ ἄλλος τίς πλενρίζει, ἐν γένει, ὁμως, ὅλων τους τὸ... μάτι τους μαυρίζει!

Μὰ κι' ἐν' ἡ καλὴ ἀρχή, τὸ μαῦρο χρῶμα σήμερα παντοῦ κυριαρχεῖ καὶ μίᾱς κοπέλλας σύγχρονης ἢ μαῖρη ἐπιδεσμῆς τὴν βοηθεῖ, φίλοι μου, νὰ βγῇ μιά μέρα «μῖς», μῖς κατὶ, ὁτιδήποτε, χάρις στὸ μαῦρο δέρμα τῆς κι' ὄχι σὲ ἄλλο τίποτε!

Τὰ μελανούρια τίποτα σὲ γλύκα δὲν τὰ φτάνει κι' ὅποιος τὰ δῇ, μαραινεται καί... μαῦρες σκέψεις (κάνει, γιὰτὶ — καθὼς τὸ εἶπανε στὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν οἱ ποιητὰ πού ἔσπεραν τίς πέννες τους οἱ οἱ στροφί — τὸ... πᾶρεμα μελανουριῶν θέλει γερὸ ἀγκίστρι!

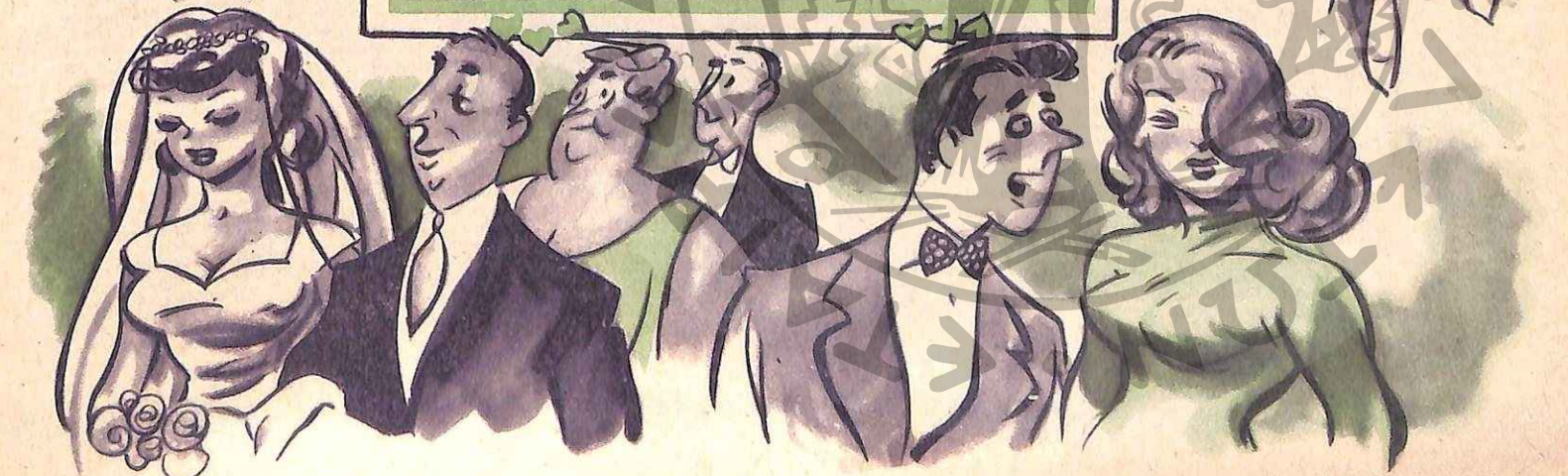
Τὸν ἐαντὸ σου γόητα, λοιπόν, κι' ἂν θεωρῇς, κι' ἂν ἔχῃς, σὰν ἀνόητος, τοῦ Δὸν-Ζουάν τὴν πόδα, μελανουράκι εὐκόλα νὰ πιάσῃς δὲν μπορεῖς μὲ κάποιο ψευτοδόλωμα, νὰ πούμῃς μιά... γκαζόζα! Τὰ μελανούρια, φίλε μου, στὸ λέω σοδάρᾳ, ἢ μόνα τους πηγαίνουνε ἢ τρέχουν σὲ κοπάδια θέλουν πολὺ γερὸ ψαρά καὶ φῖνα παραγάδια!

Στὸ πέρασμα μελανουριῶν καὶ γέρον καὶ παλληκαριῶν γοργὰ χτυπᾶνε οἱ καρδιές, τούς τρέχουνε τὰ σάλια κι' αἰσθάνονται πῶς ἔχουνε τὰ... μαῦρα τους τὰ χάλια!

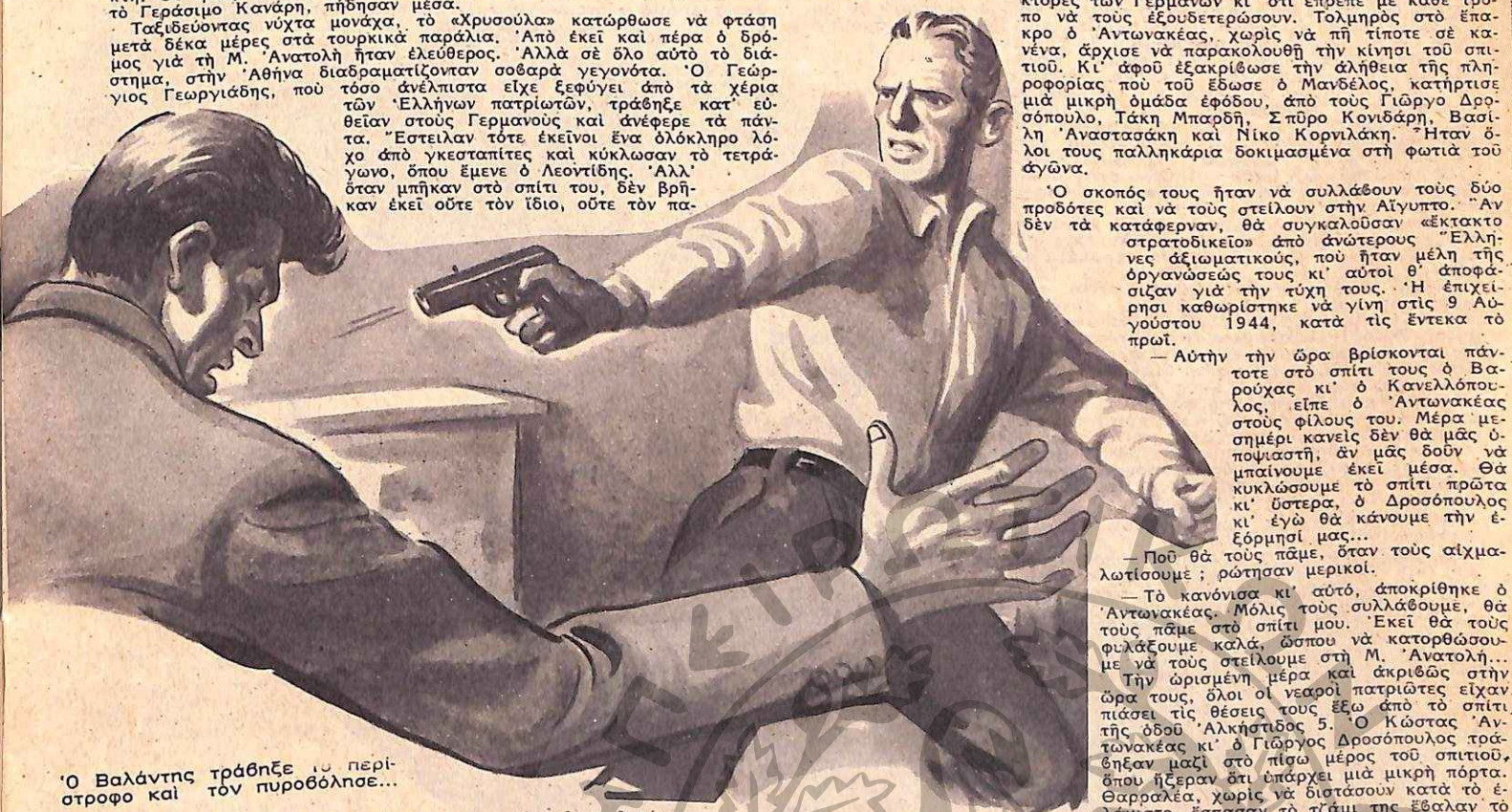
Καὶ εἶναι τ' ἀφιλότιμα — αὐτὸ δὲν θέλει ῥῶτσημα ἀφοῦ μὲ τρόπο, κύριοι, τὸ βεβαιῶ ἐπίσημα — δύσκολα καὶ στὸ πᾶρεμα, δύσκολα καὶ σὲ... ψήσιμο! Κι' ἐξ ἄλλου ὑπάρχει κίνδυνος μεγάλος, ἀσφαλῶς κι' ἂς εἶσαι κι' εὐγενέστατος μαζί τους καὶ καλὸς κι' ἔχεις γι' αὐτὰ καλοὺς σκοποῦς — παπᾶ, στεφάνι, (βέρα — νὰ μὴ σ' ἀφίσουνε νὰ δῇς ποτὲ μιάν... ἄσπερη μέρα!

Μὲ, δυστυχῶς, λησμονῆσα, στής ῥύμης μου τὴ φούμνια νὰ κάνω, ἀγαπητοί, καὶ ν' ἀναφέρω κατὶ τι γιά ἐκεῖνα τὰ... μεσόκοπα γνωστά σας μελανούρια, πού, λόγῳ ἀπογνώσεως, τὸ θεωροῦν ἀδάντα τους στὸν ἥλιο νὰ ἐκθέτουνε τὰ χρόνια τὰ σαράντα τους. Τὰ μπράτσα τὰ λιπόσαρκα, οἱ πλαδαρές τους πλάτες τὸν κόσμο ἐξηνάγκασαν μαζί τους νὰν' ὀμῶς, κι' ἂς λέγαν οἱ ἀνόητοι ἀρχαῖοι Σπαρτιάτες πῶς τάχα εἰν' ἐξαιρετος δ... μέλας ὁ ζωμός...

Εἰςμοτηράφειος ὁ Σουκοράειος Γ.
Μκ. Τζαβῆς

κείο Αθηνών. ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ὁ Βαλάντης τράβηξε τὸν πυροβόλο...

19

γατώ και μ' αγαπάς!
ΕΚΕΙΝΗ: "Ε, μά να... αὐ-
τά είναι εκείνα που λείει ή
μαμά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά «νταράβε-
ρια»...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακριβώς! 'Η
μαμά δέν σκέπτεται, ὅπως ἐ-
μεῖς. 'Εχει πείρα τῆς ζωῆς καί
ξερεῖ τί λείει. Τά νεστά εἶν' ἐ-
λαφρόμυαλα. Καί...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φιλοσοφία θά
μού κάνης τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αν με διακόψης
ἄλλη μία φορά, τὸ πᾶν τελει-
ώνει μεταξύ μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὁραία! Γίνο-
μαί Σφίγγα. Λέγε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Νά, εἶδες; 'Εχα-
σα πάλι τὸν εἰρμό. Λοιπόν...
ή μαμά μου λέει: «Τί θά πῇ ὁ
κόσμος, πού σέ βλέπει διαρ-
κῶς τέτ-α-τέτ μ' αὐτό τὸ μαν-
τράχαλο».

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶπε «μαντρά-
χαλο»;

ΕΚΕΙΝΗ: Νάί, τὸ εἶπε. 'Αλ-
λά ἐγώ διαμαρτυρήθηκα ἐν-
τονα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εὐχαριστῶ. Συ-
νέχισε.

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλω νά πῶ... πῶς
δέν εἶπε, ὅτι δέν τῆς ἀρέσεις.
'Αλλά... σοῦ λέει, ἂν αὐτός ὁ
κύριος σ' ἀγαπᾷ, ἀς μάς τὸ
πῇ! Μυστικὸ τὸ κρατάει;...Κα-
τάλαδες;

(Μικρὴ παύσι)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κατάλαβα πο-
λὺ καλά. Θέλει νά πῶ νά τῇ
δῶ καί νά σέ ζητήσω.

ΕΚΕΙΝΗ: Περιπλου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Οχι «περίπου»!
Αὐτὸ εἶναι. Δυστυχῶς δέν ἔ-
χει... «περίπου» σ' αὐτὰ τὰ ζη-
τήματα. 'Η παντρεύσαι ἢ δέν
παντρεύσαι!

(Μεγάλη παύσι)

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἀγωνία πού
προσπαθεῖ νά τὴν κάνη ἀδιά-
φορη). Λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λοιπὸν ἐγώ...
παντρεύσαι! 'Απόψε θά τῇ δῶ
καί θά τῇ τὸ πῶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Τὸ ἤξερα πῶς θά
τόκανε! 'Ημουν βέβαιη γιὰ
σένα! (Σηκώνεται μ' ἐνθουσια-
σμό). Κάποτε μία στιγμή νά
τῆς τηλεφωνήσω πῶς θά πάμε
περίπατο καί θά γυρίσουμε σέ
μισὴ ὥρα. Δέν θά τῆς τὸ ἀ-
ναγγεῖλω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαμογελαστά):
Σέ περιμένω.

ΕΚΕΙΝΗ (προχωρεῖ σὲ τη-
λέφωνο καί παίρνει τὸν ἀρι-
θμὸ τοῦ δωματίου τῆς): Μα-
μά!... 'Εν τάξει!... 'Αποψε...
θὰ πρὸς τὸ ἐπίσημο διαδί-
μα!... ('Ακούει). Πῶς;... 'Ε,
μά πνίγεται σ' ἓνα ποτήρι νε-
ρό, καυμένη μαμά! 'Αν με
παίρνῃ ὁ Παῦλος, βρίσκω ἐγώ
μιά ἀφορμὴ καί τὰ χαλάω με
τὸ Νίκο... 'Ομορφὸι εἶναι κ' οἱ
δύο τοῖς κ' ἄρκετά κουτοί.
'Απὸ ἐκεῖ καί πέρα, θά διαλέ-
ξουμε τὸν πλουσιώτερο. 'Αντε,
ῶρθούρα. Σέ μισὴ ὥρα, θά
εἶμαι ἐδῶ! (Τρέχει γρήγορα
στὸ τραπέζι καί τῆς βερνιάει).
'Αχ, Νίκο μου, εἶμαι πολὺ συγ-
κινήμενη! Δέ βόσθησα νά μὴν
τῆς τὸ ἀναγγεῖλω. 'Η, καυμέ-
νη ή μαμά, κλαίει!... 'Ακουσα
τοὺς λυγμούς τῆς ἀπ' τοῦ τη-
λέφωνο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (στοργικά): Θέ-
λεις νά πάμε ἀπάνω;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Οχι, ἀφῆσέ τὴν
μόνη τῆς καλύτερα. 'Αλλεῖς
τε... κλαίει ἀπὸ χαρὰ. Πάμε
λίγο περίπατο νά χαρούμε τὴν
εὐτυχία μας!...

(Αὐτιάει)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

—Τοῦ πήρα τὰ φλουριά, μά τοῦ φόρεσα φέσι!...

Συνηθισμένες φράσεις καί παροιμίες

Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία τους

Γιὰ κάποιον πού μάς χρωστάει καί δέν μάς πληρώνει, λέ-
με συνήθως: «(θὰ ρίξω πέτρα πάνω σου)». 'Η φράση αὐτή κρα-
τάει ἀπὸ τὰ πολλὰ παλιά χρόνια. 'Επὶ Τουρκοκρατίας, στὴν
'Αθήνα ζοῦσε ὁ Κιαμὴλ Χότζα, ἓνας καλὸς καί δικαίος ἀν-
θρώπος, πού ἔκανε τὸ δάσκαλο σ' ἓνα μικρὸ τουρκικὸ
σχολεῖο, κατὰ ἀπὸ τὴν 'Ακρόπολιν. Οἱ 'Ελλήνες τὸν ἀγα-
ποῦσαν καί τὸν ἐσέβονταν. Μία μέρα ἓνας χριστιανός, ὁ
Γιώργης Πασχάλης, λογόφερε μ' ἓναν Τούρκο, ἐπειδὴ ὁ
τελευταῖος μῆκε σὲ ὅπου τὸν καί τοῦ πήρε μερικά φλου-
ριά. 'Ο Πασχάλης λοιπὸν τράβηξε σὲ Χότζα καί τοῦ πα-
ραπονέθηκε. 'Εκεῖνος τότε κάλεσε τὸν Τούρκο καί τοῦ
ἔκανε παρατηρήσεις. Μὰ ὁ τελευταῖος ἀποκρίθηκε:
—Τοῦ πήρα τὰ φλουριά, μά τοῦ φόρεσα φέσι.
—Καί τί ὕα τὸ κάνῃ τὸ φέσι ὁ ἀνθρώπος;
—'Ε, ἂν φορούσε φέσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θά νομίζα πῶς
ἦταν δικός μας καί δέν θά τὸν πεiráξη...

Αὐτὸ τότε ὁ Κιαμὴλ Χότζας συμβούλευσε τοὺς χριστι-
ανούς νά φοροῦν φέσι, γιὰ νά μὴν τοὺς πεiráξη κανεῖς.
'Οταν φεύγῃ κάποιος δυσωρεστῶν ἀπὸ ἓναν τόπο,
λέει συνήθως: «(θὰ ρίξω πέτρα πάνω σου)». 'Η φράση αὐτή κρα-
τάει ἀπὸ τὰ παλαιὰ χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δη-
λαδὴ πού ἦταν σὲ χρῆσιν ἡ τιμωρία τῆς λιθοβολίας. Στὴν
ἀρχαιότητα, αὐτοὺς πού καταδικάζονταν γιὰ πατροκτονία,
ἀδελφοκτονία ἢ παιδοκτονία ἀφού τοὺς ἐκτελοῦσαν σὺν-
φῶνα με τοὺς νόμους, τοὺς μετέφεραν νεκρούς σ' ἓνα
σταυροδρόμι καί ἐκεῖ ὁ κάθε πολίτης ἔριχνε ἀπὸ μία πέ-
τρα πάνω τους. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ πήραν ἀργότερα καί οἱ
Χριστιανοί, πού δέν πετροβολοῦσαν μόνο τοὺς νεκρούς ἐν-
κληματίες ἀλλὰ καί τοὺς ζωντανούς, κυρίως ὅμως τῆς γυ-
ναίκες, πού πρόσκεινται, ὅταν θέλουν ('ν' ἀναθεματίσουν)
κάποιον. Ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, ρίχνουν ἀπὸ μία πέτρα σ'
ἓνα ὠριζόμενὸ σημεῖο, ὅπου σχηματίζεται ἓνας τεράστιος
σῶρος λιθοβίων. Οἱ παραδόσεις λένε ἀκόμη, πῶς ὁποῖος ('ἀ-
ναθεματίσθῃ) δέν λυώνει στὸν τάφο του.

Ὅταν θέλουμε νά χαρακτηρίσουμε κάποιον γιὰ ἀδιαφο-
ρία, λέμε συνήθως: «(πληγναιεῖ σὸν τὸ στραβὸ στὸν 'Α-
δὴν)». 'Ο λόγος αὐτὸς κρατάει ἀπὸ τὰ μεσαιωνικά ἀκόμη
χρόνια, ὅταν οἱ ζωντανοὶ ἔδεναν γύρω ἀπὸ τὰ ματια τὸν
νεκρὸν μὴ μαυρὴ ταῖνια. Αὐτὸ γινόταν ὥστε, ὁ πεθαμένος
πὺ κατέβαινε στὸν ἄλλο κόσμο νά μὴν ξαναβρῇ τὸ δρό-
μο καί ξαναγυρίσῃ στὴ γῆ. Νά μὴ γίνῃ δηλαδὴ βρυκόλα-
κας. 'Επειδὴ ὅμως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη οἱ προλήψεις τέτοιου
εἶδους ἐπαίρναν τρῶμακτικὲς διαστάσεις ἀνάμεσα σὲ λαὸ,
γιὰ αὐτὸ σὲ πολλοὺς ἐγκληματίες — κυρίως παιδοκτόνους —
ἀμέσως μετὰ τὴν κατὰμψη τοὺς, ἔχουνε στὰ ματια τοὺς ὁ
δῆμιος δύο πυρρῶνα σίδερα καί τοὺς ἐκαίει τοὺς βολβούς.
Γιὰ τὴν πίστην πῶς αὐτοὶ πού σκότωναν παῖδιά, ξανάρχον-
ταν στὸν κόσμο μετὰ σαρὰντὰ μέρες — ὅχι πῶς ὡς ἀνθρώ-
ποι, ἀλλὰ ὡς νυκτερίδες, γιὰ νά πῶν τὸ αἷμα αὐτῶν πού
δέν πρόλαβαν νά σκατοῦσουν, διὰν ἦταν ἀκόμη ζωντανοί.

Κάποτε, ὁλόκληρὴ ἡ Εὐρώπη κόντεψε νά ἐρμυνθῇ ἀπὸ
τὴν ἐπιδημία τῆς χολέρας, πού ἀρχισε τὸ καλοκαίρι τοῦ
1333 καί σταμάτησε τὸ 1337. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τέσσερα χρό-
νια πέθαναν χιλιάδες ἀνθρώποι, ἰδιαίτερως στὴν 'Ιταλία,
πού ἀπὸ κεῖ πρωτάρχισε τὸ κακό. Οἱ πλουσιώτεροι καίτοι
κοιτοῦ τοῦ τόπου ἐφευγαν μαζί με τῆς οἰκονομειῆς τοὺς καί
περνοῦσαν στὰ διάφορα νησιά γιὰ νά σωθῶν. Οἱ πτωχότε-
ροι ἔμεναν στὰ σπίτια τοὺς περιμένοντας ὑπομονετικά τὸ
θάνατο. Οἱ νεκροὶ ὅμως πολλαπλασιάζονταν, τὰ νεκροτα-
φεία γέμιζαν καί οἱ περιεσσότεροι ἔμεναν ἀθαφτοὶ στὴ μέ-
ση τοῦ δρόμου. Ποῖος τολμοῦσε νά τοὺς ἀψῆν; Οἱ ἀρχεῖς
ἀναγκάστηκαν τότε νά συστήσουν εἰδικὰ συνεργεῖα ἀπὸ ἐ-
βελοντάς... νεκροθάφτες, πού πληρώνονταν ὅμως με τρία
'βενέτικα' γιὰ κάθε νεκρὸ. Τὰ συνεργεῖα αὐτὰ ὀνομάστι-
καν ('μωρτάριες) — ἀπὸ τὴν ἱταλικὴ λέξι ('μωρτα) πού ση-
μαίνει νεκρός καί οἱ νεκροθάφτες ('μωρτάριες). 'Επειδὴ ὅμως
οἱ περιεσσότεροι ἐβελοντοῖ ἦταν ἀνθρώποι τοῦ ποκοῦμοῦ,
γι' αὐτὸ καί σήμερ, ὅταν θέλουμε νά χαρακτηρίσουμε ἓ-
ναν τέτοιο ἀνθρώπο, τὸν λέμε ('μωρτη).

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Οἱ τετράποδες βοηθοὶ τῆς ἀστυνομίας

Πῶς ἀναγκάζουν τὰ σκυ-
λιὰ τοὺς κακοποιούς

'Η ἀγγλικὴ ἀστυνομία θεωρεῖ-
ται ὡς ἡ καλύτερη καί τελειότερα
ὀργανωμένη ὅλου τοῦ κόσμου. Ὁ-
στόσο, θά ἦταν πολὺ λιγώτερες
οἱ ἐπιτυχίες τῆς, ἂν δέν εἶχε τὴν
πολύτιμη βοήθεια πού τῆς προσ-
φέρει ἓνας μεγάλος ἀριθμὸς σκυ-
λιῶν.

Καλύτερα ἀπ' ὅλα γιὰ τὴν πα-
ρακολούθησιν ἰχνῶν εἶναι τὰ κυ-
νηγετικά σκυλιά.

'Ενα τέτοιο σκυλὶ μπορεῖ νά
βρῇ μετὰ τὴν ὀσφρησὶν τὰ ἰχνη ἓ-
νος ἀνθρώπου, εἴτετα ἀπὸ ὁλό-
κληρες ἡμέρες, ἢ καί βδομάδες
κάποτε. Ὅπως φρονοῦν οἱ εἰδι-
κοί, τὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀναδίδει
μιά μυρωδιά, χαρακτηριστικὴ καί
διατερετὴ σὲ κάθε ἄτομο, πού με-
νει ἀιωρομένη στὸν ἀέρα σὰν ἓ-
νας ἀόρατος ἀχνός καί πέφτει σι-
γὰ-σιγὰ στὸ ἔδαφος. 'Εταί, ἂν
φύσῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἓνος
ἐλαφρὸς καί λίγο ὑγρὸς ἀνεμὸς,
τὰ σκυλιά μποροῦν νά νοιώσουν
αὐτὴ τὴ μυρωδιά, μέχρι ἀποστά-
σεως 700-800 μέτρων.

'Υπάρχουν μάλιστα περιπτώ-
σεις, πού κατῶρθωσαν νά ἀκο-
λουθήσουν μετὰ τὴ μυρωδιά τὴ δι-
αδρομὴ πού ἔκανε ἓνας ἀνθρώπος
μέσα σὲ κλειστὸ αὐτοκίνητο!

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, στὴν 'Αμε-
ρικὴ, μερικοὶ ἀστυνομικοί, συνο-
δεύμενοι ἀπὸ κυνηγετικά σκυλιά,
ἀναζητοῦσαν δυὸ κακοποιούς, πού
εἶχαν χαθῇ ὡς τὴ μέση μέσα σ'
ἓνα βάλτο γιὰ νά χαθῇ ἡ μυρω-
διά τους. Ὅταν λοιπὸν τὰ σκυ-
λιὰ ἔφτασαν στὴν ἀκρὴ τοῦ βάλ-
του, φασούσε ἓνα ἐλαφρὸ ἀεράκι
πρὸς τὸ μέρος τους. 'Εταί, τὰ
ζῶα κατάλαβαν ἀπὸ ποῖα διευ-
θυνταί ἐρχόταν ἡ μυρωδιά. 'Εκα-
ναν λοιπὸν τὸ γύρο τοῦ βάλτου,
κι' ὅταν οἱ καταδιωκόμενοι ἔφτα-
σαν στὴν ἀλλή ἀκρὴ τὰ βρῆκαν
νὰ τοὺς περιμένουν ἐκεῖ, καθιμέ-
να στὰ πινὰ τοὺς πόδια!

Κάποιος Τζῶρτζ Μπρούκς, στὸ
Οὐάσκινγκτον τῆς 'Αμερικῆς, ἔχει
μερικά ἀπὸ τὰ καλύτερα κυνηγετι-
κά σκυλιά ὅλου τοῦ κόσμου καί
δυνατεῖ συχνὰ στὴν ἀστυνο-
μία. Τὸ καὶνὸν σκυλὶ ἦταν ἓνας
ἀρμενικὸς σκύλος, ὁ 'Κίνγκς.

Ὅταν κάποτε ἓνας κτηματίας,
δυνάστη Τζέιν Τόμσον, σκότωσε
τέσσερες γείτονες τοῦ καί κατέ-
φυγε στὰ δάση, τὸν καταδιώξαν
ὁ Μπρούκς κ' ὁ Κίνγκς. Ὁ και-
ρὸς ἦταν ἀπὸ βροχιώδες τελεῖως
ἔντρος, δηλαδὴ ἐντελὸς ἀκατάλλη-
λος γιὰ τὴν ἀναζήτησιν ἰχνῶν ἀπ'
τὸ σκυλὶ. Πέρασαν λοιπὸν τέσσε-
ρες μέρες με ἀκαρπες προσπάθει-
ες. Ἀπ' τὴν πολλὴν ζέση καί τὴ
σκόνη, ὁ σκύλος ἔπαθε αἰμορρο-
γία τῶν πνευμόνων. Ὁ δῶστον, ἔ-
χοντας ὅλην τὴν ψάχνη.

Τὴν πέμπτη μέρα, σταμάτησε,
μύρισε τὴ γῆ καί ἔβγαλε ἓνα κα-
λαμπόκι, πού τῷχε διαγκάσει ὁ
δραπέτης καί τῷχε θάψει ὑστερα
γιὰ νά μὴν ἀφίσῃ πουθενὰ τὴ μυ-
ρωδιά του!

Τέλος, ἀνακάλυψε τὴν κρυψώ-
να τοῦ Τόμσον, κ' ὁ ἐγκληματίας
παραδόθηκε δίχως ἀντίσταση.

Σὲ μιὰν ἀλλή περιπτῶσιν, κά-
ποιος εἶχε ἐξαφανισθῇ, ἀφού ἀφι-
σε μιά σημείωσι πῶς πῆγαινε ν'
αὐτοκτονήσῃ. Ὁ Κίνγκς λοιπὸν
τὸν ἀναζητήσε καί τὸν βρῆκε σὲ
μιά πόλη, ἔξη μέρες ἀφού εἶχε
φτάσει ἐκεῖ!

Κάποτε πάλι, ὁ Μπρούκς κ' ἔ-
νας ἄλλος σκύλος τοῦ ἀναζητοῦ-
σαν δυὸ γκαγκστερς. Ἐφτασαν
λοιπὸν σ' ἓνα ποτάμι. Ὁ σκύλος
δέν ἐνόησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ
κεῖ. 'Ηθελε μάλιστα νά βουτήξῃ
στὸ νερό.

'Επειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ
Μπρούκς βαρέθηκε πιά, τὸν πή-
γε μαζί του διὰ τῆς βίας κ' ἐφυ-
γαν ἀπὸ κεῖ.

Ὅταν ἀργότερα συνελήφθησαν
οἱ γκαγκστερς, ἀποκαλύφθηκαν
ἡσαν κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ
βούρλα τοῦ ποταμοῦ.

—'Αν ἀφίνατε ἐλευθερο
τὸ
σκυλὶ, εἶπαν σὲ Μπρούκς, θαρ-
χόταν κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω μας!

Στὸ τρομερὸ αὐτὸ ἐρώτημα, «γιατί
τρέμει ἡ γῆ», ἡ ἐπιστήμη δέν κα-
τῶρθωσε ἀκόμη νά δώσῃ μιά κατη-
γορηματικὴ ἀπάντησιν. Οἱ ἐπιστήμονες
διαδέχονται διάφορες αἰτίες, πού φαί-
νονται πιθανές, γιὰ καμμία, ὅμως, δέν
μποροῦν νά μιλῇσουν με ἀπόλυτη βε-
βαιότητα.

Ὁ μηχανισμὸς τῶν σεισμῶν, ἀντίθε-
τα, ἔχει μελετηθῇ ἀπὸ κάθε πλευρὰ καί
οἱ ἐπιστήμονες εἶναι σὲ θέσιν σήμερ νά
μάς τὸν ἐξηγήσουν με τρόπο ὁπωσδή-
ποτε ἱκανοποιητικὸ.

Εἶναι αὐτονόητο πῶς γιὰ νά κατορ-
θῇ αὐτὸ, χρεῖστανται κόποι καί
προσπάθειες χιλιάδων. 'Η σεισμολο-
γία, ἄλλωστε, σὰν ἰδιαίτερη ἐπιστήμη, ἔχει τοὺς ἥρωες καί τοὺς
μάρτυρες τῆς.

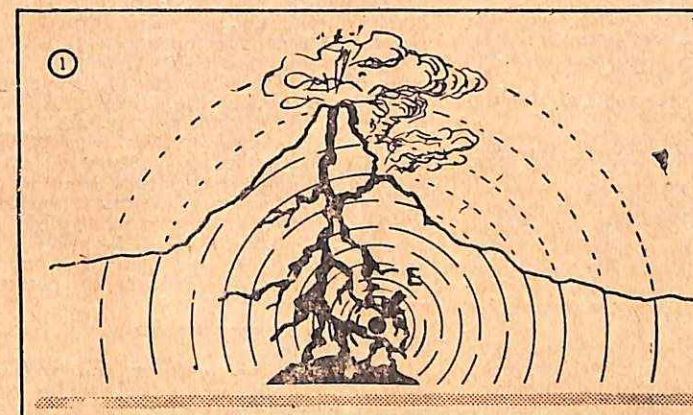
Κάθε σεισμικὴ δόνησι, χαρακτηρίζεται ἀπὸ κύματα τριῶν εἰδῶν:
1) Ἐπιμικρὰ. Τὰ κύματα αὐτὰ τρέχουν πάνω στὴν ἐπιφάνεια
τῆς γῆς ἀπὸ μιά ὠριμένη διεύθυνσιν πρὸς ἄλλη, με ταχύτητα 7
χιλιομέτρων σὲ 1', δηλαδὴ με ὠρία ταχύτητα 25.200 χιλιο-
μέτρων, πού εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ ἥχου.

2) Ἐγκάρσια, πού διαδίδονται κάθετα πρὸς τὰ πρῶτα, με τα-
χύτητα 4 χιλιομέτρων σὲ 1'.

3) Ἐπιφανειακά, πού περιορίζονται στὴν ἐπιφάνεια καί πού ἡ
ταχύτητα τους δέν ξεπερνάει τὰ 3,5 χιλιομέτρα σὲ 1'.

Τὰ πρῶτα δημιουργοῦν τοὺς κυματοεῖδεις, τὰ δεύτερα τοὺς ἀνα-
πηδητικὸς καί τὰ τρίτα τοὺς κυκλικούς σεισμούς.

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις, ἡ δόνησις ξεκινάει ἀπὸ μεγάλο βάθος

γὰ τέσσερα κυριώτερα εἶδη σεισμῶν πού κα-
θάρισε ἡ σεισμολογία. 1) Σεισμοὶ ἡφαιστει-
ογενεοῦς προέλευσεως. Ἡ ἔκρηξι τοῦ ἡφα-
ιστείου προκαλεσε τὸ σχηματισμὸ ἓνος ἐπικέν-
τρου E, ἀπὸ τὸ ὅποιον οἱ σεισμικὲς δόνησεις
διαδίδονται κυκλικάς. 2) Σεισμοὶ πού ὀφεί-
λονται σὲ ἀναστατώσεις τῶν βαθύερων στρω-
μάτων τῆς γῆς σφαίρας. Ἀπὸ ἓνα ὑπό-
κεντρον 1, πού δέν εἶναι δυνατόν πάντοτε νά
προσδιορισθῇ με ἀκρίβεια, οἱ δόνησεις ἀνερ-
χονται μέχρις ἓνος σημείου E (ἐπικέντρον) πού βρίσκει-
ται σὲ μικρὸ βάθος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ἀπὸ
ἐκεῖ δημιουργοῦνται νέες δόνησεις, πού διαδίδονται κυ-
κλικά, ὅπως καί στὴν προηγούμενη περιπτῶσιν. 3) Τε-
κτονικοὶ σεισμοί. Οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ ὀφείλονται σὲ ἀνακα-
τάταξι τῶν στρωμάτων πού ἀποτελοῦν τὸν γῆνιο φλοιό.
4) Μικροὶ σεισμοί, πού ὀφείλονται σὲ διαβῶρι τοῦ ἐ-
δάφους ἀπὸ ὑπόγεια ρεύματα.

κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Τὸ σημεῖο αὐτὸ
καλεῖται ὑπόκεντρον. Στὴ νοτιὴ προέκτασιν τοῦ καί
σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, βρί-
σκεται τὸ καλούμενο ἐπικέντρο, πού εἶναι τὸ ση-
μεῖο ὅπου οἱ δόνησεις ἐκδηλώνονται με τὴ μεγαλύ-
τερη βιαιότητα. Οἱ δόνησεις διαδίδονται γύρω ἀπὸ
τὸ ἐπικέντρο καί γίνονται ἀσθενέστερες ὥστε ἀπομακρύνονται
ἀπ' αὐτό. Ἡ ἐντάσις τους ἐξαρτάται ἀπὸ τὴ φύσιν τοῦ ἐδάφους.
Αὐτοὶ οἱ σεισμοί, πού ξεκινοῦν ἀπὸ μεγάλο βάθος, εἶναι
οἱ πῶς μυστηριώδεις. Ἐχουν τὴν προέλευσιν των σ' αὐτὸν τὸν
πυρῆνα τῆς γῆς ἢ στὶς ζῶνες, ὅπου τὸ διάπυρο καί ἡμίρυστο
στοιχεῖο ἐρχεται σ' ἐπαφὴ με τὰ στερεοποιηθέντα τμήματα;

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνίκανη ν'
ἀπάντησῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.
Περὶσσότερο γνωστοὶ μᾶς εἴ-
ναι οἱ σεισμοὶ πού ἀποκαλοῦνται
παρὰ τὸν ἐπικέντρον. Οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ πα-
ραγονται συνήθως σὲ μικρὴ ἀπό-
στασιν ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καί ὁ-
φείλονται σὲ ἓνα εἶδος ἀνακατα-
φέλιον τῶν στρωμάτων, πού ἀ-
ποτελοῦν τὸ γῆνιο φλοιό. Ἡ ἀ-
ποτέλει τῶν στρωμάτων, πού ἀ-
νακατατάξις προκαλεῖ κατακρη-
ννακατάταξις, προκαλεῖ κατακρη-
ννισμοὺς καί ἀντίστοιχες ἀναπηδη-
σεις ἄλλων στρωμάτων. Οἱ σει-
σμοὶ αὐτοὶ ἔχουν κάποτε ἐξαιρε-
τικὴ βιαιότητα καί προκαλοῦν

Γιατί τρέμει ἡ γῆ;

Μιά ἄλλη αἰτία σεισμῶν, εἶναι τὰ ἡφαιστεια.

Σύμφωνα με τῆς νεώτερες θεωρίες, ὁ φλοιὸς τῆς γῆς ἔχει πά-
χος μόνο 60 χιλιομέτρων. Ἀπ' αὐτὰ, τὰ 15 τελευταία χιλιομέτρα
στερεοῦ φλοιοῦ «ἀκουμποῦν» πάνω σὲ μιά ἡμίρυστη μάζα.

Οἱ ἐπιστήμονες δέν συμφωνοῦν μεταξὺ των ὡς πρὸς τὴν σύστασιν
αὐτῆς τῆς ἡμίρυστης μάζας. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ μέση πυκνότητά τῆς
γῆς, τῆς μαγνητικῆς τῆς ἐκδηλώσεως, τῆς σύστασιν τῶν στοιχείων τοῦ
ἐξωτερικοῦ γῆνιου φλοιοῦ καί διάφορες ἄλλες παρατηρήσεις, μπο-
ροῦμε νά συμπεράνουμε, ὅτι ἡ μάζα αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ βα-
ρεὰ ὑλικά, πού γίνονται βαρύτερα ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὸ κέν-
τρο. Μιά κλασσικὴ διάκρισι ξεχωρίζει μετὰ τὰ γράμματα SIAL
(πυριτικὸ καί ἀργιλλώδες βράχι) τὰ στρώματα πού γῆνιου
φλοιοῦ, πού εἶναι καί τὰ ἐλαφρότερα, μετὰ τὰ γράμματα SIMA (πυ-
ρίτιον καί μαγνήσιον), τὴν ἀμέσως ἐπομένη ζώνη καί μετὰ τὰ γράμ-
ματα NIFE (μέταλλα καί σιδήρος) τὸν πυρῆνα
τῆς γῆς.

Ἡ διάκρισις αὐτὴ δέν ἀνταποκρίνεται πιθανὸν στὴν πραγμα-
τικότητα. Ὅπως κ' ἂν ἔχη, ὅμως, τὸ πρᾶγμα, μποροῦμε νά θεω-
ρήσουμε ὡς βέβαιον, ὅτι ὁ ἐξωτερικὸς φλοιὸς στηρίζεται σὲ κάτι
πὺ δέν εἶναι στερεό, ἀλλ' οὔτε καί ὡς ὑγρὸ μπορεῖ νά χαρα-
κτηρισθῇ. Δέν θά εἶναι, ἐξ ἄλλου, ὀρθὸ νά πούμε, ὅτι τὸ στερεό
μέρος τῆς γῆς ἐπιπλέει σ' αὐτὴ τὴν ρευστὴ μάζα, ἀφού, στὴν πρ-
αγματικότητα, τὴν κρατᾷ φυλακισμένη καί τὴν καταπιέζει μ' ὅλο
τὸ τεράστιο βάρος του.

Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε τὸ ἐξῆς: Ἡ φυλακισμένη ἡμίρυστη
μάζα, πιθανὸν γιὰ τὸ λόγο ὅτι βρίσκεται μικρότερη ἀντίστασιν, σπᾶ-
ζει τὰ δεσμά της καί ἐκτινάσσεται με ὀρμὴ πρὸς τ' ἀπάνω. Δη-
μιουργοῦνται ἐταί τὰ ἡφαιστεια. Ἡ βίαιη καί ὀρμητικὴ ἐξόδος τῆς
λάβας, προκαλεῖ, ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἀναταραχὴ τῶν στρωμάτων
τοῦ γῆνιου φλοιοῦ. Δημιουργοῦνται τότε οἱ καλούμενοι ἡφαιστειο-
γενεῖς σεισμοί.

ὑπάρχει μιά τελευταία κατηγορία σεισμῶν, πού εἶναι συχνό-
τεροι ἀλλὰ καί λιγώτεροι ἐπικίνδυνοι. Οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ ὀφείλονται
σὲ διαβρώσεις τοῦ ἐδάφους ἀπὸ ὑπόγεια ρεύματα. Προκαλοῦνται
τότε μικρὲς κατακρημνίσεις, πού διαταράσσουν
τὴν ἰσορροπία τῶν στρωμάτων τοῦ γῆνιου φλοιοῦ.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ίμπερια εξιστορεί στον Πάολο το θαλινό βράδυ που έπαιξε στην υπόθεση του Ρολάνδου Κανδιδίου. Του μίλησε κατόπιν για τους εκδισμούς του Βέμπο. Ο διεφθαρμένος καρδινάλιος της ζήτησε να του παραδώσει την κόρη της απειλώντας την ότι διαφορετικά θα την καταγγείλει για τη δολοφονία του Νταβίλα. Ο Πάολο, που έχει μάθει πια αυτό που έπιθυμύσε, φεύγει, αφού της υπόσχεται ότι θα σώσει την κόρη της από τα αρπακτικά νύχια του Βέμπο. Κατόπιν ο Πάολο, που δεν είναι άλλος από το Ρολάνδο, πηγαίνει να βρει το Σκαλαμπρίνο κι' αρχίζει να του μιλάει για τη Μπιάνκα.

14^{ον} — Μιλάω στον καθένα σύμφωνα με την αξία του, είπε ο Ρολάνδος. Άλλα δεν είναι αυτό το ζήτημα που πρέπει να μας απασχολήσει τώρα... Σας έλεγα, λοιπόν, πως υπάρχουν ανώφελα εγκλήματα... Πιστέψτε με, πέρασε πολύ στην εκτίμησή μου από τη στιγμή που σας είδα να πιάνετε με το χέρι σας τη λαβή του έγχειριδιού σας. Πώς δεν καταλάβατε αμέσως ότι δεν σκοτώνει κανείς έναν άνθρωπο σαν κι μένα;... Χά! Χά! Αυτή η αχτίδα της σελήνης που φωτίζει το αποκαρυστικό πρόσωπό σας, με κάνει να καταλαβαίνω πως αρχίσατε κι' όσας να με μισήτε... Κι' ωστόσο, δεν έχω τίποτε μαζί σας άποψε...

— Τι με θέλετε λοιπόν; ρώτησε ο Βέμπο τρίτοντας από τη λύσσα του τα δόντια. Σας άκούω από κάπουσα λεπτά και αναρωτιέμαι, σ' αλήθεια, μήπως έχω να κάνω με τρελλό! — Μην λέτε ψέμματα, σεβασμιώτατε έπίσκοπε. Ξέρετε πως αυτό απαγορεύεται από την εκκλησία. Άν σκεπτισάσσε πως είχατε να κάμετε μ' έναν τρελλό, θα το είχατε βάλει στα πόδια. Κι' όμως μένετε εδώ και φλεγοσάστε από την επιθυμία να με ρωτήσετε... — Ε, ναι, λοιπόν, δαίμονα! Δεν ξέρω πια σου έδωσε τη δύναμη να διαβάσεις μέσα στις ψυχές, αλλά μπορώ να σε βεβαιώσω πως διαβάσεις μέσα στη δική μου σαν σε άνοιχτο βιβλίο!

— Τι το εκπληκτικό βρίσκετε σ' αυτό; είπε ο Ρολάνδος. Έχετε ένα πρόσωπο που προδίδει αμέσως τα αισθήματά και τις μύχιες σκέψεις σας... Άλλα νομίζω πως αρχίσαμε να λέμε κουταμάρες... Ρωτήστε με, λοιπόν, αφού τόσο πολύ φλεγοσάστε από την επιθυμία να το κάμετε. Θα σας απαντήσω με ειλικρίνεια... Έλάτε, τι θέλετε να μάθετε;

Ο Βέμπο έβραζε από το θυμό του. Βρισκόταν μπροστά σ' έναν τρομερό αντίπαλο, που ποιος ξέρει σε ποιά παγίδα ήθελε να τον πασάρει. Είχε πάρει πια την απόφαση να τον σκοτώσει. Δύο πράγματα, όμως, τον έμπόδιζαν να ριχτεί αμέσως πάνω του. Το πρώτο ήταν πως φοβόταν μήπως δεν μπορέσει να τον καταβάλει. Το δεύτερο ήταν ότι φλεγόταν από την επιθυμία να μάθει από τον κάμετε. Αυτός ο άνθρωπος, που τόσο πολύ φλεγοσάστε από την επιθυμία να το κάμετε, θα σας απαντήσω με ειλικρίνεια... Έλάτε, τι θέλετε να μάθετε;

Ο Βέμπο έβραζε από το θυμό του. Βρισκόταν μπροστά σ' έναν τρομερό αντίπαλο, που ποιος ξέρει σε ποιά παγίδα ήθελε να τον πασάρει. Είχε πάρει πια την απόφαση να τον σκοτώσει. Δύο πράγματα, όμως, τον έμπόδιζαν να ριχτεί αμέσως πάνω του. Το πρώτο ήταν πως φοβόταν μήπως δεν μπορέσει να τον καταβάλει. Το δεύτερο ήταν ότι φλεγόταν από την επιθυμία να μάθει από τον κάμετε. Αυτός ο άνθρωπος, που τόσο πολύ φλεγοσάστε από την επιθυμία να το κάμετε, θα σας απαντήσω με ειλικρίνεια... Έλάτε, τι θέλετε να μάθετε;

— Βλέπω ότι είσατε αρκετά διορατικός, απάντησε ο Ρολάνδος. Καταλάβατε, λοιπόν, πως ένας άνθρωπος σαν κι μένα δεν θα μπορούσε να είναι ένας απλός υπηρέτης του Άρετίνου... — Ποιος είσατε λοιπόν; — Πριν από λίγο με αποκαλέσατε δαίμονα. Άς υποθέσουμε ότι είμαι αυτό που

Ο Βέμπο ανατρίχιασε. — Ένας δαίμονας; είπε. — Γιατί όχι; Σαν έπίσκοπος και καρδινάλιος που είσατε, δεν πιστεύετε, δέβαινα, στα υπερφυσικά πνεύματα. Μπορεί, όμως, να κάνετε λάθος. Ο Βέμπο έριξε γύρω του ένα τρομαγμένο βλέμμα. Η δεισιδαιμονία ήταν το κοινό γνώρισμα των ανθρώπων της εποχής. Μεγάλοι και μικροί, πλούσιοι και φτωχοί, κληρικοί και λαϊκοί, όλοι έτρεμαν μπροστά στο μυστήριο του υπερπέραν. Η ζωή των ανθρώπων κυλούσε ανάμεσα σε λογής - λογής φανταστικές αφηγήσεις και θρύλους, όπου τον κυριότερο ρόλο έπαιζαν ο Σατανάς και τα πνεύματα που βρίσκονταν στην έξοχιστά του. Ο Βέμπο δεν ήταν ούτε περισσότερο ούτε λιγώτερο ευπίστος από τους συγχρόνους του στα ζητήματα αυτά. Κυριευμένος από έναν ένστικτώδη φόβο, αποτραβιχτηκε ένα βήμα προς τα πίσω και με φωνή που προσπαθούσε να κάνει σταθερή είπε: — Άν είσατε άπειστα μένος του Σατανά, σας εξορκίζω να μου το φανερώσετε. Ένα περιφρονητικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του Ρολάνδου. Εύρισκε ένα Βέ-

μπο λιγώτερο δυνατό από ό,τι είχε φαντασθή.

— Μήπως θα προτιμούσατε να ήμουν άγγελος; ρώτησε με φωνή που έκαμε τον έπίσκοπο να ανατρίχιασει. Όπωςδήποτε, άφησε σε σας την εκλογή. Άνθρωπος, άγγελος ή δαίμονας δεν έχει μεγάλη σημασία. Προχωρήστε στη δεύτερη ρώτησή. — Έστω, είπε ο Βέμπο. Ξεσηγήστε μου, σας παρακαλώ, πως καταφέρατε να είσατε τόσο καλά πληροφορημένος για μένα; — Το πράγμα είναι απλό, απάντησε ο Ρολάνδος. Σας παρακολούθησα, σας κατασκοπούσα, συγκέντρωσα διάφορες πληροφορίες...

— Πώς ξέρετε όμως τι σκέφτομαι για την Μπιάνκα; Αυτό κανείς δεν μπορεί να σας το ειπέ. Γιατί ήταν το μυστικό μου. — Να που φτάσαμε στην ερώτησή που έχει τη μεγαλύτερη σημασία για σας! Φώναξε ο Ρολάνδος. Βλέπω, σεβασμιώτατε, ότι αργείτε να πάρετε τις αποφάσεις σας. Φαντασάσσε πως το παθος σας για την Μπιάνκα είναι μυστικό. Στο ζήτημα αυτό είσατε αφέλης και απερισκεπτός σαν όλους τους έρωτευμένους... Σταθίστε... γνώρισα άλλο ένα νέο που άγαπούσε σαν τρελλός μια νέα. Όπως και σεις, δεν έκανε τίποτε άλλο από το να τριγυρίζει ημερα και νύχτα έξω από το σπίτι της. Όπως και σεις, δεν νοιάζονταν καθόλου να μάθει αν η αγαπητή του στενοχωρούσε κάποιον, κι' αν αυτός ο κάποιος τον παρακολουθούσε. Όπως και σεις, κάποια σκοτεινή νύχτα έπεσε πάνω σ' αυτόν τον άλλον, που είχε παρακολουθήσει όλη την ερωτική έποποιία του. Άλλα δεν ήταν το ίδιο τυχερός με σας...

— Τι έγινε κατόπιν; ρώτησε με ένδιαφέρον ο Βέμπο. — Ο άλλος τον σκότωσε, απάντησε ήρεμα ο Ρολάνδος. Έσας, του άξιιστον, σας παρακολούθησε κάποιος που όχι μόνον δεν έβρισκε το σκοπό να σας δολοφονήσει — αν ήθελε θα το είχε κάμει από καιρό — αλλά έπιθυμεί μ' όλη του την καρδιά να σας βοηθήσει. — Να με βοηθήσει; ρώτησε με υπόκωφη φωνή ο Βέμπο. Για ποιο λόγο θέλει να με βοηθήσει; — Τι σας ενδιαφέρει να το μάθετε; Δεν μπορώ άραγε να έχω κάποιο συμφέρον που να με κάνει να θέλω να ιδω την κόρη της Ίμπερια στην αγκαλιά σας;

Ο Βέμπο ανατρίχιασε από χαρά. Μια σκέψη πέρασε από το μυαλό του. Αυτός ο άνθρωπος ίσως μισούσε την Ίμπερια κι' ήθελε να την εκδικηθεί. Άν ήταν αλήθεια, όλα τότε γίνονταν πολύ καθαρά. Ο Βέμπο ήξερε πολύ καλά τι έσημαινε το μίσος. Σ' όλη του την ζωή δεν είχε κάμει τίποτε άλλο από το να εκμεταλλεύεται τα μίσος των άλλων. Μπορούσε, λοιπόν, να συνεννοηθεί μ' αυτόν τον άγνωστο. Ξέχασε αμέσως τις ερωτήσεις και τους σαρκασμούς του. Ξέχασε ακόμη το φόβο που αισθανόταν ως πριν από μερικές στιγμές.

— Άς δούμε, λοιπόν, πως μπορείτε να με βοηθήσετε. Είπε, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του. Κι' άς δούμε επίσης ποιά είναι τα ανταλλάγματα που θα μου ζητήσετε. — Θα σας απαντήσω και στις δυο ερωτήσεις σας, είπε ο Ρολάνδος. Άλλ' αντίστροφοντας τη σειρά τους. Μάθετε, λοιπόν, πως δεν ζητώ τίποτε για ανταλλάγμα. — Αυτή η φιλοκέρδεια σας με τρομάζει! φώναξε ο Βέμπο. — Ήσυχάστε, απάντησε ο Ρολάνδος. Θα πληρωθώ από... άλλο... Δεν απομένει, λοιπόν, παρά να σας πω σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος...

— Περιμένω. — Μπορώ να κλέψω την Μπιάνκα και να σας την παραδώσω. — Ο Βέμπο είχε την εντύπωση πως όλα

το αίμα του ανέβηκε, ξαφνικά, στο κεφάλι του. Δεν είχε φαντασθή ποτέ ότι τα δεινά κι' οι πόθοι του θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν τόσο εύκολα. Και να που ο άνθρωπος αυτός τον δεδεδίωκε πως μπορούσε να φέρη την Μπιάνκα στην αγκαλιά του.

Τα μάτια του έλαμψαν από χαρά κι' ένα τρεμουλιασμά απλώθηκε στα μέλη του.

— Άν μπορούσατε να το κάμετε! — Άν δεν θα σας έδινα για να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου! Ζητήστε μου, ό,τι θελήσετε!

— Σας είπα ότι δεν θέλω τίποτε, απάντησε ο Ρολάνδος. Δεχόσαστε, λοιπόν, αυτό που σας προτείνω;

— Άν το δέχομαι!

— Θαμνάσι!

— Αύριο το βράδυ τότε, στις έννιά, να βρισκόσαστε έξω από το μέγαρο της Ίμπερια.

— Κι' αν με ιδή; — Δεν έχει σημασία. Θα πρέπει, μάλιστα, να σας ιδή. Το βραδύτερο στην έντεκα η Μπιάνκα θα βρίσκεται στην αγκαλιά σας.

— Πώς θα καταφέρετε να την κλέψετε; — Αυτό είναι δική μου δουλειά, απάντησε ο Ρολάνδος. Κάμετε όπως σας είπα... Αύριο το βράδυ στις έννιά... Μην αφήσετε την ευκαιρία να χαθεί, γιατί ίσως να μην ξαναπαρουσιασθή...

Ο Βέμπο έριξε μια ματιά στο σιωπηλό μέγαρο της Ίμπερια. Έπειτα ξαναγύρισε στο Ρολάνδο.

Το πρόσωπό του δεν ήταν το ίδιο χαρούμενο όπως πριν.

— Καί τι μου αποδεικνύει ότι δεν θέλετε να με παρασύρετε σε παγίδα; ρώτησε ξαφνικά.

— Να σας παρασύρω σε παγίδα; απάντησε ο Ρολάνδος. Για ποιο λόγο; Άν ήθελε να σας σκοτώσω, μου δόθηκαν τόσες ευκαιρίες να το κάμω τόση ώρα που συζητούμε μαζί!

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο Βέμπο. — Θάρρητε λοιπόν;

— Ναι.

Ο Βέμπο αποχαιρέτησε κατόπιν το συνωμωχτή του κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα.

Ο Ρολάνδος τον παρακολούθησε μερικές στιγμές με το βλέμμα. Έπειτα απομακρύνθηκε κι' αυτός προς την αντίθετη διεύθυνση.

Σχέδιο απαγωγής

Ύστερα από μερικές στιγμές χτυπούσε την πόρτα ενός σπιτιού με φτωχική εμφάνιση.

Η πόρτα άνοιξε αμέσως.

Ο άνθρωπος που την είχε άνοιξει ήταν ο Σκαλαμπρίνο. Φαινόταν ανήσυχος και λυπημένος. Ο παροξυσμός της χαράς είχε περάσει.

— Αφέντη, είπε, συχωρέστε με γιατί έφυγα πρωύτερα χωρίς να σας πω τίποτε. Ήμουν σαν τρελλός... Αυτό που μου είπατε με αναστάτωσε... Ένα σωρό άλλοι κοτες ιδέες πέρασαν από το μυαλό μου... Άλλα τώρα όλα τελείωσαν!

— Θα ήθελα να ξέρω ποιές ήταν οι ιδέες που πέρασαν από το μυαλό σου; ρώτησε ο Ρολάνδος με τρυφερότητα. Άνοιξε ο Ρολάνδος σου... Θέλω να μου πεις πως μου την καρδιά σου... Έτσι από μια άνια... Θα ξεκουραστώ έτσι από μια άνια... Θα συζητήσω που είχα πριν από λίγη ώρα.

Ο Σκαλαμπρίνο σήκωσε τα μάτια του στο ταβάνι κι' έπειτα αναστέναξε.

— Προτιμάς, λοιπόν, να κρατήσεις για τον εαυτό σου τις χαρές και τις λύπες σου; τον ξαναρώτησε ο Ρολάνδος.

— Όχι, αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Όχι... Άλλα το όνειρό μου είναι να είμαι πλούσιος και να είμαι παράλογο και απραγματοποίητο.

— Άλλα τι ήταν αυτό το τόσο παράλογο και απραγματοποίητο που σκέφτηκες; ρώτησε ο Ρολάνδος. Έλα, μίλήσε μου... Ξαναπες μου πως πήρες την κόρη σου και την πήγες μακριά από τη μητέρα σου όπου να μη την άπειλη Βενετία, κάπου όπου να μην έχη να κανέναν κίνδυνος κι' όπου να μην έχη να φοβηθή τίποτα από τη μητέρα της, που, κούποια μέρα, άργα ή γρήγορα είτε από

συμφερον, είτε από αδυναμία, θα την παραδώσει σε κάποιον από κείνους που την περιστοιχίζουν; Πες μου την αλήθεια... Αυτό όνειρεύτηκες;

Ο Σκαλαμπρίνο ένωσε τα τεράστια χέρια του κι' έκαμε με το κεφάλι μια κίνηση, που έσημαινε πως αυτό ήταν το όνειρό του.

— Ξαναπες μου, συνέχισε ο Ρολάνδος, πως, σιγά-σιγά, με την αφοσίωση και τη στοργή σου, θα καταφέρνες να κλέψεις την Μπιάνκα να σ' αγαπήσει, έτσι που μια μέρα να σου πη: «Ά! Γιατί να μην είσατε πατέρας μου!».

— Θα την έσφιγγες τότε στην αγκαλιά σου και θα της απαντούσες: «Άλλα ναι, εγώ είμαι ο πατέρας σου, αγαπημένο μου παιδί!».

— Είναι αλήθεια, αφέντη, φώναξε ο Σκαλαμπρίνο. Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου.

— Σκέφτηκες, όμως, ξαναείπε ο Ρολάνδος, ότι όλα αυτά ήταν όνειρο κι' ότι δεν μπορούσαν να πραγματοποιηθούν ποτέ. Γιατί η εταίρα, που είναι η μητέρα της Μπιάνκας, άγρυπνει πάνω της. Έτσι, κατέληξες στο συμπέρασμα, ότι ήσουν καταδικασμένος να ζής πάντα μακριά από την κόρη σου.

— Και μήπως δεν είναι αλήθεια, αφέντη; είπε ο Σκαλαμπρίνο, ενώ τα μάτια του πλημμύριζαν από δάκρυα.

— Αύριο, στις έντεκα, απάντησε ο Ρολάνδος, θα κλέψουμε τη Μπιάνκα.

Ο Σκαλαμπρίνο σκούπισε τα δάκρυά του κι' ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του.

— Τι όμορφα θα ήταν αν το καταφέραμε! είπε.

— Σκαλαμπρίνο, απάντησε ο Ρολάνδος, κάμαμε μαζί πια δύσκολα έργα. Σου ξαναλέω πως αύριο το βράδυ θα κλέψουμε τη μικρή!...

— Μου φαίνεται πως άνοιξε ο ουρανός μπροστά μου! ψιθύρισε ο κολοσσός, σαν σε έκσταση.

— Όλοι οι σύντροφοί μας βρίσκονται στη Βενετία; ρώτησε ο Ρολάνδος.

— Σχεδόν όλοι. Όσοι λείπουν θάρρουν αύριο το πρωί!...

— Να τους πης, λοιπόν, να συγκεντρωθούν αύριο το βράδυ γύρω στο μέγαρο της Ίμπερια. Στις δέκα θα περσώ από εκεί για να τους δώσω τις απαραίτητες οδηγίες.

— Θα είμαι κι' εγώ εκεί; ρώτησε ο κολοσσός, που η καρδιά του χτυπούσε δυνατά.

— Όχι... — Πώς! Δεν θα είμαι εκεί για να πάρω την κόρη μου;

— Δεν πρέπει να είσαι εκεί, απάντησε ο Ρολάνδος. Θα περιμένεις σε μια βάρκα μαζί με δυο καλούς κωπηλάτες. Θα σου παραδώσω την κόρη σου και θα τρέξεις άμέσως στην ταρτάνα, που θα βρίσκεται στο λιμάνι. Μόλις την πάτε εκεί, δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχής πια. Θα ξαναγυρίσεις στην έρηρ και θάρρης να με βρεις. Νομίζω ότι μου έχεις άρεκη εμπιστοσύνη για να μην αμφιβάλης πως ό,τι κάνω είναι για το καλό της κόρης σου.

— Πιστεύω σε σας όπως και στο Θεό όταν ήμουν παιδάκι, είπε ο Σκαλαμπρίνο.

Ο έρωτευμένος έπίσκοπος

Έπειτα από τη συνάντησή του με το Ρολάνδο, ο Βέμπο γύρισε στο μέγαρό του, που βρισκόταν σε μικρή απόσταση από την πλατεία του Αγίου Μάρκου.

Κόντευαν τέσσερις κι' ο ουρανός, στο βάθος του ορίζοντος, άρχισε να παίρνει ένα γαλακτερό χρώμα.

Ο Βέμπο έδιωξε τον υπηρέτη, που είχε τρέξει για να τον βοηθήσει να γδυθή, άνοιξε το παράθυρο του δωματίου του κι' άρχισε να περπατάει επάνω-κάτω.

Αυτό το γραφείο ήταν γεμάτο από λογής-λογής καλλιτεχνήματα. Ο Βέμπο είχε συγκεντρώσει εκεί πίνακες, γλυπτικά έργα, κομψοτεχνήματα κλπ. Μόνο οι φίλοι του έμπαιναν σ' αυτό.

Η αίθουσα, αντίθετα, όπου ο καρδινάλιος δεχόταν τους ενοχλητικούς έπισκέπτες, ήταν σχεδόν γυμνή.

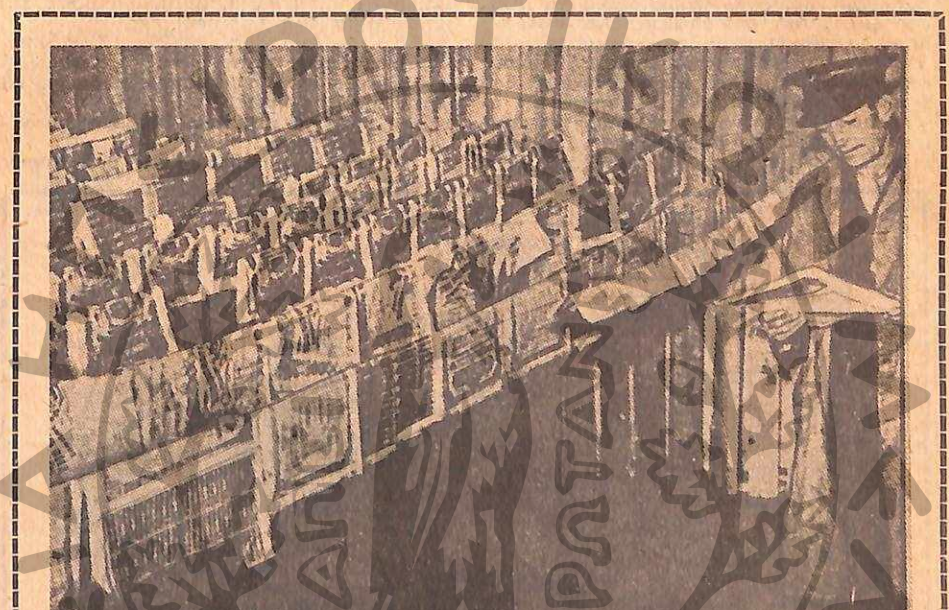
Η Μπιάνκα φανταζόταν, ότι ο Βέμπο την είχε ιδή μόνο δυο φορές. Κι' άλλωστε, άγνοούσε τα πάντα γι' αυτόν, ως και τ' όνομά του ακόμη.

Στην πραγματικότητα, ο Βέμπο την είχε δει από την ημέρα που η μητέρα της την έφερε στη Βενετία. Κι' από τότε είχε φωντάσει το πάθος του.

Ο Βέμπο δεν είχε αγαπήσει ποτέ. Ούτε είχε αγαπήσει. Οι περιπέτειές του ήταν εφήμερες και δεν είχαν αφήσει κανένα ίχνος στη ζωή του.

Δεν φαντάστηκε, λοιπόν, ότι τα πράγματα θα γίνονταν διαφορετικά και με την Μπιάνκα. Μόλις ίκανοποιούσε το πάθος του, θα έπαυε να ενδιαφέρεται γι' αυτήν.

Άλλ' η αντίδραση που βρήκε από την Ίμπερια, δυνάμωσε το πάθος του και τον

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ «ΦΛΑΓΓΚ ΕΝΤΕΡΠΡΑΙΖ»

Ο ήρωάς μας Κούρτ Κάρλεν, που είχε κυριολεκτικά προσκολληθή πέρσι πάνω στο μισοναυαγισμένο πλοίο του «Φλαγκ Έντερπράιζ», μετέφερε τότε στην Αμερική ένα θόκληρο θησαυρό σε αγγλικά και αμερικανικά χαρτονομίσματα. Ένα Ιταλικό πλοίο, το «Ρόστρο» κατέβηκε να βγάλει από το ναυάγιο, που βρίσκεται σε βάθος 80 μέτρων στα Δ. παράλια της Αγγλίας, δολάρια και λίρες Αγγλίας συνολικής αξίας δυο εκατομμυρίων δολαρίων. Τα χαρτονομίσματα στεγνώσαν τώρα στα υπόγεια της Τραπεζής του Βελγίου, στην οποία άνηκε ο θησαυρός αυτός.

Έκαμε να χάσει την κυριαρχία του πάνω στον έαυτό του.

Τού κάκου έπαιρνε κάθε τόσο την απόφαση να πάει ν' άσασχολήται με τή Μπιάνκα. Η σκέψη του γύριζε αδιάκοπα σ' αυτήν.

Έτσι, ή κόρη τής έταίρας έγινε σιγά-σιγά ό εφιάλτης του. Δέν κοιμόταν τις νύχτες και παραμελούσε τή καθήκοντά του. Είχε, βέβαια, ένα τρομερό μέσο γιά ν' αναγκάσει τήν 'Ιμπέρια νά του παραδώσει τήν κόρη της.

Άλλ' αυτό τώ μέσο δέν σκεφτόταν νά τώ χρησιμοποιήσῃ. Γιατί τρώαζε μπροστά στις συνέπειες. Άν παρέδιδε τή μητέρα στο δῆμιό, άθχανε γιά πάντα τήν κόρη. Άπειλούσε, λοιπόν, τήν 'Ιμπέρια, μόνο καί μόνο γιά νά τήν αναγκάσει νά υποκύψῃ. Δέν είχε άλλο σκοπό.

Άλλά, σιγά-σιγά, είχε άρχισῃ ν' άπελπιζέται. Καί, τώ βράδυ, πού συνάντησε τόν Ρολάνδο, ήταν περισσότερο άπελπισμένος από κάθε άλλη φορά. Γιατί καταλάβαινε τώρα πώς οι άπειλές πού είχε χρησιμοποιήσει ως τότε, δέν έφεραν αποτέλεσμα. Έπρεπε νά καταφύγῃ στη βία γιά νά κατακτήσῃ τή Μπιάνκα.

Άν μπορούσε, θά τήν έκλεβε. Άλλά δέν ήξερε πώς θά τώ κατάφερνε. Όλα τή σχέδια πού κατέστρωνε μέσα τώ μυαλό του, τώ φαίνόνταν άπραγματοποίητα.

Καί, ξαφνικά, ό Κανδιάνο είχε έμφανιστή μπροστά του σάν άπό μηχανής θεός.

Τώ βράδυ, όταν γύρισε στο σπίτι του, τώ μυαλό του έτρεχε αδιάκοπα σ' αυτή τή συνάντηση. Περιπατούσε έπάνω-κάτω μέσα στο δωμάτιό του, κάνοντας ένα σωρό σκέψεις. Άλλά καμιά λέξη δέν έβγαινε από τώ στόμα του. Ούτε ένας ψιθύρος. Γιατί από καιρό είχε πάρει τή συνήθεια νά μὴν μιλάῃ, όταν ήταν μόνος. Στη Βενετία κι' αυτοί ακόμη οι τοίχοι, είχαν αὐτιά!

Άλλ' αν δέν μιλούσε, τώ μυαλό του δούλευε έντατικά. Καί εκείνη τή στιγμή, σκεφτόταν:

«Πρέπει νά σκοτώσω αυτό τόν άνθρωπο».

Ό άνθρωπος γιά τόν όποιο μιλούσε, ήταν ό άγνωστος, πού θά τώ παρέδιδε τή Μπιάνκα. Νά με ποιό νόμισμα ό καρδινάλιος θά τόν πλήρωνε γιά τις υπηρεσίες του.

«Αὐτός ό άνθρωπος ξέρει πολλά πράγματα γιά τή ζωή μου, συλλογίστηκε. Μαντεύει, μάλιστα, μερικές από τις σκέψεις μου. Αυτό, στ' αλήθεια, είναι πολύ!... Από πού έρχεται αὐτός ό γραμματέας τού 'Αρετίνου;... Καί ποίος είναι;... Ποίους σκοπούς έχει;... Γιατί προσφέρθηκε νά μου παραδώσει τήν Μπιάνκα;... Μήπως τήν αγαπάει καί θέλει νά με παρασύρῃ σέ καμιά παγίδα;... Ή μήπως θέλει νά τήν εκδικηθῇ, γιατί απέκρουσε τόν έρωτά του;

Ή ακόμη μήπως εκείνη πού αγαπάει, είναι ή 'Ιμπέρια;... Άλλ' όχι, ούτε κι' αυτό μου φαίνεται πιθανό... Ό άνθρωπος αὐτός έχει ένα πρόσωπο τόσο ψυχρό, πού δέν φαντάζομαι ότι μπορεί ν' αγαπήσῃ μια γυναίκα... Τι κρύβει, άρα γε μέσα στη σκέψη του; Δέν τώ ξέρω. Αὐτός, όμως, ξέρει πολύ καλά τί σκέφτομαι εγώ!... Άν όχι τίποτ' άλλο, ξέρει τουλάχιστον τώ πάθος μου γιά τή Μπιάνκα... Καί, γιά νά τώ ξέρῃ, πρέπει νά με παρακολουθῇ από καιρό. Άλλά ποίος λόγος τόν έκαμε νά ενδιαφερθῇ γιά μένα;...»

»Στή ζωή μου, συνέχισε, ξαναγυρίζοντας κοντά στο παράθυρο, συνέτριψα πολλούς ανθρώπους. Δέν μπορούσα νά κάμω διαφορετικά. Από τή στιγμή πού άποφάσισα νά πραγματοποιήσω τή φιλοδοξία δεινρά μου, έπρεπε νά βγάλω από τήν ψυχή μου τόν οίχτο καί νά γίνω σκληρός καί άδυσσπῆτος. Κι' αυτό έκαμα. Άλλ' όταν άποφασίζῃ κανείς ν' άνοίξῃ τώ δρόμο του, όπως εγώ, πρέπει νά πατάῃ πάνω σέ πτώματα, πού νά μὴ μπορούν ν' άναστηθού... Μήπως στή βία μου άφησα πίσω μου κάποιον πού δέν είχε πεθάνει; Καί μήπως αὐτός ό άνθρωπος έρχεται τώρα διψώντας έκδίκῃς;...»

Έκαμε μία κίνηση, σάν νάθελε ν' άπομακρύνῃ αὐτές τις σκέψεις. Άλλά δέν τώ κατορθώσε καί συνέχισε τώ σιωπηλό μονόλογό του:

«Όπως κι' αν έχουν τή πράγματα, είναι όλοφάνερο, ότι πρέπει νά σκοτώσω αὐτό τόν άνθρωπο. Θά τόν άφισω, φυσικά, νά με εξυπηρετήσῃ πρώτα. Καί κατόπιν θά τόν στείλω νά βρῇ τή άλλα θύματά μου. Άπομένει νά σκεφτώ με ποιό τρόπο... Άλλά πού φαίνεται πώς τώ πράγμα δέν θά είναι δύσκολο... Θά μου παραδώσει τήν Μπιάνκα, όπως μου υποσχέθηκε. Είναι λογικό, λοιπόν, νά τώ έκφράσω τήν εὐγνωμοσύνη μου. Καί, φυσικά, δέν θά βρῇ καθόλου παράξενο τώ ότι θά τόν προσκαλέσω νά με έπισκεφθῇ στο μέγαρό μου. Είμαι βέβαιος, ότι θάρθῃ... Δέν άρκει, όμως, αὐτό... Πρέπει επίσης νά δεχτῇ νά φάῃ μαζί μου... Ό, όσο γι' αὐτό, δέν ανησυχώ!... Θά προσπαθῇ νά τώ έμπνεύσω τή τέση έμπιστοσύνη, πού δέν θά μπόρῃ νά μου άρνηθῇ. Τά ύπόλοιπα θά γίνουν μόνα τους. Νομίζω πώς αὐτός είναι ό καλύτερος καί ασφαλέστερος τρόπος...»

Οί σκέψεις αὐτῆς τόν έκαμαν νά ηρεμήσῃ. Τώ μυαλό του έτρεξε κατόπιν στήν Μπιάνκα... Έπρεπε νά προετοιμάσῃ τήν καινούργια ζωή του μαζί της.

Έπειτα από λίγο, φώναξε τόν αρχιθαλαμηπόλο του καί τόν διέταξε νά ετοιμάσῃ ένα διαμέρισμα, όπου κάποιο πρόσωπο θά έμενε μερικές ήμέρες.

Αὐτό τώ πρόσωπο θά είναι μία γυναίκα, πρόσθεσε.

Ό αρχιθαλαμηπόλος ήταν ό έμπιστός

του. Καί είχε πάρει τή συνήθεια νά καταλαβαίνει άμέσως τόν κύριο του.

— Πρέπει επίσης, συνέχισε ό Βέμπο, νά φροντίσῃ νά μου βρῇ ένα σπίτι, πού νά είναι κάπως άπομειρο καί απόλυτα άσφαλισμένο. Θά πᾶς νά έγκατασταθῇ σ' αὐτό.

Ό άφέντης μου μπορεί νά είναι ήσυχος. Οί διαταγές του θά εκτελεστούν.

Ό αρχιθαλαμηπόλος έφυγε άμέσως. Ό Βέμπο έπεσε κατόπιν στο κρεβάτι του καί κοιμήθηκε μία ή δυό ώρες.

Στό σπίτι τού ποιητῶ

Τώ άλλο πρωί, κατά τις όχτῶ, ό καρδινάλιος Βέμπο μπῆκε στή γόνδολά του καί διέταξε τόν γονδολιέρῃ νά τόν οδηγῇ στο σπίτι τού 'Αρετίνου.

Βρῆκε τόν ποιητή στο ιδιαίτερο γραφείο του.

Αὐτό τώ γραφείο ήταν ένα μικρό δωμάτιο με ελάχιστη έπιπλα. Ό ποιητής, σκυμμένος πάνω σ' ένα άπλό τραπέζι, έγραφε:

— Όπως βλέπεις, φώναξε με τήν ήχηρή φωνή του, όταν είδε τόν Βέμπο, άγωνίζομαι γιά νά βγάλω τώ ψωμί μου!... Τι γράφεις;

— Ένα διήγημα γιά τώ βασιληά τής Γαλλίας.

— Καί τί έλπιζεις νά σου δώσῃ γι' αὐτό;

— Χίλια σκούδα τώ λιγώτερο! Γιατί, διαφορετικά, θά βρεθῶ στήν ανάγκη νά δημοσιεύσω αὐτό τώ διήγημα...

— Ά!... Καί γιατί αὐτή ή άπειλή θά συγκινήσῃ τόν βασιληά τής Γαλλίας;

— Γιατί τώ διήγημά μου άφηγοῦμαι τούς έρωτες τής μητέρας τού βασιληά μ' έναν πολύ ώραιο άντρα... Κανείς μάρτυς δέν μπορεί νά βεβαιώσῃ πώς όλα γράφω είναι σωστά. Άλλ' ούτε καί κανείς μπορεί νά ύποστηρίξῃ πώς δέν είναι σωστά... Έτσι, εκείνοι πού θά τή διαβάσουν, θά τή πιστέψουν χωρίς μεγάλη δυσκολία...

— Είναι τρομερό! είπε ό Βέμπο.

— Άλλά δέν ξέρεις ακόμη τώ σπουδαιότερο, συνέχισε ό 'Αρετίνος. Ό ώραιος άντρας πού αγαπήσῃ, στο διήγημά μου, τή βασίλισσα, ήταν ένας ίπποκόμος... Καταλαβαίνεις, φίλε μου; Ένας ίπποκόμος πατέρας τού βασιληά!

— Είναι τρομερό! ξαναείπε ό Βέμπο. Άλλ' έχεις, λοιπόν, τήση μεγάλη ανάγκη από χρήματα;

— Άν έχω ανάγκη!... Είμαι σάν τώ πεινασμένο σκυλί... Σκέψου, ότι δέν έχω πεντάρα!

— Δυστυχισμένο μου φίλε!

— Καί πρέπει νά βρῶ όπωσδήποτε γι' αὐτό τώ χρόνο καμιά δεκαριά χιλιάδες σκούδα. Έγραφα στόν κατάλογό μου τόν αυτοκράτορα τής Γερμανίας Κάρολο γιά τρεις χιλιάδες, τώ βασιληά τής Γαλλίας Φραγκίσκο γιά χίλια, τόν δούκα τής Φερράρας γιά πεντακόσια...

— Καί μένα γιά πόσα;

— Έσένα!

— Ναί... έμένα ή εκείνους πού μπορώ νά ύποχρέωσῃ νά σου δώσουν...

Ό 'Αρετίνος κῆταξε τόν Βέμπο στα μάτια.

— Μπορείς νά μου δώσῃς χρήματα; ρώτησε.

— Ναί. Τέσσερις χιλιάδες σκούδα!...

— Πότε;

— Μπορώ νά σου δώσω σήμερα τή μισά, αν τή θέλῃς...

— Άν τή θέλω! Καί είναι νά τώ ρωτάς;

— Έλα, λοιπόν!

— Ποῦ;

— Έλα καί θά ιδῇς... Ντύσου γρήγορα, θά φύγομε άμέσως...

Έπειτα από λίγο, βγήκαν μαζί. Ή γόνδολα τού Βέμπο τούς μετέφερε μπροστά στο δογικό ανάκτορο.

Ακολουθῆσέ με, είπε ό επίσκοπος στόν ποιητή.

— Ποιόν πηγαίνουμε νά δοῦμε; ρώτησε ό 'Αρετίνος.

— Τώ δόγῃ...

— Τώ δόγῃ!

— Μήπως αὐτό σέ τρομάζει;

— Έμένα;... Μόνο τούς φτωχοῦς δπως είσαι σὺ κι' εγώ φοβάμαι. Γιατί ένας Θεός

μόνο ξέρει τί μπορούν νά κάμουν γιά νά φτάσουν εκεί πού θέλουν.

Ό δόγῃ τής Βενετίας

Ό Φόσκαρι είχε δημιουργήσει γύρω του μία αὐλή, πού θά τήν ζήλευαν κι' οι μεγαλύτεροι βασιληάδες τής Εὐρώπης.

Ό Βέμπο κι' ό Πέτρος 'Αρετίνος διέσχισαν μερικές αίθουσες, πού ήταν γεμάτες από πατρικούς καί άξιωματικούς.

Όλοι αὐτοί οι άνθρωποι χαιρετῆσαν με σεβασμό τόν καρδινάλιο. Ό ποιητής, πού προχωρούσε πίσω του, κατάλαβε πώς ή έπιρροή τού Βέμπο έπρεπε νά ήταν πολύ μεγάλη.

«Διάβολε! σκεφτόταν. Τά κατάφερε περίπτωση από τήν εποχή πού ζούσαμε μαζί σέ μία τρώγλη τής Φλωρεντίας καί μοιραζόμαστε ένα κρεμμύδι στα δυό γιά νά περάσουμε τή νύχτα μας. Φαίνεται πώς βρῆκε τόν καλό δρόμο... Γιατί νά μὴ γίνω κι' εγώ αἰδῶς; Άλλά, μπᾶ! Τί διαφορά υπάρχει ανάμεσα σ' έναν αἰδῶ καί σ' έναν ποιητή;... Κι' οι δυό μπορούν νά γίνουν ένδοξοι καί πλούσιοι, άρκει νά μὴν είναι ήλιθιοι...»

Ό καρδινάλιος μπῆκε σέ μία αίθουσα όπου εργάζονταν μερικοί γραμματεῖς, σκυμμένοι πάνω στα χαρτιά τους. Τούς χαιρέμεινε πού ένα χαμόγελο καί πῆγε νά καθῆται σέ μία πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο.

Έπειτα προσκάλεσε καί τόν 'Αρετίνο νά καθῆται κοντά του.

— Ό δόγῃς θά μᾶς δεχτῇ σέ λίγο, τώ είπε σιγά, γιά νά μὴν περιμένει... Στο μεταξύ, γραμματεῖς. Μᾶς περιμένει... Στο μεταξύ, μπορούμε νά συζητήσουμε...

— Άλλά τί πρόκειται νά τού πούμε;

— Θά τώ μάθῃς, άπάντησε ό Βέμπο, πού τώ πρόσωπό του σκυθρώπασε ξαφνικά. Θάθελα, όμως, νά σέ ρωτήσω πρώτα γιά κάποιον πού θά πρέπει νά ξέρῃς.

— Μίλησε...

— Πρόκειται γι' αὐτόν τόν Φλωρεντίνο, πού ήθελε νά σου άπαγγείλῃ κάποια υπέλαντα καί πού τόν έκαμες κατόπιν γραμματέα σου.

— Ά, ναί... Όπως είδες, ίκανοποίησα τή φιλοδοξία του... Όι στίχοι του δέν είναι κακοί... Μήπως ενδιαφέρεσαι γι' αὐτόν;

— Πολύ!

— Θά τόν προσέξῃς περισσότερο τότε καί θά τόν βοηθῇς όσο μπορώ.

— Τι είδους άνθρωπος είναι;

— Περιμένο από σένα νά μου τώ πῇς, άφου εἶς ενδιαφέρεσαι γι' αὐτόν. Εγώ δέν ξέρω παρά μόνο από μία συστατική έπιστολή πού τού έδωσε ό Μεγάλος Διάβολος.

— Έννοείς τόν 'Ιωάννη τών Μεδίκων;

— Ναί...

— Όποτε δέν τόν γνωρίζεις; είπε ό Βέμπο, κυττάζοντας κατάματα τώ συνομιλητή του.

Ό 'Αρετίνος κούνησε πρὸς τή πίσω τώ κεφάλι του.

— Όταν μιλούσε με τόν Βέμπο, πρόσχε πολύ τή λόγια του. Γιατί τόν άνθρωπο αὐτόν τόν φοβόταν περισσότερο από όλους τούς άλλους.

— Πρέπει, συνέχισε ό Βέμπο, νά μάθῃς ποιός είναι, από πού έρχεται καί τί θέλει.

— Μπορώ νά σου άπαντήσω καί τώρα, είπε ό 'Αρετίνος. Είναι ποιητής, έρχεται από τήν Φλωρεντία καί θέλει νά συμμερίσῃ τήν τύχη μου.

— Όλα αὐτά τή ξέρω. Άλλ' αὐτή είναι ή μία βσι τού νομίματός. Θέλω νά μάθω καί τήν άλλη... Είμαι βέβαιος, ότι ό άνθρωπος αὐτός καί κρύβει...

— Καλά. Θά τόν ρωτήσω τότε με τόν τρόπο μου. Καί μπορείς νά είσαι βεβαίως, ότι δέν θά δυσκολευτῷ νά μαντέψῃ τώ μυστικό του, αν ύποθετῇ πώς κρύβει κάποιο μυστικό...

Τή στιγμή αὐτή, ένας θαλαμηπόλος πῆγε κοντά στόν Βέμπο καί, σκύβοντας, τού είπε καί σιγά.

Ό καρδινάλιος σηκώθηκε άμέσως.

Έπειτα από μερικά λεπτά, έμπαινε μαζί με τόν 'Αρετίνο, μέσα σ' ένα μεγάλο γραφείο με αὐστηρή έπίπλωσι.

Ό δόγῃς Φόσκαρι καθόταν σέ μία μεγάλη πολυθρόνα μπροστά σ' ένα έπίσημο τραπέζι, πού καθένα από τή πόδια του

παρίστανε ένα λιοντάρι με άπλωμένα τή φτερά του.

Τήν εποχή εκείνη, ό Φόσκαρι πλησίαζε τήν πενήντα. Τώ ψηλό ανάστημά του, οι ευρείς ώμοι του, όλη ή εμφάνισή του, έδειχναν τή δύναμη. Τώ πρόσωπό του, έξ άλλου, φανέρωνε θέλησι κι' άποφασιστικότητα.

Τά μάτια του στήριζονταν με μία παράξενη έπιμονή, πάνω στο συνομιλητή του. Τά γένεια του ήταν κατάμαυρα καί μόλις θά μπορούσε νά διακρίνῃ κανείς μερικές γκριζές τρίχες στούς κροτάφους του. Φρόντιζε πάντα νά διατηρῇ τή μεγαλόπρεπη εκείνη ήρεμία πού ταίριαζε στήν υψηλή θέση του. Ή φυσιογνωμία του πολύ επάγνια ζωήρευε. Άλλ' όταν κάποιο βίαιο αίσημα συγκινοῦσε τήν ψυχή του, έμοιαζε σάν τή άρτακτικά όρνεα, τή στιγμή πού είναι έτοιμα νά χυμῆσουν πάνω στή λεία τους.

Σ' ένα νεῦμα του, ό Βέμπο κι' ό 'Αρετίνος κάθησαν. Ό πρώτος ήταν ανήσυχος. Ό δεύτερος κῆταζε με περιέργεια. Τά μάτια τού δόγῃ είχαν σπηλωθῇ πάνω στόν ποιητή.

Ό 'Αρετίνος ύπόμεινε άτάραχος αὐτό τώ έρευνητικό βλέμμα.

— Είσαστε φίλος τού 'Ιωάννη τών Μεδίκων; ρώτησε ξαφνικά ό δόγῃς.

— Έχω αὐτή τήν τιμή, άπάντησε ό 'Αρετίνος, με προσποιητή μετριοφροσύνη. Ό 'Ιωάννης τών Μεδίκων, με μεγάλη του λύπη, δέχτηκε νά μ' άφισῇ νά φύγω από κοντά του.

— Άλλ' άφου είναι έτσι, είπε ό δόγῃς, γιατί θελήσατε νά φύγετε; Νομίζω, ότι γιά έναν άνθρωπο, όπως εἶσαι, ή προστασία τού 'Ιωάννου τών Μεδίκων άξίζει πολύ περισσότερο από τήν εύνοια όλων τών μοναρχῶν τής Εὐρώπης!...

— Έχετε δίκιο, άπάντησε ό 'Αρετίνος. Δέν άξίζει, όμως, όσον ή δική σας!

— Άλλ' εγώ δέν είμαι μονάρχης! είπε ζωηρά ό δόγῃς.

— Αὐθέντα, άπάντησε ό ποιητής, άκουσα τώ λαό τής Βενετίας νά μιλάῃ γιά τόν Φόσκαρι με σεβασμό πού με συγκίνησε, έμένα πού τίποτε δέν με συγκινεί! Είδα αὐτό τώ άπέραντο ανάκτορο, πού, με τούς τεζότες καί τούς τυφεκιοφόρους του, μοιάζει με τή πύλη τού άνακτορο στή Ρώμη. Μπήκα σ' αὐτό τώ άνάκτορο κι' αντίκρισα παντού τήν ίδια μεγαλοπρέπεια καί τήν ίδια χλιδή, πού μου είχαν κάμει έντύπωση, όταν πῆγα στα άνάκτορα τής Μαδρίτης. Είδα έσας, τέλος, αὐθέντα, κι' ή έντύπωσή μου είναι, ότι βρίσκομαι μπροστά σ' έναν πανίσχυρο βασιληά...

Με τώ σαγόνι στήριγμένο στήν παλάμη τού χεριού του, ό Φόσκαρι είχε άκούσει τή λόγια τού 'Αρετίνου χωρίς νά δείξῃ τήν παραμικρή συγκίνηση. Ούτε ένας μῦς τού προσώπου του δέν κινήθηκε. Μόνο όταν ά-

κούσε τήν τελευταία λέξη, ανατρίχιασε. Τά χείλη του έπαιξαν έλαφρά, αλλά κανένας ήχος δέν βγήκε από τώ στόμα του.

«Αὐτός ό ποιητής, σκέφτηκε, δέν είναι τόσο ήλιθιος, όσο μου τόν παρέστησε ό Βέμπο, άφου, με τήν πρώτη ματιά, μάντεψε τούς πύό μύχιους πόθους μου».

Είπε δυνατά:

— Δέν υπάρχει βασιληάς στή Βενετία, κύριε. Κι' ούτε θά υπάρξῃ ποτέ. Άλλά, γιά νά ξαναγυρίσουμε στόν ένδοξο 'Ιωάννη τών Μεδίκων, νομίζω πώς θά είχατε κάποιο σοδαρό λόγο γιά ν' άποφασίσετε νά φύγετε από κοντά του.

— Αὐτό είναι αλήθεια, άπάντησε ό 'Αρετίνος. Άλλ' ό λόγος πού μ' έκαμε νά φύγω, είναι τελείως προσωπικός. Ό εύγενής αὐθέντης μου, ζούσε περισσότερο στο στρατόπεδο, παρά στο άνάκτορό του. Άναπνέει κανείς γύρω του τή μυρωδιά τού μπαρουτιού, πρέπει νά κοιμάται όπου τύχῃ καί δέν ξέρει ποτέ πού θά βρισκεται τήν άλλη μέρα, γιατί ό ένδοξος 'Ιωάννης τών Μεδίκων δέν στέκεται πουθενά. Χωρίς νά λογαριάσουμε, ότι είναι ύποχρεωμένος νά συναναστρέφεται ανθρώπους, πού μπορεί νά είναι αείόλογοι στόν πόλεμο, αλλά πού δέν έχουν ιδέα από τή έργα τού πνεύματος.

— Με λίγα λόγια, φοδηθήκατε νά μείνετε περισσότερο κοντά του.

— Όχι, αὐθέντα, άπάντησε ό 'Αρετίνος, δέν φοβόμαι, άλλ' έπιληττα θανάσιμα. Όμολογώ, άλλωστε, πώς ή ζωή τών στρατοπέδων κι' ό πόλεμος, δέν με γοητεύουν.

— Από τή λόγια σας πρέπει νά συμπεράνω πώς, αν σας έπρότεινα νά ξαναγυρίσετε κοντά στόν 'Ιωάννη τών Μεδίκων, δέν θά τώ κάνατε με ευχαρίστησι; ρώτησε ό Φόσκαρι.

— Όμολογώ, αὐθέντα, ότι θά λυπόμουνά πολύ, αν θάπρεπε νά έγκαταλείψω γιά πάντα αὐτή τήν υπέροχη πόλι, τών ποιητῶν, τών καλλιτεχνῶν καί τών υπερέφανων άρχόντων, πού λέγεται Βενετία.

Άν, όμως, πρόκειται γιά μία σύντομη άπουσία, δέν έχω αντίρρηση. Στήν περίπτωση αὐτή, θά ήμουν πολύ εύτυχής, αν ό δόγῃς Φόσκαρι με έστελνε ως πρεσβευτή του στόν 'Ιωάννη τών Μεδίκων.

Ό δόγῃς έρριξε μία ματιά στόν Βέμπο, πού άπάντησε με μία έλαφρή κίνηση τού κεφαλιού.

Ό Φόσκαρι ξαναγύρισε κατόπιν στόν 'Αρετίνο.

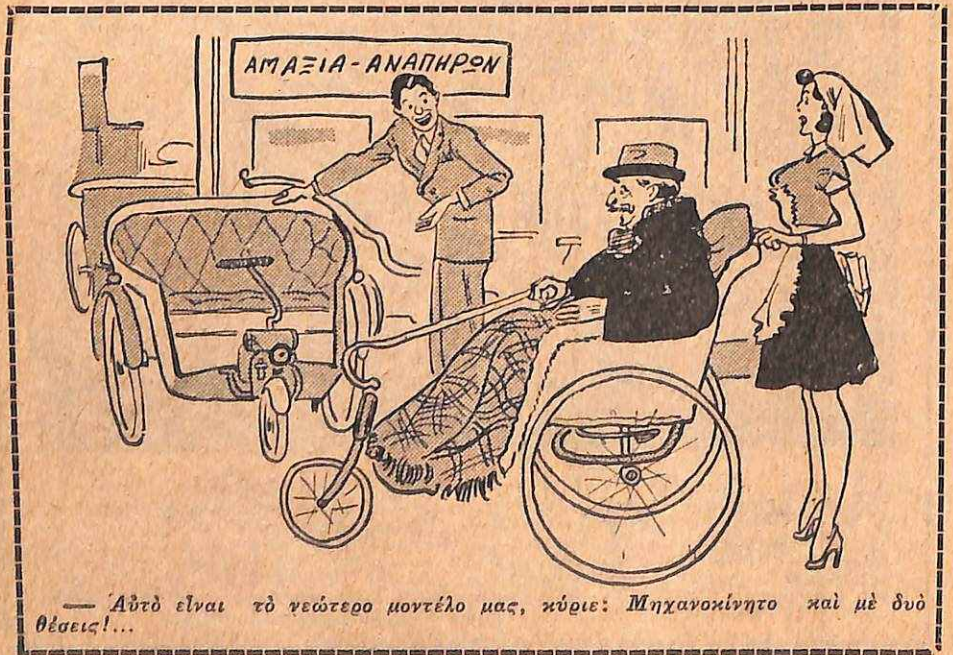
— Τί ήρβατε, λοιπόν, νά βρῆτε στή Βενετία; ρώτησε.

— Τήν καλή κοινωνία, πού ξέρει νά χαιρέτα καί ν' απολαμβάνῃ τή ζωή... Μόνον;

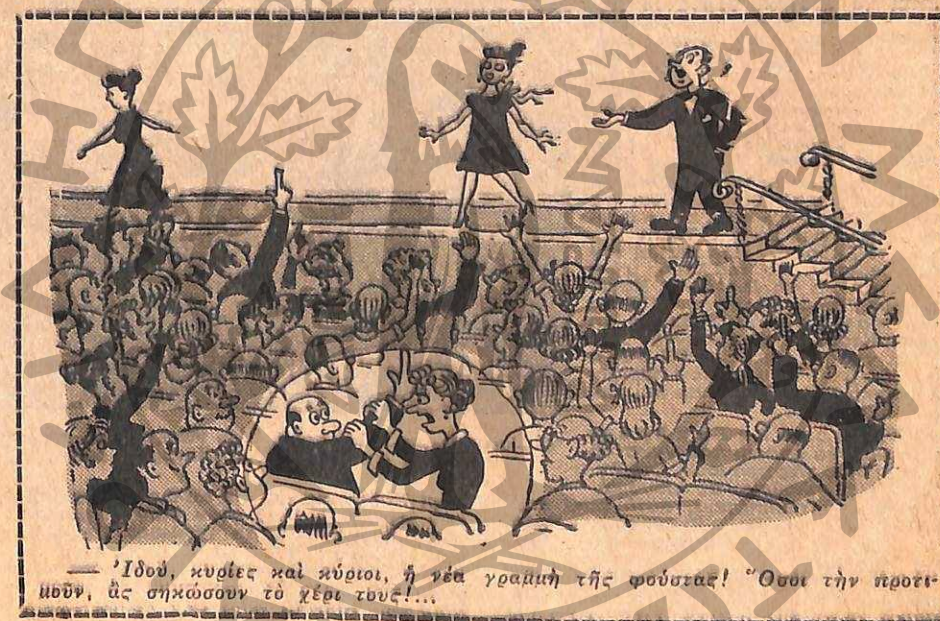
— Καί τόν πλούτο, αὐθέντα.

— Νομίζω πώς μπορώ νά σας βοηθήσω στήν πραγματοποίησι αὐτοῦ τού τελευταίου πόθου σας, είπε ό δόγῃς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

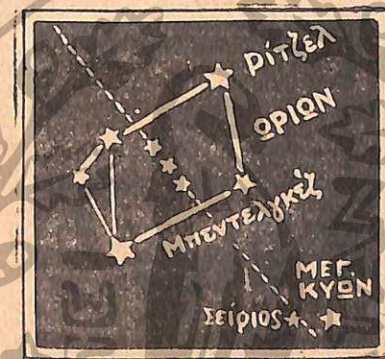
— Αὐτό είναι τώ νεώτερο μοντέλο μας, κύριε: Μηχανοκίνητο καί με δυό θέσεις!...

— 'Ιδού, κύριε καί κύριοι, ή νέα γραμμή τής φούστας! Όσοι τήν προτιμούν, ας σηκώσουν τώ χέρι τους!...

26

27

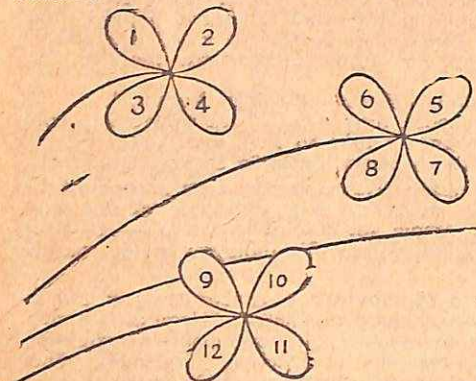
28

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Οι «μαγικές εικόνες», το δέντρο της ζωής κλπ

11ον

Οι «μαγικές εικόνες» αποτελούν μια εύκολη μέθοδο μαντείας του μέλλοντος, που θα σας διασκεδάσει χωρίς να σας κουράσει καθόλου.

Τα «τυχερά τριφύλλια» με τους δεκάεξη αριθμούς.

Όσο για την αξία των προφητειών που θα επιτύχετε με αυτό τον τρόπο, δεν πρέπει να ξεχνάτε τη βασική αρχή που διατυπώσαμε ήδη: Όποιοδήποτε μέσον μαντείας είναι καλό κι επιτυχημένο, αρκεί μόνο να σας ελπίσει κι αυτό. Η πίστις σας είναι εκείνη που δίνει την προφητική ικανότητα στα χαρτιά της τράπουλας, στον καφέ, κ.λ.π. Κι αυτή θα συντελέσει στο να πάρετε σωστές απαντήσεις απ' τις «μαγικές εικόνες».

Τα «τυχερά τριφύλλια»

Ας αρχίσουμε, λοιπόν, με τα «τυχερά τριφύλλια». Για να μάθετε το τί σας επιφυλάσσει η ιδιότροπη Τύχη, βάλτε μπροστά σας, πάνω στο τραπέζι, την εικόνα των τεσσάρων τριφυλλιών, που θα βρείτε σ' αυτή τη σελίδα. Πάρτε ύστερα ένα μακρύ μολύβι και κρατήστε το με το δεξιό χέρι απ' το πίσω μέρος του, έτσι ώστε η μύτη του να κρεμάται προς τα κάτω, πάνω απ' τα τέσσερα «τυχερά τριφύλλια».

Κλείστε τώρα τα μάτια σας και κινήστε κυκλικά τη μύτη του μολυβιού πάνω απ' την εικόνα, τρεις φορές. Ύστερα, με τα μάτια κλειστά πάντοτε, χαμηλώστε το μολύβι, ώσπου ν' ακουμπήσει η μύτη του στο χαρτί. Ανοίχτε τότε τα μάτια σας και κυττάχτε τον αριθμό του φύλλου των τριφυλλιών, μέσα στο οποίο ακουμπάει η μύτη του μολυβιού.

Παρακάτω, θα βρείτε ένα πίνακα με τη σημασία των διαφόρων αριθμών. Αν π. χ. η μύτη του μολυβιού άγγιξε το φύλλο 5, σας αφορά η προφητεία που έχει στον πίνακα τον αριθμό 5.

Αν το μολύβι σας δεν ακουμπήσει σε κανένα αριθμημένο φύλλο, αλλά έξω απ' αυτά, επαναλάβετε τη δοκιμή άλλη μια φορά. Αν χρειασθεί, μπορείτε να την επαναλάβετε και τρίτη φορά.

Σε περίπτωση που δεν θα επιτύχετε καμιά απ' τις τρεις φορές ν' άγγιξε το μολύβι σας ένα απ' τα φύλλα, σημαίνει πως δεν είναι κατάλληλος ο καιρός για να συμβουλευθείτε τα «τυχερά τριφύλλια» και πώς πρέπει να ξαναδοκιμάσετε την άλλη μέρα.

Όταν πάρετε μιαν απάντηση, δεν πρέπει πια να ξαναμεταχειρισθείτε αυτή τη μαντική μέθοδο, πριν περάσουν 37 ημέρες το λιγότερο.

Να τώρα ο πίναξ των απαντήσεων των «τυχερών τριφυλλιών»:

1) Η τύχη σας θ' αλλάξει μέσα στις προσεχείς δεκα μέρες.

2) Δεν πρόκειται να εκπληρωθεί αμέσως η επιθυμία σας.

3) Μην περιμένετε αλλαγή της τύχης σας, αν δεν αλλάξετε πρώτα τα σχέδιά σας.

4) Όλα είναι ευνοϊκά για την άμεση εκπλήρωσι της επιθυμίας σας.

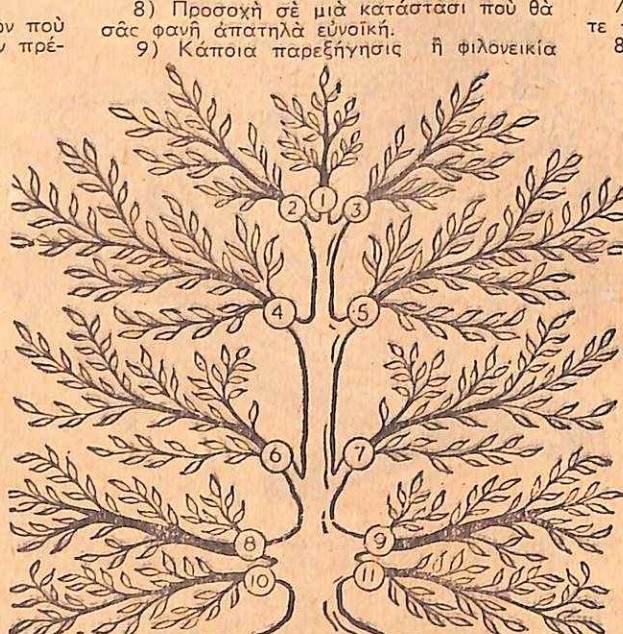
5) Σας περιμένει μια απογοήτευσι, πριν να επιτύχετε αυτό που επιθυμείτε.

6) Μη βασίζεστε πολύ στα σχέδια που κάνετε τώρα.

7) Θα έχετε γρήγορα μια ανέλπιστη καλοτυχία.

8) Προσοχή σε μια κατάσταση που θα σας φανή απάτηλα ευνοϊκή.

9) Κάποια παρεξήγησις ή φιλονεικία.

Το δέντρο της ζωής

Υπάρχει ανάμεσα σε σας και την επιθυμία σας.

10) Μια εκπλήξι σας περιμένει, που θ' αλλάξει τελείως τα σχέδιά σας.

11) Μην απελπίζεσθε για τις προσωρινές αναποδιές που θα συναντήσετε.

12) Δεν είναι καλά τα πράγματα, μην περιμένετε να σας ευνοήσει γρήγορα η Τύχη.

13) Επιδιώχετε με ζήλο τα σχέδιά σας, ο καιρός είναι ώριμος για τη επιτυχία τους.

14) Σας περιμένουν απογοητεύσεις, εκτός αν είστε πολύ ολιγαρκής στις επιθυμίες σας.

15) Μην προσπαθήτε να βιάσετε τα πράγματα κι' όλα θα πάνε καλά.

16) Η Τύχη σας ευνοεί ή θα σας ευνοήσει σκανδαλωδώς.

Το δέντρο της ζωής

Ο τρόπος για να συμβουλευθείτε το «δέντρο της ζωής», είναι ανάλογος όπως και για τα τριφύλλια: Κρατάτε με το δεξιό χέρι σας ένα μακρύ μολύβι κρεμασμένο πάνω απ' την εικόνα. Κλείνετε τα μάτια σας και ζητάτε από κάποιον να περιστρέψει τρεις φορές την εικόνα, κάτω απ' τη μύτη του μολυβιού. Ύστερα ταλαντεύετε αργά το μολύβι δυο φορές εμπρός και πίσω και στο τέλος ακουμπάτε τη μύτη του σ' ένα σημείο της εικόνας και ανοίγετε τα μάτια σας.

Αν το μολύβι άγγιξε τότε ένα φύλλο, ο αριθμός του αντίστοιχου κλαδιού θα σας δώσει την απάντησι, στον παρακάτω πίνακα.

Αν δεν επιτύχετε ν' άγγιξετε ένα φύλλο την πρώτη φορά, επαναλαμβάνετε άλλες δυο. Σε περίπτωση αποτυχίας και τις τρεις φορές, μην ξαναδοκιμάσετε πριν περάσουν 24 ώρες.

Μη συμβουλευέσθε το «δέντρο της ζωής» συχνότερα από κάθε 37 ημέρες.

1) Θ' αποφεύγετε μια αρρώστεια που σας απειλεί.

2) Προσέχετε πολύ, όταν ταξιδεύετε.

3) Θα καλύτερήσει σημαντικά η υγεία σας στο προσεχές μέλλον.

4) Έπειτα από μια φιλονεικία σας, θα κάνετε ένα ταξίδι.

5) Προσέξτε μήπως βιασθήτε πολύ σ' ένα διάγραμμα που σκοπεύετε να κάνετε.

6) Θ' αρρώστησι, όχι σοβαρά, ένα πρόσωπο του στενού οικογενειακού σας περιβάλλοντος.

7) Θα έχετε καλή υγεία, αν αποφεύγετε τις καταχρήσεις.

8) Προσέξτε πολύ τη διαίτά σας κατά τις επόμενες 13 ημέρες.

9) Ένας φίλος σας που είναι άρρωστος, θα γίνει γρήγορα καλά.

10) Θα δοκιμάσετε απογοητεύσεις από τη μεγάλη σας καλωσύνη και επιεικεία.

11) Θα έχετε υγεία και μακροζωία.

Οι δώδεκα πυραμίδες

Από την εποχή ακόμη της αρχαίας Αιγύπτου, η πυραμίδα θεωρείτο σύμβολο της αποκρύφτου γνώσεως. Για να επωφεληθείτε λοιπόν απ' τη σοφία που κρύβουν οι δώδεκα αυτές πυραμίδες, κρατήστε ένα μακρύ μολύβι κρεμασμένο από πάνω τους, κλείστε τα μάτια σας και περιστρέψτε πέντε φορές την εικόνα κάτω απ' τη μύτη του μολυβιού. Άγγιξε ύστερα με τη μύτη του μολυβιού το χαρτί, ανοίχτε τα μάτια σας και κυττάχτε τον αριθμό της πυραμίδας, όπου ακουμπάει το μολύβι σας. Έπειτα, αναζητήστε στον παρακάτω πίνακα την προφητεία που έχει αυτό τον αριθμό.

Αν την πρώτη φορά το μολύβι σας πέσει έξω απ' τις πυραμίδες, δοκιμάζετε άλλες δυο φορές. Αποτύχετε και πάλι: Περιμένετε 24 ώρες, για να επαναλάβετε εξ' αρχής τη δοκιμή αυτή.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Αν την πρώτη φορά το μολύβι σας πέσει έξω απ' τις πυραμίδες, δοκιμάζετε άλλες δυο φορές. Αποτύχετε και πάλι: Περιμένετε 24 ώρες, για να επαναλάβετε εξ' αρχής τη δοκιμή αυτή.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Αν την πρώτη φορά το μολύβι σας πέσει έξω απ' τις πυραμίδες, δοκιμάζετε άλλες δυο φορές. Αποτύχετε και πάλι: Περιμένετε 24 ώρες, για να επαναλάβετε εξ' αρχής τη δοκιμή αυτή.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

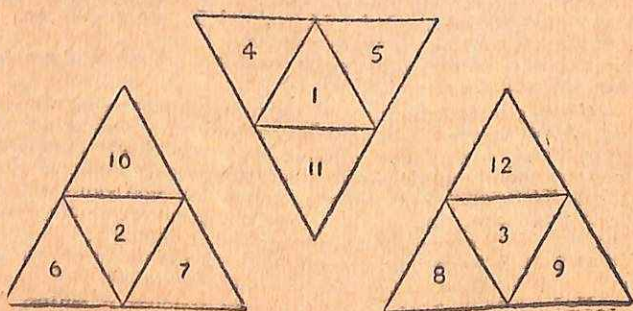
Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Οι δώδεκα πυραμίδες

ραμίδες, παρά κάθε 37 ημέρες.

1) Έχετε εμπιστοσύνη στις προαισθήσεις σας είναι σωστός.

2) Φυλαχθείτε απ' τη συμβουλή ενός καλοπροαίρετου φίλου.

3) Αν σχεδιάζετε να κάμετε κάτι, αναβάλετέ το λίγες μέρες.

4) Ζητήστε συμβουλές, πριν προχωρήσετε στην πραγματοποίησι του σχεδίου σας.

5) Σκεφθείτε πολύ αυτό που πρόκειται να κάμετε.

6) Μην παρασυρθείτε σ' ένα βιαστικό και άστοχο διάβημα.

7) Πρέπει να δικαιολογηθείτε ή να ζητήσετε συγγνώμη για μια άπρεπη λέξη που προσφέρατε.

8) Ένα δυσάρεστο καθήκον σας περιμένει, μη προσπαθήσετε να το αποφύγετε.

9) Φυλαχθείτε από απροσδόκητα κέρδη, γιατί μπορεί να σας φέρουν θλίψεις.

10) Μην αφήσετε να σας απομακρύνει κανείς από τους τωρινούς σκοπούς σας.

11) Από κάποιον έχθρο σας θα μάθετε κάτι που θα σας ωφελήσει.

12) Υπάρχει κίνδυνος ν' αμελήσετε κάποιο σπουδαίο καθήκον σας.

Ο τροχός της τύχης

Μεταχειρισθείτε και πάλι την ίδια μέθοδο: Κρατάτε το μολύβι πάνω απ' την εικόνα, με τα μάτια κλειστά, την περιστρέψτε τρεις φορές κι' ακουμπάτε ύστερα πάνω τη μύτη του μολυβιού. Ο αριθμημένος κύκλος, που βρίσκεται κοντότερα στο σημείο εκείνο, θα σας παραπέμψει στην αναίσιχη απάντησι του πίνακος.

Αν το μολύβι σας ακουμπήσει κοντά σε μια από τις ακτίνες του τροχού, θα πάρτε τον αριθμό του κύκλου που βρίσκεται στην άκρη αυτής της ακτίνας.

1) Θα κερδίσετε από μια δουλειά χρήματα που δεν τα περιμένετε.

2) Μια ζημία σας θα έχη τελικά πολύ ευχάριστες συνέπειες.

3) Μικρός κίνδυνος, μικρό κέρδος. Μεγάλος κίνδυνος, μεγάλη ζημία.

4) Μη δώσετε το δάνειο που θα σας ζητήσει ένας γνωστός σας.

5) Είναι ο καιρός τώρα να ριψοκινδυνέψετε με τόλμη, γιατί το κέρδος θ' ανταμείψει την προσπάθειά σας.

6) Μια τοποθέτησι χρημάτων θ' αποδειχθ' ανεπιτυχής.

7) Θ' αλλάξει γρήγορα η τύχη σας.

8) Παραμελείτε μια ευκαιρία κέρδους, που βρίσκεται ωστόσο πολύ κοντά σας.

9) Μην παίρνετε συμβουλές φίλων για τα οικονομικά σας σχέδια.

10) Θα χάσετε χρημάτα σ' ένα μέρος πολυσύχναστο.

11) Θα σας προσφέρουν μια ανέλπιστη οικονομική βοήθεια σε ώρα μεγάλης ανάγκης.

12) Θα σας στείλουν από μακριά κάτι που πρόκειται να σας ωφελήσει.

Η μαγική καρδιά

Αν την πρώτη φορά το μολύβι σας πέσει έξω απ' τις πυραμίδες, δοκιμάζετε άλλες δυο φορές. Αποτύχετε και πάλι: Περιμένετε 24 ώρες, για να επαναλάβετε εξ' αρχής τη δοκιμή αυτή.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.

Δεν πρέπει να συμβουλευέσθε τις πυραμίδες.</

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΟΥΣ

Μιά ένεσις εξαφανίζει τη σπειροχαίτη

Πώς ενεργεί η «μπικιλίνη»

Ο άρρωστος ήταν ένας νεαρός μηχανικός αυτοκινήτων, από το Σικάγο. Ενώ ο γιατρός εξέταζε το αίμα του, αυτός περιμένε μ' αγωνία το αποτέλεσμα, γιατί υποπευτούντο το είδος της μολύνσεώς του.

Το μικροσκόπιο, λοιπόν, αποκάλυψε πράγματι την ύπαρξη αμέτρητων μικροβίων, με σχήμα τριμπούσων, του τόσο γνωστού είδους που λέγεται «χώρα σπειροχαίτη». Ο νέος έπασχε από συφιλίδα. Άλλ' ο γιατρός τον βεβαίωσε πως δεν υπήρχε λόγος να τρομάξει. «Επειτα του έκαμε μία ενδομυϊκή ένεσις με 5 γραμμάρια ενός γαλακτώδους υγρού.

Όταν, μετά 6 ώρες, ξαναέξετασε το αίμα του, οι σπειροχαίτες είχαν εξαφανισθεί όλες! Καί δεν ξαναεμφανίσθηκαν από τότε, μολοντί έχουν περάσει 16 ολόκληροι μήνες.

Η περίπτωση αυτή, είναι μία απ' τις πολλές που έχουν καταγραφεί στα αρχεία του Δημοτικού Νοσοκομείου του Σικάγου. Πριν από λίγα χρόνια, κανείς γιατρός δεν θα πίστευε ένα τέτοιο «θαύμα». Κι' όμως σήμερα έχει γίνει πραγματικότητα, χωρίς σε μία νέα μορφή πενικιλίνης, που έχει εξαιρετικά παρατεταμένη ενέργεια.

Το καινούργιο αυτό φάρμακο λέγεται «μπικιλίνη». Ήλεξε και τη χημική ονομασία του; Είναι: «N, N—διεπενζυλιδιοδιαμίνη διπενικιλίνη G».

Μ' αυτό, τελειώνουν ίσως οι έρευνες που είχαν αρχίσει προ μισού αιώνα για την ανάκαλυψη μίας μεθόδου θεραπείας της συφιλίδος με μία μόνον ένεσις. Ως τώρα, τα αποτελέσματα των δοκιμών του νέου φαρμάκου, υπήρξαν απόλυτως ικανοποιητικά. Έχει χορηγηθεί σε 200 άρρωστους, με ποσοστό επιτυχίας 95 % περίπου!

Η «χώρα σπειροχαίτη» έθεωρείτο πάντα — και δικαίως — σαν ένα από τα φοβερότερα και ανθεκτικότερα μικρόβια. Δεν έχει μόνο το σχήμα του τριμπούσου, αλλά και την περιστροφική του κίνηση, για να τρυπήσει τους ιστούς του σώματος και να εισχωρή μέσα σ' αυτούς. Λίγο σαπουνί και νερό, αρκούν για να το σκοτώσουν, αν χρησιμοποιηθούν μέσα σε 1 ώρα από τη μολύνση. Επειτα όμως χρειάζονται πιά άλλα μέσα, γιατί το μικρόβιο έχει εισχωρήσει στο δέρμα και κρύβεται ολόκληρο βαθύτερα.

Επί πολλά χρόνια, το κυριότερο φάρμακο εναντίον του, ήταν διάφορες ένωσεις του αρσενικού. Οι άρρωστοι ώφειλαν συνήθως να κάνουν 70-80 ένεσεις (από μία τη βδομάδα), κάποτε όμως χρειάζονταν αρκετές εκατοντάδες απ' αυτές, μέσα σε 3-4 χρόνια. Τα αποτελέσματα ήταν συχνά να βαρύνουν, ν' αφίσουν μισοτελειωμένη τη θεραπεία τους και να κυκλοφορούν μεταδίδοντας και σ' άλλους.

Τους το μικρόβιο.

Ένα τεράστιο βήμα σημειώθηκε με τη χρησιμοποίηση της πενικιλίνης για τη θεραπεία της συφιλίδος. Το φάρμακο αυτό δεν ήταν τοξικό, όπως το αρσενικό. Σκότωνε τις σπειροχαίτες κατά εκατομμύρια, όσο βρίσκονταν μέσα στο αίμα, δηλαδή επί 3 ώρες περίπου. «Επειτα έπρεπε ν' ανανεωθεί, με καινούργια ένεσις.

Χρειάζονταν, λοιπόν, 8 ένεσεις την ημέρα, κι' ολόκληρη η θεραπεία απαιτούσε περί τις 80 ένεσεις. Διάρκωσε δηλαδή 10 ημέρες — πολύ λιγότερες, βέβαια, απ' τους 18 μήνες και πάνω, που ήταν η διάρκεια των παλαιότερων θεραπειών.

Ύστερα οι γιατροί αναήτησαν τρόπους για να παρατείνουν την ενέργεια της πενικιλίνης και να ελαττώσουν συνεπώς τον αριθμό των ένεσεων. Καλύτερη απ' όλες βρήκαν μία σκευασία πενικιλίνης με αραχιδιέλαιον και μονοστεατικόν αργίλλιον. Πράγματι, οι λιπαρές ουσίες που περιέχει αυτό το μίγμα, σχηματίζουν ένα απομονωτικό στρώμα γύρω απ' την πενικιλίνη, μέσα στο σώμα, κι' έτσι η απορρόφηση της γίνεται σιγά-σιγά, επί 72-96 ώρες.

Τρεις ένεσεις αυτού του φαρμάκου, μοιρασμένες σ' ένα χρονικό διάστημα 8-10 ημερών, απέδειχθησαν αρκετές για τη θεραπεία της συφιλίδος.

Το ρεκόρ όμως αυτό καταρρίφθηκε απ' την μπικιλίνη. Μ' αυτήν, αρκεί μία μόνον ένεσις! Όταν εισαχθούν στο σώμα του άρρωστου 2.500.000 μονάδες μπικιλίνης μεμιάς, απορροφάται γρήγορα απ' τους μύς το νερό όπου ήταν διαλυμένο το φάρμακο, κι' απομένει ένας βόλος, διαμέτρου 1 πόντου περίπου, που αποτελείται από εκατομμύρια λευκάς κρυστάλλους μπικιλίνης. Για ν' απορροφηθώ το φάρμακο αυτό, πρέπει να διασπασθώ στα χημικά συστατικά του απ' τα υγρά του σώματος, πράγμα που γίνεται σιγά-σιγά. Απ' τη διάσπασι αυτή παράγεται πενικιλίνη, που περνάει στο αίμα. «Έτσι, το αίμα περιέχει συνεχώς ισχυρές δόσεις πενικιλίνης, επί ένα ολόκληρο μήνα, ή και περισσότερο ακόμη.

Ως τώρα, η μπικιλίνη έχει δοκιμασθώ μόνο στο πρώτο και στο δεύτερο στάδιο της συφιλίδος. Δεν έχουν γίνει ακόμη πειράματα με άρρωστους στο τρίτο και χειρότερο στάδιο, που φέρνει μαζί του τις διάφορες φοβερές επιπλοκές: τύφλωσις, καρδιακές παθήσεις, τρέλλα, κλπ.

Πάντως, οι δόκτορες Κλάρενς Σμιθ και Τζέιμς Σάφερ, που διευθύνουν αυτές τις έρευνες, έχουν την πεποίθηση, ότι το νέο φάρμακο θ' αποτελέσει αληθινή σωτηρία για τους 2.100.000 Αμερικανούς, που έ-

χουν μολυνθώ από την «χώρα σπειροχαίτη» και χρειάζονται θεραπεία.

Και μερικές πληροφορίες για το ιστορικό της ανακάλυψης της μπικιλίνης: Την παρησκεύασε ο δόκτωρ Τζόζεφ Σάφερτ, διευθυντής των βιοχημικών εργαστηρίων ενός μεγάλου εργοστασίου φαρμάκων της Φιλαδέλφειας, ενώοντας την πενικιλίνη με μίαν άλλη χημική ουσία της κατηγορίας των «αντιισταμινικών». Οι δοκιμές του με 500 διάφορες ένωσεις, τον έπεισαν ότι αυτή ήταν η καταλληλότερη κι' αποτελεσματικότερη.

Αφού βεβαιώθηκε πως δεν ήταν δηλητηριώδης, την έδωσε πρώτα σε πειραματόζωα και κατόπιν σε ανθρώπους. «Έτσι διαπίστωσε τη μεγάλη μικροβιοκτόνο δύναμή της. Ακόμη κι' αν την πάρη κανείς απ' το στόμα, η ενέργειά της στον οργανισμό διαρκεί επί 6 ώρες περίπου, ενώ η κοινή πενικιλίνη καταστρέφεται ταχύτατα απ' τα όξια του στομάχου.

Το αίνιγμα της τερηδόνης

Αν δεν βρούμε τα βασικά αίτια της τερηδόνης των δοντιών — λέει ο Αμερικανός καθηγητής της οδοντοιατρικής Ράιντς Σόνες — στο έτος 3.000 δεν θα υπήρχε πια ούτε ένα ανθρώπινο δόντι υγιές!

Και έχει απόλυτο δίκιο ο Αμερικανός καθηγητής, γιατί η τερηδών κάνει θραύσι στα δόντια και κάνει τσούρες ανθρώπων να υποφέρουν.

Πρόσφατες έρευνες με ραδιενεργά ισότοπα και με τη βοήθεια του ηλεκτρονικού μικροσκοπίου κατέγραψαν διάφορες λανθασμένες αντιλήψεις για τα δόντια. Αποδείχθηκε π. χ. ότι το «σμάλτο» τους δεν είναι «νεκρός ιστός», αλλά ότι περιέχει διάφορα είδη ζωντανής ύλης. Η παρατήρησις αυτή θα βοηθήσει ίσως στο να

προλαμβάνεται ή τερηδών των δοντιών.

«Είναι σωστό ότι τα καθαρά δόντια δεν χαλάνε ποτέ» βεβαίως ναι ο καθηγητής Σόνες. Μόνο που, στην πράξη... δεν υπάρχουν ποτέ δόντια τελείως καθαρά! «Όσο συχνά κι' αν τα πλύνουμε, έχουμε πάντα στο στόμα μας κάμποσα μικρόβια και υπολείμματα τροφών.

Είναι γεγονός ωστόσο ότι, αν δεν καθαρίσαμε τα δόντια μας, θα χαλούσαν πολύ γρηγορότερα. Όσοι νά λυθώ λοιπόν το αίνιγμα της τερηδόνης και νά ερεθώ αποτελεσματικότερα προληπτικά μέσα, δεν πρέπει ν' αδιαφορούμε για την καθαριότητα των δοντιών μας.

Οι αιτίες της παχυσαρκίας

Ένας Αμερικανός γιατρός, ο δόκτωρ Ντίλτς, φρονεί ότι είναι τελείως άνοητες οι δικαιολογίες που προβάλλουν συχνά οι παχύσαρκοι.

Λένε π. χ. πολλές φορές: «Το πάχος είναι οικογενειακό μας». Στην πραγματικότητα όμως, παχύνουν όλοι σε μία οικογένεια, όχι για λόγους κληρονομικότητας, αλλά γιατί έχουν συνηθίσει νά τρώνε πολύ. Η πολυφαγία είναι μία συνηθία.

Άλλοι πάλι αποδίδουν την παχυσαρκία τους σε υπολειψυγία του θυρεοειδούς αδένος. Άλλ' ο δόκτωρ Ντίλτς δεν το παραδέχεται, γιατί έχει παρατηρήσει ότι ο υποθυρεοειδισμός αυτός συναντάται τόσο στους παχύσαρκους όσο και στους αδύνατους, σε ίσες αναλογίες. Προσθέτει δέ, με χιούμορ, ότι οι μόνοι αδένες που προκαλούν αποδεδειγμένα παχυσαρκία, είναι... οι σιελογόνοι!

Οι γυναίκες αποδίδουν συχνά την παχυσαρκία τους στην έμμηνορροΐα. Κι' όμως πολλές άλλες αδυνατίζουν τότε. Ο δόκτωρ Ντίλτς διατυπώνει τη γνώμη ότι η έμμηνορροΐα δεν έχει καμμία άμεση επίδρασι, ούτε στην πρώτη ούτε στη δεύτερη περίπτωσι. Μόνο που πολλές γυναίκες τρώνε περισσότερο κι' ένδιαφέρονται λιγότερο για τη σιλουέτα τους, στην περίοδο αυτή της ζωής τους, κι' επομένως παχύνουν.

Έχετε προδιάθεσι ΣΤΟ ΕΛΚΟΣ;

Πώς θ' προλάβετε αυτή την ασθένεια.

Το γαστρικό έλκος δεν συγκαταλέγεται μεταξύ των ασθενειών που μεταδίδονται κληρονομικά. Υπάρχουν, όμως, άτομα που έχουν προδιάθεσι στο έλκος είτε γιατί τα κύτταρα των γαστρικών οργάνων (στομάχου, δωδεκαδακτύλου) παρουσιάζουν εξαιρετική αναισθησία, είτε γιατί τα γαστρικά υγρά έχουν μεγαλύτερη οξύτητα από την κανονική και επιδρούν διαβρωτικά στα πρώτα.

Ο πατέρας ή η μητέρα που πάσχουν από γαστρικό έλκος δεν μεταβιβάζουν λοιπόν αυτή την ασθένεια στα παιδιά τους. Είναι δυνατόν, όμως, να τους μεταβιβάσουν αυτή την ευαισθησία για την όποιαν μιλήσαμε ή την τάσι της υπεροχής μέσα στο στομάχο των ορίγων στοιχείων έναντι των αλκαλικών. Τα παιδιά γίνονται τότε πιο ευπρόσδεκτα σχετικά με άλλα άτομα που οι γονείς τους δεν υπέφεραν από έλκος του στομάχου. Μ' απλούστερα λόγια, τα παιδιά των γονέων που υποφέρουν από έλκος του στομάχου παρουσιάζουν προσφύτως έδαφος για την ανάπτυξη αυτής της ασθένειας. Αρκεί, λοιπόν, η παραμικρή αφορμή για νά πάθουν κι' αυτά γαστρικό έλκος.

Τί πρέπει νά κάμωμε, στην περίπτωση αυτή, για νά προλάβωμε την εκδήλωσι της ασθένειας;

Οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι τα άτομα που πάσχουν από έλκος του στομάχου παρουσιάζουν μία διασάλευσι της ισορροπίας μεταξύ ορίγων και αλκαλικών στοιχείων. Τα πρώτα υπερισχύουν σημαντικά σχετικά με τα δεύτερα. Αυτή ακριβώς η υπεροχή προκαλεί την διάβρωσι των τοιχωμάτων του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου και τον σχηματισμό του έλκους.

Νά, λοιπόν, ποιά προφυλακτικά μέτρα πρέπει νά πάρουμε στην περίπτωση που υπάρχουν στην οικογένειά σας άτομα που πάσχουν από γαστρικό έλκος:

Α) Θά αποφεύγετε τις τροφές που περιέχουν μεγάλη αναλογία οξέων.

Τέτοιες τροφές είναι: Τα κόκκινα κρέατα, τα αλλαντικά, το σκόρδο, η μουστάρδα, το πιπέρι και γενικά τα μπαχαρικά. Θά αποφεύγετε επίσης τα όξια ποτά: κρασί, λεμονάδα, χυμός φρούτων (τομάτα, κίτρο, φράουλα κτλ.).

Ο καφές, ο καπνός και το οινόπνευμα πρέπει νά αποκλεισθούν για τον ίδιο λόγο.

Άλλα και τα φάρμακα που περιέχουν οξέα αντενδείκνυνται επίσης στα άτομα που παρουσιάζουν αυτή την προδιάθεσι.

Β) Θά προσπαθήσετε ν' αποφεύγετε κάθε είδους μόνιμη ή έσθουδερως έγκαιρος τις συννεπιές της.

Η καθαριότητα του στόματος πρέπει νά γίνεται με σχολαστικό τρόπο. Θά φροντίσετε ώστε τ' αφαίρεσι τα δόντια σας νά βρίσκονται πάντοτε σε άριστη κατάστασι. Τα χαλασμέ-

να δόντια πρέπει νά βγαίνουν αμέσως ή νά σφραγίζονται, έφ' όσον αυτό είναι δυνατόν. Προπαντός μην χρονοτριβάτε. Με την παραμικρή ενόχλησι, τρέξετε στο γιατρό σας. Αν ένας άλλος μπορεί νά μνη διασθή, σεις δεν πρέπει νά χάσετε ούτε στιγμή.

Θά προσέξετε επίσης τις αμυδαλές σας. Αν ερεθίζονται συχνά, είναι καλύτερο νά τις βγάλετε.

Γ) Θά αποφεύγετε τις συγκινήσεις: συζυγικούς καυγάδες, φιλονεικίες στην οικογένεια, επαγγελματικές αντιζηλίες και συγκρούσεις. Η ψυχική ηρεμία είναι ένα ισχυρό αντίδοτο στο έλκος του στομάχου.

Από τ' άλλο μέρος, πρέπει νά ενισχύσετε την αλκαλικότητα του οργανισμού σας:

Θά προτιμήσετε λοιπόν: Τα γαστρικά που δεν περιέχουν σημαντική αναλογία οξέων: αντίδια, ραδικία, λάχανα, σπανάκια, κτλ. Θά αποφεύγετε, αντίθετα, τις τομάτες (ελαχίστες), το σέλινο, το κρεμμύδι, το δούσσο κτλ.

Τα γλυκά φρούτα. Τα λευκά κρέατα (μοσχάρι, κοτόπουλο, κουνέλι).

Τα αυγά (κατά προτίμησι με τη μορφή παρασκευασμάτων και όχι αυτούσια). Τα αμυλώδη: ζυμαρικά, ρίσι, πατάτες κτλ.

Κρασί ελάχιστο. Είναι προτιμώτερο νά κόβετε με ένα αλκαλικό νερό.

Ο καφές σας πρέπει νά είναι ελαφρός και με ελάχιστη ζάχαρι.

Το καλύτερο είναι, όπως είπαμε και παραπάνω, νά μνη καπνίζετε. Δεν πρέπει πάντα νά καπνίζετε νηστικός. Συνηθίστε επίσης νά μην καταπίνετε τον καπνό.

Όταν παίρνετε άσπιρίνη, είναι απαραίτητο νά πίνετε κατόπιν ένα μεγάλο ποτήρι νερό με σόδα.

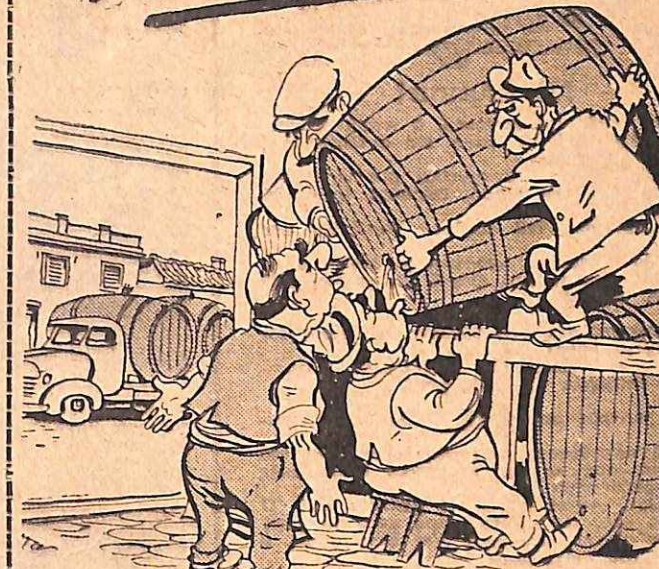
Μην διαλύετε ποτέ την άσπιρίνη ή οποιοδήποτε άλλο φάρμακο μέσα σε ζαχαρωμένο νερό. Αν υπάρχη ανάγκη νά πάρετε ένα φάρμακο που περιέχει οξέα, προτιμήστε τα υπόθετα και τις ένεσεις.

Θά αποφεύγετε, έξ' άλλου, την υπερέκπνυ. Η ζωή σας πρέπει νά είναι ήρεμη. Οι αναπνευστικές ασκήσεις, ή υδροθεραπεία (ντους, μπάνια), οι περιπάτοι στην έξοχί, τα ταξίδια θά σας υποβοηθήσουν για νά καταπολεμήσετε αυτή την δυσάρεστη προδιάθεσι του οργανισμού σας.

Για νά ελαφρύνουν τα αεροπλάνα

Σ' ένα σημερινό μεγάλο αεροπλάνο υπάρχουν περί τα 2.000.000 καρφία που ζυγίζουν ένα τον-το περίπου. Αν λοιπόν γίνουν όλα λίγο πιο κοντά, μπορεί νά ελαττωθώ το συνολικό βάρος του αεροπλάνου κατά 100 κιλά. Αυτή είναι μία από τις λύσεις που επιδιώκουν νά εφαρμόσουν οι σχεδιαστές των αεροπλάνων, για νά τ' κάνουν ελαφρότερα. Πρέπει δέ νά σημειωθώ ότι, για κάθε κιλό που αφαιρείται απ' το βάρος του αεροπλάνου, τα κέρη της εταιρίας που το εκμεταλλεύεται αυξάνονται κατά 54 λίρες το χρόνο — γιατί το αεροπλάνο μπορεί τότε νά μεταφέρει 1 κιλό φορτίο παραπάνω. Αν λοιπόν η εταιρεία διαθέτη π. χ. 10 αεροπλάνα κι' έπιτοχη νά ελαττώση κατά 100 κιλά το βάρος του καθενός, το συνολικό της κέρδος θά είναι 54.000 λίρες!

Τελωτοθεραπεία

— Για σπαραγίστε το σέλινο, γιατί ήθελαν τ' αινούρια και χρειάζεται το βαρέλι!... (Του Π. Παυλίδη)

Ο κατ'άδικοι: Δεν έτελειωσε ακόμη η ώρα των επισημειών, κ. δεσποφύλακα: (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

Ναι, εδώ ήταν ο αρραβωνιαστικός σου, άλλ' η αδελφή σου νύφηκε πιο γρήγορα από σένα, κι' έφυγαν μαζί!...

Να έλεινε!

Στο τέλος του φαγητού, η νεαρή σύζυγος άγκαλιάζει απ' το λαιμό τον άντρουλή της και του ψιθυρίζει:

— Έχω γά σου άναγγελλω μιá ευχάριστη είδηση. Σε λίγο καιρό, θάμαστε τρεις στο σπιτάκι μας.

Το πρόσωπο του συζύγου φωτίζεται από χαρά.

— Άστε λοιπόν... προφέρει με συγκίνηση.

— Ναι, άγάπη μου! Θάρρη να καθήση μαζί μας κι' η μαμά...

— Ξεχάσες πώς σου δάνεισα δυό λίρες τον περασμένο μήνα;

— Νά το ξεχάσω; Μά τί λες; Είναι ή ώρα-ότερη άνάμνησι της ζωής μου!

Ο γιατρός ρωτάει τη γυναίκα του άρρώστου:

— Άντιληφθήκατε ποτέ στην οικογένεια του συζύγου σας καμμία περίπτωση διανοητικής παρακρούσεως;

— Όχι, γιατρέ μου... "Η μάλλον, ναι! Ο άντρας μου, τον πρώτο καιρό μετά το γάμο μας, είχε την πεποίθησι πώς ήταν αυτός ο κύριος στο σπίτι μας!

Ένας περίφημος μποξέρ μπαίνει σ' ένα κουρείο, κακόκεφος, και κάθεται στην άδεια-νή πολυθρόνα.

— Θέλω να μου κόψεις τά μαλλιά, χωρίς να φλυαρήσης καθόλου! Λέει στον άνθρωπο με την άσπρη μπλούζα.

— Μά, κύριε... δοκιμάζει να πη εκείνος.

— Ούτε λέει! τον διακόπτεi ο μποξέρ. Κάνε γρήγορα ό,τι σου είπα!

Εκείνος, ύπακούει, άναστενάζοντας. Όταν τελειώνη το κούρεμα, ο μποξέρ κυττάζει στον καθρέφτη... και βγάζει μιá φωνή φρίκης.

— Πώς με κατάντησες σε τέτοια χάλια; ούρ-λιάζει. Τόσο άτζαμής είσαι!

— Όχι, κύριε, δεν είμαι άτζαμής. Είμαι... ο άντικρυός φαρμακοποιός, και περίμενα τον κουρέα για να με ξυρίσει!

Άφου τραγουδύσε ή γεροντοκόρη:

— Ω, δεσποινίς, θάδινα το κάθε τι, για να μπορούσα ν' άκούσω τη φωνή σας!...

— Με κολακεύετε, κύριε. Είσατε πολύ ευγε-νής!

— ...Δυστυχώς όμως, είμαι θεόκουφος!

Δυό δυστυχισμένοι λευκοί έξερευνηταί, δε-μένοι σ' ένα πάσσαλο, βλέπουν τους κανινδά-λους να χορεύουν γύρω απ' το τεράστιο τσου-καλί όπου πρόκειται να τους ρίξουν. Κάποια στιγμή λοιπόν, ο ένας απ' αυτούς γυρίζει και λέει στο σύντροφό του:

— Τώρα καταλαβαίνω πώς γεννήθηκαν τά εχθρευτικά γεύματα! *

Άφου ο πελάτης ξυρίστηκε, λέει στον κου-ρέα:

— Λυπούμαι πολύ, αλλά τώρα μόνον είδα πώς έχω ξεχάσει το πορτοφόλι μου. Δεν κρατάω καθόλου λεφτά άπάνω μου.

Κι' εκείνος άπανταί κατηγορηματικά:

— Θα μείνετε λοιπόν εδώ ώπου να ξαναφυ-τρώσουν τά γένεια σας!

Στις έξετάσεις της νομικής:

Ο καθηγητής: Άς υποθέσωμε πώς έ-χετε δικαίωμα σε μιá κληρονομία. Τι θά κά-μετε;

Ο φοιτητής: Χρή, κύριε καθηγητά!

— Γεια σου, φίλε μου! Είσαι προληπτικός.

— Όχι, καθόλου.

— Τότε λοιπόν δάνεισε μου 13 λίρες!

— Άν, γιαγιά, προσπάθηση να με φιλήση ένας άντρας, τί πρέπει να κάνω;

Κι' ή γιαγιά άπανταί στη νεαρή έγγονή της, κουνώντας το κεφάλι της:

— Άν ξέρη αυτός τη δουλειά του, δεν θά μπόρεσης να κάνης τίποτε!

— Άκουσε, φίλε μου. Κάνουμε ένα συνδυ-ασμό:

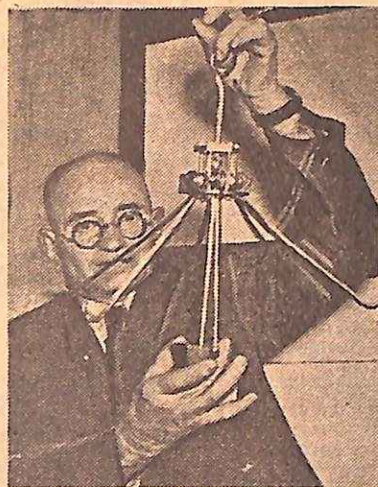
— Σάν τί δηλαδή;

— Εγώ είμαι τυχερός. Έσθ' έχεις λεφτά.

Η άγοράσης λοιπόν ένα λαχείο και να μοι-ρασθούμε το κέρδος! *

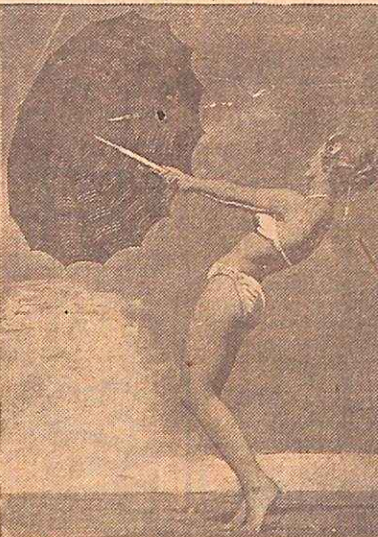
Η κυρία: Τάμαθες; Η καμαριέρα μας έέρδισε 200 έκατομμύρια στο λαχείο!

Ο κύριος: Δεν της προτείνουμε να μάς έμρη στην ύπηρεσία της;

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΑΓΚΙΣΤΡΙ

Το πρωτότυπο αυτό άγκίστρι προοριζε-ται για μεγάλα ψάρια. Μόλις κανένα απ' αυτά τσιμπήση το δόλωμα, το άγκ-ίστρι άνοίγει αυτόμάτως κι' έτσι το ψά-ρι βρίσκεται πιασμένο από έξη ισχυρά άγκίστρια.

Η «ΜΙΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑ»

Οι παραθερισταί των πλάζ της Άγγλι-ας και της Β.Δ. Ευρώπης παραπονούν-ται ότι δεν γνώρισαν εφέτος ούτε μιá πραγματική καλοκαιρινή μέρα. Στην Άγγλια ιδίως πολλοί φίλοι της θάλασ-σας έφταναν στις άκτες με μεγάλες... όμπρέλλες. Αυτό έγινε άφορη ή έκ-λεγη εφέτος, για πρώτη φορά στην πλάζ Γουϊδερνικ της Άγγλιας και ή «μίσ όμπρέλλα»: ή Σούζια Ράσσελ.

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΙΚΑ ΓΥΑΛΙΑ

Μιá γερμανική βιομηχανία όπτικόν εί-δων έθεσε στη διάθεσι του καταναλωτι-κού κοινού ένα νέο είδος γυαλιών, που προστατεύουν τους όδηγους των αυτο-κινητών, κυρίως, από το έκτυφλωτικό φώς του ήλιου ή των προβολέων των άλλων αυτοκινήτων.

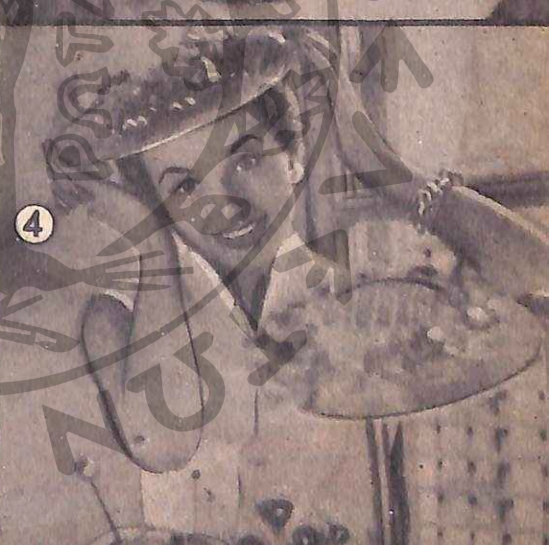
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Πολ. Διάκον, Λουτρά Καϊάφα: Το ζή-τημα αυτό ξεφεύγει από την άρμοδιότητά μου. Ν' άπευθυνθήτε στο Γ.Ε.Σ., Διαμαντήν Άραπιδην, Θεσ)νίκη: Δεν πρέπει να έχετε παρόμοιες ιδέες. Τα «χαρτιά» αυτά έχουν την άξία τους που θά τη γνωρίσετε με τον καιρό. Να τά φυλάξετε. Έμμ. Σαρρήν. Πύργον: Ευχάριστος θά σας δάνειζα όλη τη σειρά, αν την κρατούσα. Γι' αυτό σας στέλνω ένα δι-έλλιο μου. Δημ. Γεωργάτον, Βυτίνα: Ευ-χαρίστως. Να μου γράψετε κι' εγώ θά κάνω ό,τι μπορώ για να σας βοηθήσω. Σπυρ. Βαλασιάδην, Έλευσίνα: Το όνομα αυτό μου είναι τελείως άγνωστο. Λυπούμαι. Ηλί-αν Θεοδωριδην, Κόρινθον: Βεβαίως και έχετε το δικαίωμα. Να μου γράψετε το συντο-μώτερο. Άναγνώστρια Μ. Μ., Ένταυθα: Μου ξαναγράψατε κι' άλλοτε. Δυστυχώς δεν υπάρχει έλπίδα. Μιχαήλ Νικολάου, Θεσ)νίκη: Να γράψετε κατ' ευθείαν στην ύ-πηρεσία αυτή και ίσως πετύχετε κάτι. Τι μπο-ρώ να κάνω για σας; Έλευθέριον Λα-μπρινούδην, Πόρον: Άν είχα άδικο, θά το παραδεχόμουν πρώτος. Πάντως σας έπα-ναλαμβάνω ότι ο καταδότης αυτός βρίσκεται ακόμη στις φυλακές Αιγίνης. Γιάννη Κου-ντούραν, Ιωάννινα: Οτιδήποτε συμπερά-σμα κι' αν βγάλη κανείς για την ύπόθεσι «Λό-σμιθ» νομίζω πώς θά είναι λαθασμένο. Δεν συμφωνείτε; Θωμάν Βαφειάδην, Μέγα-ρα: Το φανταστικό σας «ιστορικό» πολύ καλό. Άκατάλληλο όμως για τη σειρά των «Κατα-σκόπων», που είναι άληθινές ιστορίες. Δέ-σποινα, Ένταυθα: Τά λάθη είναι για τους ανθρώπους. Άπόστολον Άθανασίου, Καλάβρυτα: Το γράμμα σας με τις δεκαπέντε ύπογραφές των φίλων σας, με συγκίνησε βα-θύτατα. Η διεύθυνσις του γιατρού Κ. Γ. έι-ναι: Έμμ. Μπενάκη 40. Να του γράψετε. Χρυσόστομον Λιγνόν, Νάουσα: Πάντα με θυμούνται. Άλλά κι' αν άκόμη συνέβαινε το αντίθετο, δεν θά είχα παράπονο. Οι άν-θρωποι ξεχνούν εύκολα. Γεωργιον Μωρα-ίτην, Ένταυθα. Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι. Θα χαρώ πολύ. Σωτή-ριον Παράσχον, Λάρισα: Λάθος. Ο... καλός αυτός άνθρωπος βρίσκεται στις φυλα-κές, καταδικασμένος δυό φορές σε θάνατο. Μη-πως δεν το ξέρατε; Χαρ. Σπανούδην, γιατρόν, Λάρισα: Μόλις επιστρέψετε στην Άθήνα, ευχαρίστως να συναντηθούμε. Γε-ωργιον Παπασπύρον, Καλαμάκι: Το άξιωμα αυτό δεν χωράει στην περίπτωσι, που αναφέρετε στο γράμμα. Δεν συμφωνείτε; Βα-σίλειον Άνδρεάδην, Κοζάνη: Η περιγραφή σας έξαιρετική. Θά διαπιστώσω μόνο την άλήθεια, όχι για τη δική σας δρά-σι, που εινε γνωστή, αλλά για ώρισμένα ά-γνωστά μου πρόσωπα. Άγκόπ Τίκαρι-αν, Τυγράν, Έλμπεση, Λέος Όσκαρή και Φώτιον Άσμπέρ, ευχαρίστως. Έφ' όσον ζητε-στην Έλλάδα, είσατε Έλληνες. Σε τέφα-νον Ζαννούδάκην, Ίεράπετρα, Κρή-της: Πολύ κακό για το τίποτε. Έσείς είσα-στε άπολύτως έν τάξει. Η «Μάχη της Κρή-της» είναι το ώραιότερο διέλλιο για την ήρωϊ-κή δράσι της μεγαλονήσου. Άνδρέαν Χριστοδούλου, Σαλαμίνα: Να του γράψετε προτιμώτερο στην έφημ. «Άθηναϊκή» Έλευθεριον Βενιζέλου 16. Θεοφάνην, Γε-ωργιον Άδραμόπουλον, Ιωάννην Δραγάτην και Άσπασία Λογοθέτη, Ευχαρίστω. Θα συ-νεχισθούν. Άνέστη Γεωργιάδην, Μα-γούλιανα: Τά γεγονότα του πρώτου πολέμου δεν με άφορούν. Ο τελευταίος πόλεμος εινε το θέμα μου. Λυπούμαι. Σπυριδωνα Δι-αμαντήν, Γαβένα: Κανείς δεν φταει. Ούτε ο ίδιος. Υπεύθυνος για όλα είναι ο Γ. Σ. Καταλαβαίνετε. Μιλτ. Νικολάου, Ένταυθα: Ο Γ. Ιεάνωφ δεν είχε δική του όργάνωσι. Άνήκε στην «ΟΑΓ», που έπί κερα-λής της ήταν ο άπόστρατος άξιωματικός και καθηγητής της σχολής Ευελπίδων κ. Γιάννης Μπομποτινός. Εύδοξία Μαυρίδη, Έν-ταυθα: Δεν ήταν άνάγκη. Ο σύζυγός σας ύ-πηρεε άληθινος πατριώτης. Θάοδη σύντομα κι' ή σειρά του. Σπηλιον Άμανατίδην, Ξάνθη: Συναντήθηκα με τον άδελφό σας. Ευχαρίστω. Βιβλία σας στέλνω. Γεωργι-ον Δοβλέτην, Βόλον: Αυτά έχει ή... κα-τασκοπεία! Παναγιώτην Κουλούρην, Δράμαν: Το γράμμα σας ένδιαφέρον. Ο Άγγλος όμως δεν πρόδωσε κανένα. Υπάρχει ή έπίσημη κατάθεσι, που έκανε στους Γερμα-νούς. Άχιλλέα Ζερβακάκον, Γύ-θειον: Για τους δυό «ήρωες» σας δεν έγραφα. Ίσως να κάνατε λάθος, γιατί με τά ίδια ό-νόματα ήταν και άλλοι. Εινε κοινά έρετανι-κά. Άλιλαν, Ένταυθα: Η διεύθυνσι σας δεν ήταν σωστή. Πώς θά μπορούσα να έπικοι-νωήσω μαζί σας; Νεοκλήν Γαζιάδην, Αίγιον: Να μου στείλετε τά στοιχεία του και αν έχετε και μιá φωτογραφία του. Το όνομα πολύ γνωστό. Ι. Β. Ί

Μόνικα Λιούις

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Η Ζωή Ξαναρχίζει

ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ Ξαναγύρισαν στις θέσεις τους. Βαθεία σιωπή είχε απλωθεί στην αίθουσα του δικαστηρίου.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η Ντόρα ή γυναίκα του κατηγορουμένου. Ήταν ταραγμένη, λαχανιασμένη, αναμειγνύμενη... Άκουσε κάποιον να λέει, κοντά της: — Γρήγορα έβγαλαν την απόφαση... Σε όκτώ λεπτά μόνο!

Όκτώ λεπτά! Σ' ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα, είχαν αποφανθεί οι ένορκοι για μία υπόθεση δολοφονίας... Η δική είχε διαρκέσει τέσσερες ημέρες. Και τώρα είχαν τελειώσει πιά όλα...

Κάποιος έβλεπε νευρικά πίσω απ' την Ντόρα. Η νέα γυναίκα ήθελε να κινηθεί, να τρέξει, αλλά τα πόδια της της φάνηκαν σαν να ήταν παραλύσει, ή καλύτερα σαν να ήσαν σαν σε άλλον άνθρωπο... Είχε την εντύπωση πως έβλεπε ένα φρικτό εφιάλτη!

— Είπατε όλοι σύμφωνοι στην ετυμηγορία σας, κύριοι ένορκοι; ρώτησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου. Η Ντόρα κύταζε έρευνητικά, με φόβο, τα πρόσωπα των ένορκων, καθώς ο προϊστάμενός τους σηκωνόταν όρθιος κι' άπαντοίσε καταφατικά στην ερώτησι.

Ήσαν όλα πρόσωπα δίχως έκφρασι, που δεν άφιναν να προβοθή τίποτε από τις σκέψεις τους, απ' τα συναισθήματά τους. Ίσως και να μην είχαν κανένα συναισθήμα, αυτή τη στιγμή που αντιπροσώπευαν τη δικαιοσύνη της κοινωνίας...

Η Ντόρα νόμιζε πως κυκλοφορούσε πάγος στις φλέβες της. Καταλάβαινε τώρα πως είχε φτιάσει πολύ άργα... πολύ άργα για να κάνει κάτι! Έφταιγε εκείνος ο καταραμένος πυρετός, που την είχε κρατήσει σ' άναυ-

θησία τόσον καιρό στο κρεβάτι... Έφερε το χέρι της στο λαιμό της, σπασμωδικά. — Ένοιωθε πως πνιγόταν...

— Όχι, όχι! φώναξε, δριμύντας προς τις έδρες των δικαστών. Ψέματα... είν' όλα ψέματα!... Δεν έχει καμιά ευθύνη ο Λάμπρος... τ' όρκίζομαι... Πρέπει...

Ένας άστυφύλακας την έπιασε απ' το μπράτσο, ενώ απ' το ακροατήριο ακούγονταν ζωηρά μουρμουρητά. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου την κύτταζε αόστηρά. Οι δημοσιογράφοι σημείωναν πυρετωδώς τις λεπτομέρειες του άπροσδόκητου αυτού έπεισοδιού.

— Αφίστε με! φώναξε η Ντόρα, προσπαθώντας να ξεφύγει απ' τα χέρια του άστυνομικού. Θα μιλήσω! Ο Βαρνάς μ' ένοχλούσε από καιρό...

Ένα χέρι της έφραζε το στόμα. Ήταν ο πατέρας της, που παρακολουθούσε τη δική κι' έτρεξε κοντά της μόλις την άντελήφθη.

— Ησυχάσε, παιδί μου, της ψιθύρισε στ' αυτί. — Ο,τι κι' αν πής τώρα πιά, δεν ωφελεί σε τίποτε! Έλα, πάμε έξω...

Η Ντόρα άναζήτησε τη ματιά του Λάμπρου καθώς την τραβούσαν έξω απ' την αίθουσα. Μα ο άντρας της είχε καρφωμένα τα μάτια του στο πάτωμα.

Μήπως είχε κάμει λοιπόν κακό αντί για καλό, με τις λίγες εκείνες λέξεις που έλεπε στο δικαστήριο; Μήπως ο Λάμπρος είχε άμφιβολίες τώρα γι' αυτήν;...

Τρέμοντας σύγκορμη και κλαίγοντας με λυγμούς, άφισε δίχως αντίστασι να την οδηγήσουν σ' ένα γραφείο του δικαστικού μεγάρου. Όλες οι κινήσεις της ήσαν μηχανικές. Ένας γιατρός την περιποιήθηκε, για να συνέλθη.

Δεν είχε ωφελήσει σε τίποτε η προσπάθειά της να σώσει το Λάμπρο! Κι' όμως — ήταν άθώος... άθώος! Θα πέθαινε λοιπόν για ένα έγκλημα που δεν είχε κάνει; Ήταν δικαιοσύνη, αυτή;...

Η φριχτή εκείνη νύχτα ξαναγύρισε στη μνήμη της, ξεκάθαρα, μ' όλες τις λεπτομέρειες. Εί-δε πάλι το σώμα του Βαρνά να κείται στη βεράντα, μέσ' στη βροχή...

...Ο Λάμπρος είχε φύγει πριν από λίγο. Είχε πάει να πάρη τ' αυτοκίνητό τους απ' το γκαράζ. Η Ντόρα τον περίμενε στο χώλλ. Έ-ξω, είχε άρχισει να βρέχει. Μα οι βροντές άκούγονταν από μακριά ακόμα.

Ήταν τόσο εύχυσμένη η Ντόρα, το βράδυ εκείνο! Θα πήγαιναν στο έθσιο γεύμα που έδινε η εταιρεία, όπου εργαζόταν ο άντρας της. Η νέα γυναίκα είχε φορέσει κι' όλας τα μακριά άστρα μεταξωτά γάντια της, όταν άνοιξε ξαφνικά η πίσω πόρτα της βεράντας και μπήκε ο Βαρνάς.

Πάτε λοιπόν να γλεντήσετε με το Λάμπρο; είπε σαρκαστικά. Κι' εγώ τι θα γίνω; Τα γκρίζα μάτια του είχαν μιάν έκφρασι άνησυχαστική.

Πόσο τον άντιπαθούσε η Ντόρα... Ίσως γιατί την ένοχλούσε η συστηματική πολιορκία που της έκανε. Ήξερε ποιές άδρες έβγαίνε συνήθως μόνη της, την περίμενε και την έπαιρνε από πίσω. Ήταν πλούσιος, αλλά ύποπτος τύπος.

— Πώς τολμήσατε να μπήτε εδώ μέσα; διαμαρτυρήθηκε η νέα γυναίκα. Φύγετε άμέσως! Αν γυρίση ο άντρας μου... — Μπα, ως τότε θάχω φύγει. Μα όχι μόνος μου. Μαζί σας!...

Η Ντόρα κατάλαβε πως ήταν μεθυσμένος. — Ποτέ δεν μ' ενδιέφεραν πολύ οι γυναίκες πρόσθεσε ο Βαρνάς. Με σας όμως αλλάζουν τα πράγματα... Θαρρήτε μαζί μου τώρα!

Η νέα γυναίκα έκαμε ένα βήμα πίσω, τρομαγμένη. Είχε δη ξαφνικά να λάμψη ένα ρεθόλδερ στο χέρι του Βαρνά.

— Διαλέχτε! μούγκρισε εκείνος. Έμένα ή το θάνατο! Η Ντόρα έκανε να τρέξει. Ο μεθυσμένος την πυροβόλησε, αλλά δεν την πέτυχε. Έτοιμαζόταν να ξαναπυροβολήση. Η Ντόρα ώρμησε άπελπισμένα, για να του άρπάξη το όπλο. Εκείνος τραθήχτηκε, σκόνταψε στο κατώφλι της μπαλκονόπορτας κι' έπεσε προς τα πίσω, την ίδια στιγμή που το δάχτυλό του πίεζε τη σκανδάλη. Η νέα γυναίκα τον κύτταζε με φρίκη... κι' είδε μιά μαύρη τρύπα στο μέτωπό του. Είχε σκοτωθή από τη δική του σφαίρα!

Σαν σε όνειρο, η Ντόρα πήρε το πιστόλι και το πέταξε ανάμεσα στις πυκνές πικροδάφνες. Κλείδωσε ύστερα από μέσα την πόρτα της βεράντας, και πήγε να περιμένη το Λάμπρο στην έξωπορτα. Τ' άλλο πρωί, βρήκε το πτώμα ο γαλατάς, κι' είδοποίησε άμέσως την άστυνομία. Δεν βρέθηκαν ωστόσο δακτυλικά άποτυπώματα. Η Ντόρα δεν τόλμησε ν' αναφέρη τίποτε απ' ό,τι είχε συμβή.

Ξαφνικά, η άστυνομία συνέλαβε τον Λάμπρο. Είχε άνακαλύψει, ό-τι δανεισθήκε χρήματα απ' το Βαρνά — πράγμα που το άγνοούσε η Ντόρα κι' ότι δεν μπόρεσε να τον έξοφλήση έγκαιρως, με τον ύπερογκο τόκο που πλήρωνε. Διάφοροι μάρτυρες κατέθεσαν πως είχαν μαλώσει οι δύο τους γι' αυτήν την ύπόθεσι. Έτσι η άστυνομία κατηγορήσε το Λάμπρο για το φόνο.

Θα μπορούσε, βέβαια, να τ' άη όλα η Ντόρα. Μόλις όμως έμαθε τη σύλληψι του Λάμπρου, έπεσε άναίσθητη. Άμέσως κατόπιν, έπαθε έγκεφαλικό πυρετό, που κράτησε αρκετές μέρες. Και, στο μεταξύ, έγινε η δική του Λάμπρου. Η Ντόρα τ' άμαθε από μιά έφημερίδα, πούτυχε να πέση στα χέρια της την πρώτη μέρα που συνήλθε. Σηκώθηκε άμέσως κι' έτρεξε στο δικαστήριο. Πολύ άργα όμως...

— Ησυχάσε, άγάπη μου! είπε μιά φωνή δίπλα της. Θα τ' άεχάσουμε όλα και θα περάσουμε ένα καλονούργιο μήνα του μέλιτος. Γύρισέ... κι' είδε το Λάμπρο, που της χαμογελούσε τρυφερά. — Μ' άσώωσανε, της έξηγησε εκείνος. Πέρασε ο κακός εφιάλτης! Σ' άγαπάω... και θέλω να τ' άεχάσουμε όλα! Έλα, πάμε στο σπιτάκι μας που μάς περιμένει...

Η Ντόρα έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω, γιατί είδε να λάμψη ένα ρεθόλδερ στο χέρι του Βαρνά...

— Κι' έτσι το κρασί γίνεται πιο γλυκό!... (Του Μ. Γώλλα)

Αίσθηματικό διήγημα

Από παιδί ακόμα, η Ροζαλίν αγαπούσε κρυφά κι άδωδα το θείο της Γκοντφρούα, που το μεγάλο πορτραίτο του στόλιζε ένα τοίχο του μισοσκότεινου σαλονιού. Τον αγαπούσε για την ομορφιά του, τα μαύρα μάτια του, τα κόκκινα χείλη του, τα κατασάρμαλλα του, το «μοιραίο» ύφος του... προπάντων όμως για την έρωτική ιστορία που στεφάνωνε το ρομαντικό μέτωπό του.

Στα νειάτα του, λίγο έλειψε ν' αυτοκτονήσει για μια πανέμορφη κοπέλλα 18 χρονών, την Έλενη Μπατεβρέϊν, τη «Νεράιδα» όπως την είχαν έπονομάσει. Μια εχθρα χωρίζε τότε τις οικογένειές τους. Μάλωναν κάθε τόσο για τα ακαθόριστα όρια των γειτονικών κτημάτων τους. Μ' αυτό δεν εμπόδιζε τον Γκοντφρούα ν' αγαπήσει την Έλενη και να της φανερώσει τον έρωτά του.

Αυτή όμως δεν τουδωσε απάντησι. Σε λίγο, μάλιστα, διαδόθηκε πως αρραβωνιάστηκε. Ο Γκοντφρούα σκέφθηκε τότε ν' αυτοκτονήσει. Εύτυχως, μια ξαδερφούλα του, η Αντέλ, τον συγκράτησε στη ζωή. Πρόσεξε πως ήταν χαριτωμένη και την παντρεύτηκε.

Σε λίγο καιρό, κάποιο καλοκαιρινό βράδυ, εκεί που η «Νεράιδα» μάγευε λουλούδια στην όχθη μιας λιμνούλας που χώριζε τα δύο κτήματα, έπεσε στο νερό και πνίγηκε. Είπανε τότε πως είχανε σπείρει τα λογικά της, όταν έμαθε το γάμο του γείτονά της, και πως έβαλε η ίδια τέλος στη ζωή της.

Ο Γκοντφρούα ταραχτηκε απ' τις διαδόσεις αυτές. Και μια θλίψη σκέπασε από τότε τα μάτια της Αντέλ, γιατί καταλάβαινε πως δεν ήταν πια μόνη στην καρδιά του...

Η Ροζαλίν αναπολούσε συχνά την ιστορία αυτή, στην οποία είχαν όλοι δυστυχήσει άδικα. Γιατί ήταν μικρανηψιά του ρομαντικού εκείνου έρωτα-μένου και περνούσε τα καλοκαίρια της στο εξοχικό του σπιτί. Οι Μπατεβρέϊν έμεναν πάντα στο γειτονικό.

Η Ροζαλίν είχε κλείσει τα 18 χρονιά της. Ήταν μια εύθυμη κοπέλλα, γοητευτική, ζωηρή, με και ρομαντική στο βάθος. Έπιληττε, όταν βρισκόταν ολόμοναχη με μια θεία της στο εξοχικό σπιτί.

Για να περάσει τον καιρό της, ανασκόλευε το κάθε τι, ή συλλογιζόταν τη «Νεράιδα», που πλεε ίσως ακόμη στα γαλαζοπράσινα νερά της λίμνης, κοντά στο δυθό...

Στην άλλη όχθη της λιμνούλας έκανε κάπου - κάπου τον περιπάτο του ο Άλμπερ ντε Μπατεβρέϊν, ο μικρανηψιός της Έλενης. Η Ροζαλίν τον έβλεπε, ανάμεσα στις καλαμιές. Μά δεν είχαν ποτέ μιλήσει, γιατί δεν είχαν σχέσεις οι οικογένειές τους.

Η κοπέλλα συνήθιζε να κάθεται σ' ένα παγκάκι, στα ακαθόριστα σύνορα των δύο κτημάτων. Πάνω σ' αυτό λοιπόν, βρήκε μια μέρα ξεχασμένο ένα βιβλίο, μια παλιά συλλογή ποιημάτων. Το ξεφύλλισε άφηρημένα, διαβάζοντας μερικούς σκόρπιους στίχους.

Ξαφνικά, ανακάλυψε ανάμεσα στις σελίδες του ένα διπλωμένο γράμμα. Το διάβασε:

«Σ' αγαπώ, υπέροχη όπτασία, που στολίζεις τις όχθες αυτής της λίμνης...»

Κοκκίνισε απότομα και δεν τόλμησε να προχωρήσει περσιότερο. Πώς! Ο γείτονάς της, ο Άλμπερ, έπαιρνε το θάρρος να της γράφει, και μάλιστα με τόσο φλογερές λέξεις!... Πετάχτηκε όρθια κι έφυγε τρέχοντας, σαν φοβισμένη ελαφίνα.

«Μ' αγαπάει!» συλλογιζότανε, σαν μεθυμένη. Έτρεξε ως το σαλόνι, έπεσε κάτω απ' το πορτραίτο του προγόνου της κι αναλύθηκε σε δάκρυα.

Έτσι είχε φανερώσει κι ο Γκοντφρούα την αγάπη του στη «Νεράιδα», που τον είχε όμως περιφρονήσει... Πόση δυστυχία είχε σκορπίσει με τη σιωπή της εκείνη, που όφειλόταν ίσως μόνο σε υπερβολική σεμνοτυφία!...

Τί θα σκεπτόταν τώρα για τη δική της στάσι ο Άλμπερ, αν την είχε δει; Η κοπέλλα βγήκε επιτέλους απ' το σαλόνι και τράβηξε πάλι προς τη λίμνη. Ήταν κόκκινη κι αναμάλιασμένη. Εκεί, έπεσε πάνω στο νερό, που έρχόταν ν' αναζητήσει το βιβλίο πουχε αφήσει πάνω στον πάγκο.

Διάβασα το γράμμα σας, κύριε... του είπε βιαστικά και δίχως να τον κυττάξει. Και βάδευα να σας πω... πως συγκινήθηκα πολύ... και πως σας αγαπώ κι' εγώ!

Ο Άλμπερ δεν απαντούσε. Η Ροζαλίν ανασήκωσε τα μάτια της, είδε την έκπληξή του... και κατάλαβε με τρόπο πως είχε πέσει θύμα της επίπολαιότητάς της, για την οποία την είχαν μαλώσει τόσες φορές ή μητέρα της κι' η γκουβερνάντα της!

Έκανε λίγα βήματα πίσω, ζαλισμένη... Εύτυχως, ο Άλμπερ πρόλαβε να όρμησι και να τη συγκρατήσει τη στιγμή που έθαυφε μέσα στο νερό.

Δεν καταλαβαίνω, δεσποινίς... της είπε. Ίσως δεν διαβάσατε καλά την υπογραφή του γράμματός που μου αναφέρατε...

Το βιβλίο... το γράμμα... ψιθύρισε η Ροζαλίν. Μια λάμψη φώτισε ξαφνικά το μυαλό της. Είχε καταλάβει!

Δεν είχε κυττάξει καθόλου την υπογραφή. Δεν είχε καν διαβάσει το γράμμα ως το τέλος... Και θυμότανε τώρα πως το μελάνι του ήταν πολύ ανοιχτόχρωμο, σαν ξεθωριασμένο...

Σε ποιόν άνηκε... αυτό το βιβλίο; ρώτησε.

Είναι ένα σουβενίρ της θείας μου Έλενης, που τη λέγανε «Νεράιδα».

Τότε λοιπόν βρήκα μέσα ένα γράμμα γι' αυτήν, που ίσως δεν τόχε διαβάσει ποτέ. Το διάβασα, νομίζοντας πως ήταν γι'ά μένα... Με συγχωρήτε, κύριε, για το λάθος μου...

Ω, δεσποινίς, μα το λάθος σας ήταν αθώοτατο!... Ωστε λοιπόν με... δηλαδή...

Ο Άλμπερ σώπασε μ' αμηχανία και κύτταζε τη Ροζαλίν, που είχε δακρύσει. Μια γλυκειά ταραχή την κυρίεψε, βλέποντας βουρκωμένα τα φραιότερα γαλανά μάτια του κόμμου.

Τον αγαπούσε λοιπόν η Ροζαλίν;...

Με τρεμουλιαστά δάχτυλα φυλλομέτρησης το βιβλίο και πήρε το γράμμα.

Πραγματικά, τόχε γράψει ο Γκοντφρούα για τη «Νεράιδα». Μά, από μια σκληρή ειρωνεία της Τύχης, εκείνη δεν τόχε βρει, δεν τόχε διαβάσει, κι' επομένως δεν είχε δώσει καμμία απάντησι.

Έτσι δημιουργήθηκε η τραγική παρεξήγησι, που προκάλεσε τόση δυστυχία!

«Σ' αγαπώ, υπέροχη όπτασία, που στολίζεις τις όχθες αυτής της λίμνης...», διάβασε δυνατά ο Άλμπερ.

Υστερα πρόσθεσε γλυκά:

Συγγνώμη, δεσποινίς, μα νομίζω πως το γράμμα αυτό θάβαι πιο ταιριασμένο όπως θα σας το διαβάσω τώρα: «Έχεις γεμίσει την καρδιά μου, αγαπημένη μου Ροζαλίν. Μια ματιά μόνο έφτασε για να μ'άς ένωση. Ω, το νοιώθω, μ' αγαπάς και σύ!...»

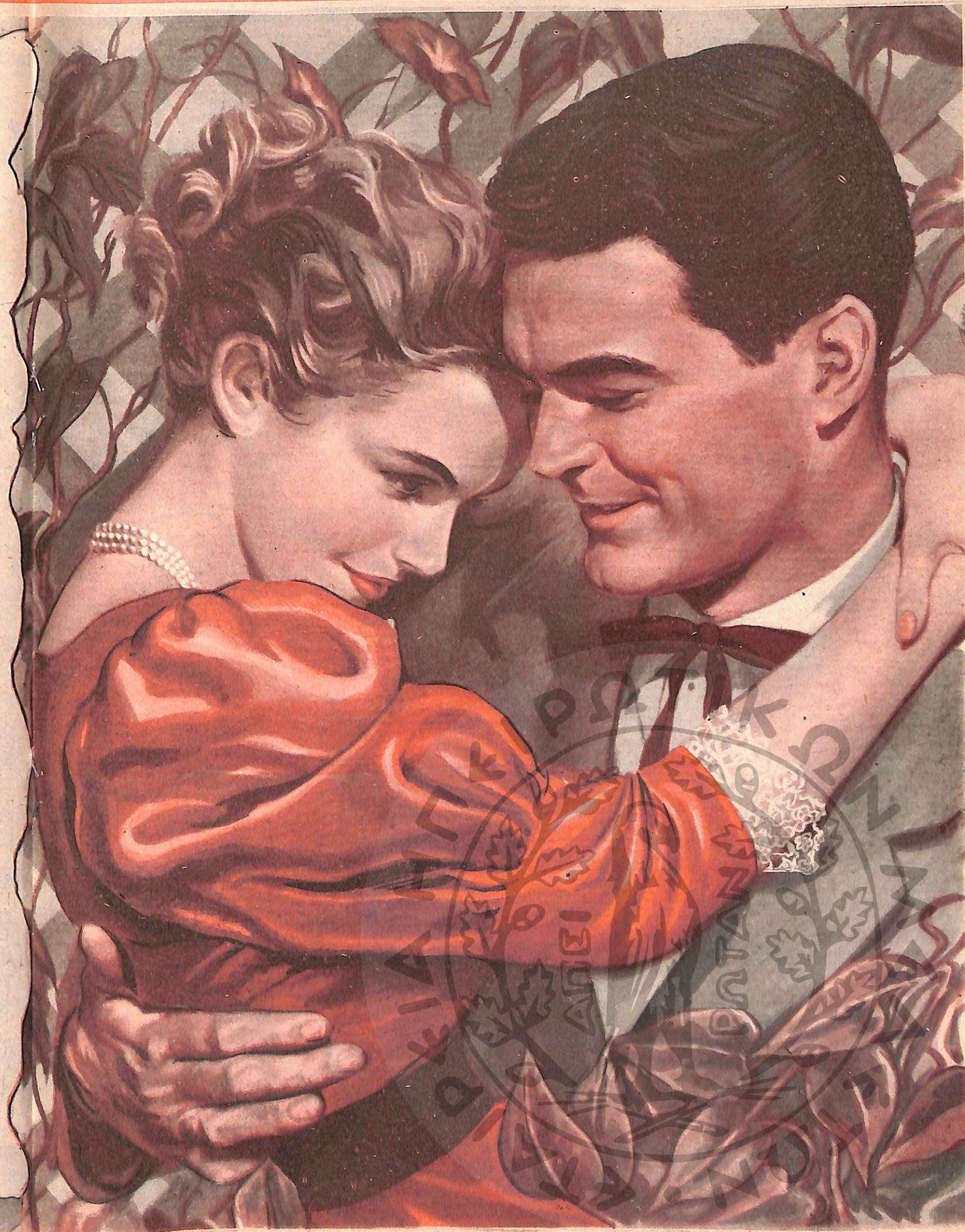
Ναί, είν' αλήθεια! Τελοςπάντων, αυτή η αδιόρθωτη επίπολαιότης της Ροζαλίν!...

Ο Άλμπερ την κύτταζε ολόενα πιο μαγεμένος... Το γράμμα είχε φτάσει επιτέλους στον προορισμό του... εκείνον πουχε διαλέξει το πεπρωμένο!

...Την ημέρα που η Ροζαλίν αρραβωνιάστηκε με τον Άλμπερ, κατέβηκε στον κήπο, έκοψε όλα τα τριαντάφυλλα και τα σκόρπισε πάνω στη λιμνούλα, ψιθυρίζοντας με συγκίνηση:

— Λίγα λουλούδια για σένα, φτωχή και καλή μου Νεράιδα!...

ΛΟΥΣ ΛΩΡΑΝ

Ο δόκτωρ Ουάξμαν, ο επιστήμων που ανακάλυψε τη στρεπτομυκίνη.

Χάνουν το αντιβιοτικό ΤΗ ΔΥΝΑΜΙ ΤΟΥΣ

Τι λέγει ο άνθρωπος που ανακάλυψε τη στρεπτομυκίνη

Τον τελευταίο καιρό, τα «φάρμακα-θαύματα», τα περίφημα αντιβιοτικά (πενικιλίνη, στρεπτομυκίνη, χλωρομυκίνη, χρυσομυκίνη, τετραμυκίνη και άλλα) υψίστανται μία εξαιρετικά σφοδρή επίθεση. Σε άρρεα, που σχεδόν κάθε μέρα δημοσιεύονται σε εφημερίδες και περιοδικά, γιατροί και μη γιατροί, διατυπώνουν βαρείες κατηγορίες εναντίον των φαρμάκων αυτών. «Τα αντιβιοτικά έχασαν τη δύναμή τους!». «Τα φάρμακα-θαύματα προκαλούν συχνά βλάβες στον ανθρώπινο οργανισμό!». «Η πενικιλίνη και οι «αδελφές» της δεν έχουν τη θεραπευτική δύναμη που τους αποδίδεται!». Τι συμβαίνει; Έχουν πράγματι δίκιο οι άνθρωποι αυτοί; Τα φάρμακα, στα οποία τόσες ελπίδες έχει στηρίξει η ανθρωπότητα, χάνουν πράγματι τις θεραπευτικές τους ιδιότητες;

Ένας Αμερικανός δημοσιογράφος επισκέφθηκε προ ημερών τον μεγάλο επιστήμονα Σέλμαν Ουάξμαν, τον άνθρωπο που ανακάλυψε τη στρεπτομυκίνη και που πήρε γι' αυτό το βραβείο Νόμπελ, και τον ρώτησε σχετικά. Νά οι απαντήσεις του Ουάξμαν, που είναι πολύ ενθαρρυντικές και καθησυχαστικές:

Χάνουν τα αντιβιοτικά την αποτελεσματικότητά τους;

— Νά είστε βέβαιοι, ότι τα αντιβιοτικά παραμένουν μία από τις πιο ισχυρές και επιτυχείς θεραπευτικές δυνάμεις στη ζωή του ανθρώπου. Στα ταξίδια που έκανα τον τελευταίο καιρό σ' ολόκληρο τον κόσμο, διαπίστωσα, ότι η πενικιλίνη, η στρεπτομυκίνη, η χλωρομυκίνη, η χρυσομυκίνη και η τετραμυκίνη, εξακολουθούν να μάχονται με επιτυχία εναντίον των μεγάλων ασθενειών που έμαστιζαν άλλοτε τον άνθρωπο. Ίδιαι χαρτοπολιείες είναι τα συμπεράσματα από τη χρήση των φαρμάκων αυτών στην Ελβετία, στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Ισπανία, στην Ελλάδα και στην Ιαπωνία. Έκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι είναι σήμερα ζωντανοί, επειδή υπάρχουν τα φάρμακα αυτά.

Μπορούν να προκαλέσουν κακό τα αντιβιοτικά, όταν τα παίρνει ο άρρωστος μόνος του;

— Αυτός είναι ένας από τους μεγαλύτερους μπελάδες της Ιατρικής. Άρρωσταίνοι κάποιος και ο γιατρός του δίνει ένα αντιβιοτικό. Γίνεται καλά, αλλά έπειτα από μερικούς μήνες, αρρωσταίνει πάλι. Γι' αυτόν τα συμπτώματα είναι απόλυτως τα ίδια.

Είσι, ανοίγει το ντουλάπι και παίρνει το μπουκάλι, που έχει ακόμα μερικά χάπια. Έπειτα όμως από μια εβδομάδα αυτοθεραπείας, η κατάσταση του δεν βελτιώνεται. Αναγκάζεται τελικά να πάει στο γιατρό του, που ανακαλύπτει, ότι αυτή τη φορά η άρρωση του δεν έχει καμμία σχέση με την προηγούμενη και ότι ο άρρωστος κατάπιε χωρίς λόγο άθρονα χάπια, που δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα στη συγκεκριμένη αυτή άρρωση.

Μπορούν να προκαλέσουν επιβλαβή αποτελέσματα οι μικρές δόσεις ενός αντιβιοτικού;

— Υπάρχει κάποιος κίνδυνος στο σημείο αυτό. Όταν η δόσις δεν είναι εκείνη που πρέπει, μερικά μικρόβια μπορεί να επιζήσουν, να πολλαπλασιαστούν και ίσως να προκαλέσουν μία μόλυνση, που να ανθίσταται επιτυχώς στα αντιβιοτικά. Πρέπει όμως να μην είμαστε υπερβολικοί. Το φαινόμενο αυτό παρατηρείται σπάνια. Οι περισσότερες από τις άρρώσεις, που εμφανίζονται αμέσως έπειτα από μία θεραπεία με αντιβιοτικά και που συνήθως αποδίδονται στα μικρόβια, που έχουν αναπτύξει μεγάλη ανοχή στα αντιβιοτικά, είναι συνήθως άλλες άρρώσεις και οφείλονται σε άλλα μικρόβια.

Προκαλούν τα φάρμακα αυτά άλλες χειρότερες κι' από την ίδια την άρρωση;

— Ανάμεσα στα εκατομμύρια των ασθενών, που υποβάλλονται σε θεραπεία με αντιβιοτικά, υπάρχουν βέβαια μερικοί, που μπορεί να πάθουν αλλεργία. Πολλές από τις άρρώσεις, όμως, που θεραπεύουν τα φάρμακα αυτά, είναι θανατηφόρες και όλες τους πολύ σοβαρές. Αξίζει, λοιπόν, τον κόπο να διατρέξει κανείς τον — πολύ αβέβαιο άλλως τε — κίνδυνο μίας αλλεργίας.

Ποιό είναι το μέλλον των φαρμάκων - θαυμάτων;

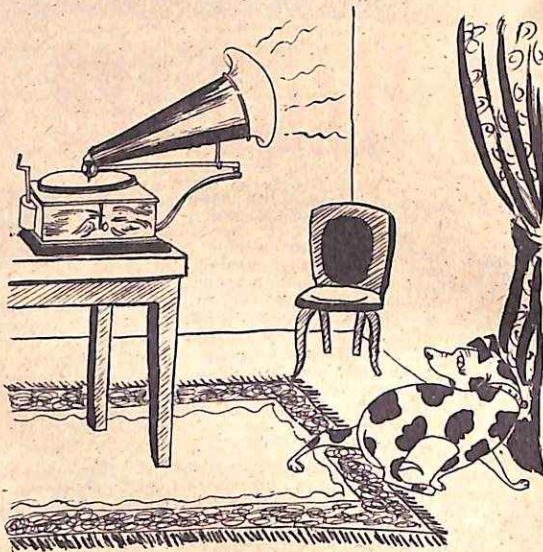
— Άρρώσεις σαν τον καρκίνο, καθώς και ώρισμένες μολύνσεις, που οφείλονται σε ιούς και σε μύκητες, δεν έχουν ακόμα υποταχθεί στη χημιοθεραπεία. Είμαι βέβαιος όμως, ότι θα βρούμε τον τρόπο να καταπολεμήσουμε και τις άρρώσεις αυτές. Και είμαι βέβαιος, ότι οι μικροοργανισμοί, που θα μάς δώσουν τα όπλα στον πόλεμο αυτό, βρίσκονται μέσα στο έδαφος, κάτω από τα πόδια μας. Το μόνο πρόβλημά μας είναι πώς θα απομονώσουμε τους μικροοργανισμούς αυτούς.

Νέα αντιβιοτικά, όπως η ερυθρομυκίνη και η καρμυομυκίνη, που ανακαλύφθηκαν τελευταία, έχουν τη δύναμη να εξοντώνουν τα μικρόβια που εξοικειώνονται στην επίδραση των άλλων αντιβιοτικών. Η νεομυκίνη, επίσης, είναι ένα νέο πολύτιμο φάρμακο εναντίον των παθήσεων των νεφρών. Οι έρευνες συνεχίζονται στα επιστημονικά εργαστήρια, έρευνες, που κάθε τόσο θα φέρνουν στο φως ένα νέο όπλο στον πόλεμο της ανθρωπότητας εναντίον των μικροσκοπικών, αλλά τρομερών και αδυσώπητων έχθρων της!

Ένα από τα μεγάλα καθήκοντα, εξ άλλου, των επιστημόνων, που μελετούν τα αντιβιοτικά, μία από τις μεγαλύτερες υπηρεσίες που θα προσφέρουν στην ανθρωπότητα, θα είναι η άμυνα εναντίον ενδεχομένου βακτηριολογικού πολέμου. Αν ο έχθρος επιτεθή με μικρόβια, που προκαλούν άρρώσεις, το επίτελείο που θα διευθύνει την άμυνα, θα αποτελέσει από επιστήμονες. Τότε, τα αντιβιοτικά που υπάρχουν και τα αντιβιοτικά που θα ανακαλυφθούν, θα παίξουν ρόλο ασπίδας για την προστασία της ανθρωπότητας!

Πάρτε να διαβάσετε κανένα περιοδικό, κύριε. Θα περάση πιο ευχάριστα η ώρα σας!...

Η φωνή του κυρίου του.

Φαίνεται η κόρη σας θα έβαλε στις εφημερίδες καμιά άγγελία ότι ζητεί αλληλογραφία!...

Θάνατος με τό ρολοί

Το εκπληκτικό άλλοθι ενός στυγερού δολοφόνου

Η δολοφονία της κυρίας Γουάιλντ, που έγινε προ μηνών στο Νόρκυλ του Όχαϊο, φάνηκε στην αρχή στους αστυνομικούς σαν μία από τις πιο απλές και εύκολες υποθέσεις. Βρήκαν αμέσως τον δράστη και είχαν βετικές αποδείξεις για την ένοχό του.

Όταν όμως θέλησαν να τον συλλάβουν, ανακάλυψαν ότι είχε ένα άλλοθι, ένα ακλόνητο άλλοθι!

Ήταν περασμένο το μεσημέρι της 24ης Ιουνίου, όταν η κυρία Γουάιλντ βρέθηκε νεκρή στο υπνοδωμάτιό της από την όκταχρονη εγγονή της. Το κοριτσάκι, ξεφωνίζοντας υστερικά, έτρεξε στο σπίτι της μητέρας της, δυο τετράγωνα πιο πέρα. Σε λίγο η αστυνομία έφτανε στο μοναχικό σπίτι, όπου είχε δολοφονηθεί η κυρία Γουάιλντ.

Ο Ιατροδικαστής είπε ότι η κυρία Γουάιλντ είχε πεθάνει από χτυπήματα τόσο άγρια, ώστε δέκα πλευρά της είχαν σπάσει, και ότι ο θάνατος είχε συμβεί ανάμεσα στα μεσάνυχτα και στις 3 το πρωί. Ο δολοφόνος είχε μπη στο σπίτι από ένα παράθυρο.

Ο αστυνομικός Φράνκ Ρέμινγκτον ανέκρινε τους γείτονες και ανακάλυψε έναν ύποπτο. Η νεκρή είχε πουλήσει μερικά εργαλεία ξυλουργικής, που ανήκαν στον μακαρίτη σύζυγό της, σε κάποιον Έζολ Λάμπιερ, που έμενε λίγα σπίτια πιο πέρα. Ο Λάμπιερ, αργότερα, είχε φιλονεικήσει πολλές φορές με την κυρία Γουάιλντ, ισχυριζόμενος ότι δεν του είχε παραδώσει όλα τα εργαλεία, που είχε αγοράσει.

Η φήμη του Λάμπιερ δεν ήταν καθόλου καλή. Είχε καταδικαστεί άλλοτε σε φυλάκιση, γιατί είχε επιτεθεί εναντίον ενός κοριτσιού. Μετά την απόλυσή του από τη φυλακή, η αστυνομία είχε απασχοληθεί πολλές φορές μαζί του, γιατί μεθούσε συχνά και έβριζε τους γείτονές του. Η γυναίκα του, μη μπορώντας να ανεχθεί την κτηνώδη συμπεριφορά του, είχε ζητήσει και είχε πάρει διαζύγιο.

Τα στοιχεία εναντίον του Λάμπιερ ήταν αρκετά ένοχοποιητικά. Είχε απειλήσει, λίγες μέρες πριν, την κυρία Γουάιλντ και τα αποτυπώματά του είχαν βρεθεί σε πολλά σημεία μέσα στο δωμάτιο του έγκληματος.

Όταν ο αστυνομικός Ρέμινγκτον πήγε να τον συλλάβει, ο Λάμπιερ έβαλε τα γέλια.

— Αποτυπώματα; είπε κοροϊδευτικά. Ξεχνάτε ότι ήμουν από τους πρώτους που έτρεξαν στο σπίτι της Γουάιλντ, όταν μαθεύτηκε ο φόνος; Εξ άλλου, την επισκέφθηκα την περασμένη βδομάδα. Παραδέχομαι ότι φιλονεικώσαμε λιγάκι, μα δεν την σκότωσα εγώ!...

Το άλλοθι του Λάμπιερ ήταν τέλειο και συντριπτικό για τη αστυνομία. Εργαζόταν ως νυχτοφύλακας σ' ένα εργοστάσιο και τη νύχτα του φόνου δούλεψε από τις 10.30 το βράδυ, ως τις 6.30 το πρωί.

Μπορείς να αποδείξεις ότι ήσουν στη δουλειά σου από τα μεσάνυχτα ως τις τρεις; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Βέβαια, απάντησε ο Λάμπιερ. Για να μην απομακρύνεται ο νυχτοφύλακας από τη δουλειά του, είναι αναγκασμένος να πιέζει κάθε μία ώρα ένα κουμπί στο μεγάλο ρολόι της εισόδου του εργοστασίου. Το ρολόι μ' ένα ειδικό μηχανισμό, αποτυπώνει την ώρα σε μία κάρτα, η οποία στις εξήμισι το πρωί πέφτει από μία σχισμή και παραδίδεται στη διεύθυνση. Αυτό λοιπόν είναι το άλλοθι μου!...

Ο Ρέμινγκτον πήγε στο εργοστάσιο και εξήτασε την κάρτα του Λάμπιερ. Ήταν επάνω της σημειωμένες όλες οι ώρες της νύχτας. Αποκλείονταν δε να είχε γυρίσει ο Λάμπιερ τους δείκτες του ρολογιού και να είχε σημειώσει τις ώρες εκ των υστέρων, γιατί το κλειδί της θήκης του ρολογιού βρισκόταν στα χέρια του διευθυντού. Τέλος, το εργοστάσιο ήταν τόσο μακριά από το σπίτι της γρηούλας, ώστε δεν ήταν δυνατόν να πήγε εκεί ο Λάμπιερ, να σκότωσε το θύμα του και να γυρίσει πίσω, μέσα σε μία ώρα.

Όταν ο Ρέμινγκτον επέστρεψε γεμάτος άπορία σ' ένα φάφειο του, μία νέα

ένδειξη τον περίμενε. Η νεκρή είχε αποσπάσει μερικές τρίχες από το κεφάλι του δολοφόνου. Και οι τρίχες αυτές, όπως απέδειξε μία επιστημονική ανάλυση, προέρχονταν από το κεφάλι του Λάμπιερ!

Ήταν έτσι αναμφισβήτητο ότι ο Λάμπιερ είχε δολοφονήσει την κυρία Γουάιλντ. Μα ο αστυνομικός Ρέμινγκτον ήξερε ότι το δικαστήριο δεν θα δεχόταν ποτέ να καταδικάσει έναν άνθρωπο, που είχε ένα τόσο τέλειο άλλοθι.

Ελπίζοντας ότι κάποιος άλλος είχε πιέσει το κουμπί του ρολογιού στη θέση του Λάμπιερ, ο Ρέμινγκτον ανέκρινε ολόκληρο το προσωπικό του εργοστασίου, αλλά έμαθε ότι οι συνάδελφοί του αντιπαθούσαν τόσο πολύ τον Λάμπιερ, ώστε κανένας δεν θα δεχόταν να του κάνει μία τέτοια εξυπηρέτηση.

Έμαθε όμως και κάτι άλλο. Μία νύχτα της προηγούμενης εβδομάδας, μερικοί εργάτες είχαν δει τον Λάμπιερ σε μια ταβέρνα, την ώρα που έπρεπε να βρισκόταν στη δουλειά του. Καί, μολοντί ο Λάμπιερ είχε μείνει στην ταβέρνα από τις έντεκα ως τις δύο μετά τα μεσάνυχτα, η κάρτα του έδειχνε ότι την ίδια νύχτα ο φύλακας είχε πιέσει κανονικά το κουμπί κάθε μία ώρα. Αυτό ωστόσο ήταν εντελώς αδύνατον!...

Ο Ρέμινγκτον κάλεσε τότε έναν ειδικό για να εξετάσει το μηχανισμό του ρολογιού. Ο άνθρωπος αυτός άνοιξε το ρολόι και ανακάλυψε κάτι που έδωσε επιτέλους μία λύση στην περιέργη αυτή υπόθεση και εκμηδένισε το άλλοθι του Λάμπιερ.

Ο νυχτοφύλακας είχε τοποθετήσει μέσα στο ρολόι μερικά σύρματα με τέτοιο τρόπο, ώστε το μηχανήμα έσημαινε αυτόματα τις ώρες στην κάρτα, χωρίς να πιέση κανείς το κουμπί!

Μπροστά στην συντριπτική αυτή αποκάλυψη, ο Λάμπιερ δεν επέμεινε πια στο άλλοθι του, γιατί η επιμονή του δε μπορούσε πια νάχη καμμία σημασία. Προτίμησε λοιπόν να ομολογήσει ότι αυτός είχε δολοφονήσει την κυρία Γουάιλντ.

Η δίκη του έγινε λίγο αργότερα. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο, αφού η ένοχό του ήταν πια αποδεδειγμένη.

Και ο άπαισιος και στυγερός δολοφόνος πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα...

Βρήκε τη νεκρή η μικρή εγγονή της, που έτρεξε άμέσως στη μητέρα της, ξεφωνίζοντας υστερικά...

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΓΙΟΧΑΝΝΑ»

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΟΛΙΣ ο Μαρσέλ Ντεγκάρ μου τηλεφώνησε, γιά να τόν συναντήσω στη βίλλα του, στις Κάννες, έφωνα άμέσως. Είχα μία τρελλή επιθυμία να γνωρίσω τη γυναίκα του.

Ο Μαρσέλ την είχε παντρευτή με τόν πιο περίεργο τρόπο, τέσσερα χρόνια πριν. Τόν 'Ιούνιο γίνεται πάντα στο Παρίσι, στο Πάρκ Μπαγκατέλ, ένας διεθνής διαγωνισμός γιά νέα τριαντάφυλλα. Το χρόνο εκείνο ο διαγωνισμός αυτός είχε συνδυασθί με τήν έκταξη της «Βασίλισσας τών Ρόδων». Το τριαντάφυλλο πού θα έπαιρνε τό πρώτο βραβείο, θα προσφερόταν στήν κοπέλλα, πού θα κέρδιζε τόν τίτλο της «Βασίλισσας». Σαφνικά όμως, πέντε μέρες πριν άπ' τό διαγωνισμό αυτόν, ο Μαρσέλ Ντεγκάρ, ένας άπ' τούς πλουσιώτερους ανθρώπους της περιοχής, άγόρασε όλες τις σέρρες τών Κανών, πού θα λάβαιναν μέρος στο διαγωνισμό και παντρεύτηκε μία άπ' τις καλλονές, πού θα διεκδικούσαν τόν τίτλο της «Βασίλισσας τών Ρόδων»: τήν κόρη κάποιου κηπουρού.

Όταν έφτασα στις Κάννες, ήταν ή ώρα τού δείπνου. Η Γιοχάννα Ντεγκάρ ήταν μία γυναίκα άληθινά γοητευτική. Η καλλονή της μου έκανε έντύπωση. Αντίθετα ο άντρας της δεν μου άρεσε. Ήταν τριάντα όκτώ περίπου χρόνων, αρκετά συμπαθητικός, αλλά πίστευε ότι με τό πλούτη του μπορούσε να κατακτήσει τό πάντα.

Όσο κουβεντιάζαμε, ή Γιοχάννα έμενε σιωπηλή. Άρνού μιλήσαμε λοιπόν γιά διάφορα άσημαντά πράγματα, ρώτησα τό Μαρσέλ:

—Γιά ποιο λόγο με ζητήσατε νάρθω στις Κάννες;

—Η κυρία, είπε τότε ο Μαρσέλ στή γυναίκα του, είναι γραφολόγος. Καταφέρνει ν' ανακαλύψει ποιός ή ποιά έγραψε κάτι άπ' τό γραφικό του χαρακτήρα, έστω κι αν αυτός πού τό έγραψε τόν έχει αλλάξει.

—Στήν πραγματικότητα, κυρία, είπα στή Γιοχάννα, τό πράγματά δεν είναι τόσο άπλο. Μπορώ να εξακριβώσω τήν ταυτότητα εκείνου πού έχει γράψει κάτι, αν υπήρξε τό γραφικό του χαρακτήρα με άλλα προηγούμενα δικά του γραφτά.

—Θέλω να εξετάσετε ένα γράμμα, μου εδήγησε ο Μαρσέλ. Θα τό βρήςτε στήν κáμαρά σας. Μα δεν είναι βία, έκομε καιρό. Σε λίγο πρέπει να φύγω με τό αυτοκίνητο γιά τό Μασσαλία. Θα γυρίσω μεθαύριο. Όσο γιά σένα, αγαπητή μου, πρόσθεσε, γυρίζοντας στή γυναίκα του, τό μόνο πού έχεις να κάνεις, είναι να πιάς να ήσυχάζεις...

Η Γιοχάννα σπκώθηκε μ' ένα κουρασμένο χαμόγελο. Όταν ή γυναίκα του έφυγε, ο Μαρσέλ μου είπε:

—Κυρία, τό γράμμα δεν τό άφησα στήν κáμαρά σας, τό έχω εδώ μαζί μου.

Έβγαλε ένα φάκελλο άπ' τήν τσέπη του και μου τόν έδωσε. Το γραμματοδόμιο ήταν άπ' τη Νίκαια και τό γράμμα άπευθυνόταν στή Γιοχάννα Ντεγκάρ.

—Θα προέξαιτε, είπε ο Μαρσέλ, πώς ο φάκελλος έχει τό φιομα ενός οίκου μόδας. Αυτό είναι παλιό τέχνασμα. Κανείς δεν ξέρει πώς βρίσκόμαστε στις Κάννες και ήταν φυσικό να υποψιαστώ...

—Ανοίξα τό φάκελλο και έβγαλα ένα λεπτό χαρτί, όπου ήταν γραμμένα αυτά τά λόγια: «Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ! Πάντα θα σ' αγαπώ». Δεν υπήρχε καμμία ύπογραφή. Δεν είναι βέβαια εύκαριο να διαβάσεις μεγαλοφώνως τέτοια πράγματα μπροστά σ' ένα σύζυγο.

—Δεν βλέπω νάχη καμμία σημασία... είπα στο Μαρσέλ. Ένα παρόμοιο γράμμα θα ήταν σοβαρό, αν αυτός πού τό λαμβάνει, άναποκρινέται στο αίσημα... Τέτοια γράμματα λαμβάνουν ό άρσες οι ώριές γυναίκες κι' όλες οι καλλιτέχνιδες άπό άγνώστους θαυμαστές τους.

—Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω, είπε ψυχρά ο Μαρσέλ. Αν ύ πάρχη άναπόκρισι εκ μέρους της γυναίκας μου, τίποτ' άλλο... Πόλυ καλά, άπάντησα, θα προσπαθώ να ίκανοποιήσω τήν περιέργειά σας.

*
Η βραδυά ήταν πολύ όμορφη. Η κáμαρά μου ήταν στο ίσόγειο και ή είσοδός της ώδηγούσε στόν κήπο. Σε λίγο όλα τά φωτά της βίλλας έσβησαν και βασιλέψε βαθεία σιωπή. Όλα ήταν ήρεμα, αλλά ένώ άναυχούσα, Γιά ποιο λόγο ο Ντεγκάρ είχα μιλήσει γιά τό γράμμα αυτό μπρός στή γυναίκα του; Άραγε είχε φύγει ή ήθελε να στήσι μία παγίδα στή Γιοχάννα;

—Αποφάσινα να πάω να ή βρω και σπκώθηκα άμέσως. Τράβηξα γιά τήν κáμαρά μου αλλά μ' έκπληξε είδα μέσα σ' αυτήν φώς. Όταν μπήκα, βρήκα τη Γιοχάννα πού με κύταζε με άγωνία. Θέλησε να φύγη αλλά πρόφτασα και κλείδωσα τήν πόρτα.

—Γυρνάστε τό γράμμα; τή ρώτησα. Ώστε ξέρετε πώς τό γράμμα άπευθύνεται σε σας και ποιός σας τό στέλνει...

—Ναι, μου άπάντησε προκλητικά. Τό ξέρω...

—Αν δεν έμπαίνα εδώ και σας έπιανε ζαφνικά ο άντρας σας, τί θα κάνατε;

—Ο άντρας μου έφυγε...

—Όχι, είπα άπότομα, όχι, κι' άπορώ με τήν άφέλειά σας!

ούτε κοσμήματα, ούτε ταξίδια. Αν μ' άναγκάσει να φύγω μαζί του, θα σκοτωθώ!...

—Μη λέτε άνοησίες αγαπητή μου, της άπάντησα. Πέρτε μου, ο άντρας σας ξέρει ποιός είναι αυτός;

—Όχι, ούτε μπορεί να τόν υποπτευθώ. Είν' ένας παιδικός μου φίλος. Μεγαλώσαμε μαζί κι' είναι τό πρώτο γράμμα πού μου γράψε. Το γράμμα αυτό τό ώνειρευόμουν ο' όλη μου τη ζωή!

—Διαβάστε το, της είπα άπότομα. Άλλ' αν πραγματικά τόν αγαπάτε και δεν θέλετε να πάθη κανένα κακό, να πάτε άμέσως στήν κáμαρά σας και να πλαιγιάσετε τό κρεβάτι σας...

Μου άρπαξε τό γράμμα άπ' τά χέρια και καθώς τό διάβαζε, χαμογελούσε.

—Τώρα, είπε ήσυχ ή Γιοχάννα, θα πάω να τόν βρω.

—Θέλετε να τόν σκοτώσετε, λοιπόν; Δεν καταλαβαίνετε πως αυτό είναι τό μόνο μέσο γιά να μάθω ο άντρας σας ποιός είναι; Δεν καταλαβαίνετε πως ίσως έγω γιά να σας παρακολουθήσω; Πως περιμένει ακριβώς να πάτε να βρήςτε τό φίλο σας;

Η Γιοχάννα άρχισε να κλαίει. Τήν πήρα στήν άγκαλιά μου και τή συνώδεσα ως τό δωμάτιό της. Τήν έδυσα και τήν έβαλα να πλαιγιάσει στο κρεβάτι, προσπαθώντας να τήν παρηγορήσω.

—Πρέπει να με πιστέψετε, μου έλεγε ή Γιοχάννα άνάμεσα στα δάκρυά της. Είμαστε χωρισμένοι τόσα χρόνια άνάμεσα σ' ένα δάκρυά της. Είμαστε χωρισμένοι τόσα χρόνια άνάμεσα σ' ένα δάκρυά της. Όταν ήμαστε παιδιά, ή Ζυλιέν μου έλεγε: «Γιοχάννα, θα κάνω ένα ρόδο τόσο ώραίο, όσο εσύ. Θα είναι ή «Βασίλισσα Γιοχάννα». Τώρα όμως όλα τελείωσαν.

—Ξέρω πως θα πεθάνω... Ο άντρας μου θα με πάρη μαζί του και θα πεθάνω, γιατί μισώ τη ζωή μου και πρό πάντων αυτόν!

—Ήσυχάστε, της είπα γλυκά, μην κλαίτε...

—Όταν δεν θα ύπάρχω πιά, σας παρακαλώ να πάτε να βρήςτε τό Ζυλιέν. Μένει στή Νίκαια, στις σέρρες οερράν. Τό τριαντάφυλλο «Βασίλισσα Γιοχάννα» θα είναι έτοιμο γιά τήν έκθεσι του προσεχούς 'Ιουνίου. Να τού πείτε, να μη τό εκθέσει. Να τού πείτε να τό κρατήσει μόνάχα γιά μās τούς δύο, γιά εκείνον και γιά μένα!

*
Οι Ντεγκάρ δεν έφυγαν όπως λογάριζαμε γιά τις θάλασσες του Νότου, αλλά πήγαν στήν 'Ελλάδα σ' ένα άναρωτηριό. Η Γιοχάννα δεν μπόρεσε ν' ανθέξη στήν άτμόσφαιρα πού τήν πιεζε και πέθανε έπειτα άπό λίγους μήνες.

Πήγα στή Νίκαια όπως της τό είχα υποσχεθί και βρήκα τό Ζυλιέν. Ποτέ μου δεν είδα πρόσωπο νεανικό πού τσακισμένο άπ' τη λύπη. Με πήγε στή σέρρα και μου έδειξε ένα τριαντάφυλλο.

—Αυτό είναι τό ρόδο «Βασίλισσα Γιοχάννα» φιδύρισε. Καμμία γυναίκα δεν θα στείλει τό στήθος της μ' αυτό παρά μόνάχα εκείνη: στόν τάφο της. Έτσι καμμία άλλη γυναίκα ζωντανή ή νεκρή, δεν θ' άποκτήσει ποτέ πιο ώραία τριαντάφυλλα!

ΚΑΜΙΛ ΜΠΟΝΝΙΕ

ΔΡΟΣΕΡΟ, κι' άλμυρισμένο τό άεράκι μās φέρνει τόν πρώτο χαιρετισμό τού Αιγαίου. Ένας γλάρος, τελετάρχης τού πελάγους, μās περίμενε να βρούμε άπό τόν Πειραιά γιά να πάρη τη βουτιά του στο κενό και ν' αποτελέσει ύστερα τήν τιμητική συνοδεία μας. Τό γαλάζιο όραμα κατακλύζει τά μάτια. Διαστέλλονται οι πνεύμονες, καθώς δέχονται τόν άνεμο πού εισβάλλει άπ' όλους τούς πόρους. Άσπαιτο υίοι, ξαναβρίσκουμε τη θάλασσα, ύγρη μητέρα και κοιτίδα μας. Αυτό τό Αιγαίο... Πηγή της χαράς και της συμφοράς, γαλήνιο και άφρισμένο; Άστατο και γοητευτικό με τήν κινητή επιφάνεια πάνω στήν όποία αιώνας αιώνων τώρα γράφεται ή ιστορία τού Γένους.

Λευκά κρινάκια σχηματίζει τώρα ή γλαυκή επιφάνεια και μās λικνίζει, ελαφρά, άπαλά, διακριτικά, καθώς πλέουμε προς τή νησιά τών Κυκλάδων. Κοπάδια άπό δελφίνια, με τις μαύρες ζακέτες τους, περιστοιχίζουν τό πλοίο. Άλογάκια της θάλασσας, καλπάζουν με πείσμα άπό τις δύο πλευρές τού καραβιού, ξεπερνούν τήν πλώρη, τινάζονται στήν επιφάνεια γιά να εξαγγείλουν τη νίκη τους, μās ξαναπαίρνουν άπό τά πλάγια γιά να επαναλάβουν τό άγώνισμα, ακούραστοι δρομείς τού ύγρου Μαραθώνιου, περήφανα ραβορί πού διεκδικούν τόν κότινο της νίκης.

Γαλήνια είναι σήμερα ή θάλασσα. Μόλις διακρίνεται τό άπαλό σάλεμα τού στήθους της — πνοή τών κόσμων πού κρύβει στους βυθούς της. Άπό τη στεριά τά πεύκα στέλνουν τό άρωμά τους. Ένας ελαφρός πέπλος πάχνης μās προστατεύει άπό τη λαμπρότητα τού φωτός. Όραία πού είναι ή ελληνική φύσι!

Άπό τό βράχο τού Σουνίου ο Ποσειδάωνας, θεός τών θαλασσών, μέσα άπό τό ναό του μās ξεπροβοδίζει και μās ύπόσχεται τήν προστασία του. Ώστερα άπό λίγες ώρες, τήν προστασία της θα μās ύποσχεθί άπό τό δικό της ναό, ή Μεγαλόχηρη της Τήνου, ή Πάνσεπτη Μητέρα τού Θεού τών Χριστιανών.

Γαλήνια κυλά ή νύχτα με τό ναούρισμα τού κύματος και τό βόμβο της μηχανής τού πλοίου.

Σε άπόσταση μιάς ώρας άπό τήν Τήνο είναι ή Μύκονος.

Άπό τά πιο γραφικά νησιά μας, με τις άναοιθμητες έκκλησούλες της, με τούς περιφνητους άνευομύλους της, με τά κατάλευκα σπιτία της.

Κέντρο παραθερισμού, πού πότε γνωρίζει μερές δόξας και πότε διανύει περίοδο ύφέσεως.

Ζωηρή ήταν φέτος ή θερινή κίνησί της. Πολλοί Άθηναίοι, αλλά και πολλοί ξένοι τήν έχουν επισκεφθί. Τό άπλο νησί με τό ελληνικότατο χρώμα, έχει καθιερωθί, κατά τά τελευταία χρόνια, σαν κέντρο... Κολωνισμός, λευκή γωνιά με έντονη κοινωνική κίνησι, με συρορή κότερων και θαλαυηγών, με θρυβώδεις άθηναϊκές συντροφίες, πού επιδεικνύουν τά τολμηρά μπικίνι, τις δημόσιες βιπείες, τό τσιγαράκι στα δάχτυλα οι κοπέλες, κι' εκείνο τό «αργκό», τήν τεχνητή μαγγιά, τού καλού λεγομένου κόσμου της πρωτεύουσας.

Άπαθείς και φιλοσοφημένοι οι νησιώτες παρακολουθούν τις έκδηλώσεις τών ξένων τους.

Δεν ενδιαφέρονται παρά πώς να κάνουν πιο ένδιαφεύσες τις μερές της παραμονής τους. Η Μύκονος βοηθεί τούς κατοίκους στις φιλόξενες διαθέσεις τους. Δε λείπουν άπό δώ κάποιες άνέσεις. Ξενοδοχεία, εστιατόρια και σπιτία πεντακάθαρα πού νοικιάζονται στους παραθεριστές. Τώρα τελευταία μάλιστα λειτουργεί και τουριστικό ξενοδοχείο με όλα τά κομφορ, πού μπορεί ν' άναποκριθί στις απαιτήσεις και τών πιο δύσκολων πελατών.

Μόνο πού ο ο μέσος παραθεριστής, ο κόσμος με τούς μέτριους πόρους δεν είναι σε

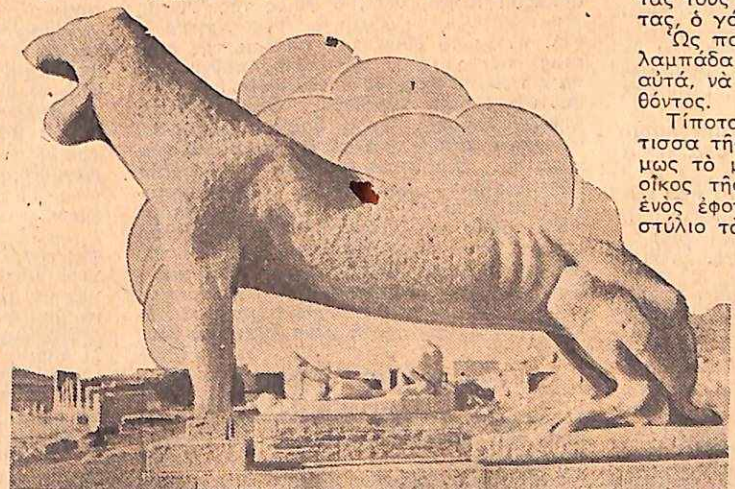
ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ ΜΑΣ

Περίπατοι στο Αιγαίο

θέσι να παρακολουθήσει τις διατιμήσεις τού νέου ξενοδοχείου.

Υπάρχουν όμως και τά πιο δεύτερα, άπό τά όποια δεν λείπει ή καθαριότητα και ή περιποίηση.

Όταν επισκέπτεται κανείς τη Μύκονο δεν μπορεί να μη θυμηθί τη Μυκονιάτσια ήρωίδα, τη Μαντώ Μαυρογένους. Άπό τούς πρώτους οι Μυκονιάτες ύψωσαν στο 21 τη σημαία της επανάστάσεως και προσέφεραν

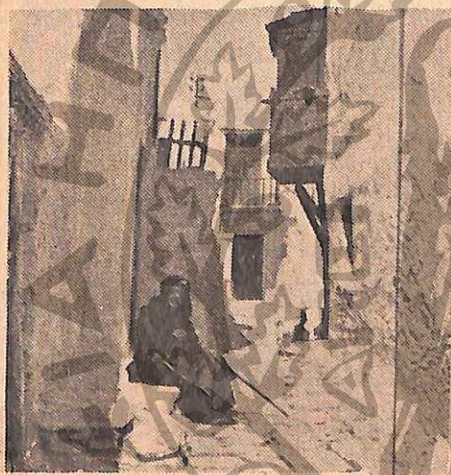

Αρχαϊκός Λέων στη Δήλο.

στόν άγώνα τού Έθνους είκοσιδυ έξωπλισμένα πλοία.

Δύναμι όληρη γιά τήν Όθωμανική Αυτοκρατορία. Ο Καπουδάν ποσάς θέλησε να τήν εκμηδενίση. Βρέθηκε όμως αντιμέτωπος της Μαντώς, πού πήρε άργότερα τό βαθμό αντιστρατήγου.

Μιλούμε σήμερα γιά φεμινισμό. Πού είναι όμως στόν αιώνα αυτόν της επικρατήσεως τών ανδρών.

Γραφικό δρομάκι στη Μύκονο.

σεως τών γυναικών ή αντίσπ. ατηγίνα μας, πού να κέρδιζε τις έπωμίδες της στο πεδίο τού πολέμου;

Οι Έλληνίδες έπρεπε να είχαν ύ. ίσει τη Μύκονο ως τόπο προσκυνηματος, όπου σε κάθε εύκαιρία να καταθέτουν τό φόρο λατρείας τους στήν προιομή της ήρωίδας της

Έλληνικής Έπαναστάσεως.

Λουσμένοι μέσα στο φώς τού φθινοπωρινού ήλιου αφήνουμε τη Μύκονο με κατεύθυνσι τη γειτονική της Δήλο. Δεν πρόκειται να κουράσουμε τό μικρό βενζινόπλοιο πού μās μεταφέρει. Δυό μίλια χωρίζουν τό ένα νησί άπό τό άλλο. Δυό μίλια, δυό κόσμοι. Άπό τό σύγχρονο κόσμο στόν άρχαίο.

Κανένας άρχαιολογικός χώρος δε δίνει τόσο πλήρη τήν εικόνα μιάς άρχαίας πόλεως.

Η Δήλος είναι ή ελληνική Πομπήια. Μιά πολιτεία στήν πλήρη άναπτύξει της. Δεν της λείπει παρά ή βοή τών κατοίκων της. Ναοί, στάδια, θέατρα, παλαίστρες, γυμνάσια, υαταστήματα, έργαστήρια, ξενώνες, έργα ύδρεύσεως, χρηματιστήρια...

Βιάζομαι όμως να σας μεταφέρω στους πλακόστρωτους δρόμους με τις κατοικίες πού ύψώνονται στις δύο πλευρές τους. Οι μόνες κατοικίες πού διεσώθησαν άπό τήν ελληνική άρχαιότητα. Μιλούν τόσο στήν ψυχή μας!

Τίποτα δε σας φέρνει πιο κοντά στο μακρινότατο παρελθόν όσο οι εστίες αυτές, όπου άναπτύχθηκε ή ζωή άκολουώντας τούς άναλλοίωτους νόμους της. Ο έρωτας, ο γάμος τό λίκνο, τό φέρετρο.

Ός πού ή πνοή τού θανάτου έτβυσε τη λαμπάδα και δεν άφησε παρά τά μάρμαρα αυτά, να φλυαρούν γιά τη ζωή τού παρελθόντος.

Τίποτα δε μένει άπό τη μεγάλη άρχόντισσα της Δήλου, τήν Κλεοπάτρα, μένει όμως τό μέγαρό της, όπως έπίσης μένει ο οίκος της Τρίαινας, πού ήταν ιδιοκτησία ενός έφοπλιστή τού καιρού του. Τό περιστύλιο τά μασαίκα με τις τρίαινες και τά δελφίνια, ή αθήουσα ύποδοχών, ή τραπεζαία, ή κούζινα, ή δεξαμενή, ή τουαλέτα, τό πλυντήριο, τό δωμάτιο ύπηρεσίας, ή σκάλα πού οδηγεί στόν επάνω όροφο, όπου ήταν τό ύποδωμάτιο, μās δίνουν όλη τη σύνθεση ενός άρχοντικού της ελληνικής άρχαιότητας.

Έτσι πού τήν ψάσουμε, πόσο τή νοιώθουμε πιο κοντά μας!

Άλλά δεν είναι μακρές οι μερές τού φθινοπώρου. Τό δειλινό άρχισε ν' άπλώνη τήν άπαλοτήτά του. Σκιές καλύπτουν τό τοπίο. Άρώματα σκορπίζουν τό φλισκούνι και ή λεβάντα. Τη γαλήνη τους, πού έτάραξαν οι θορυβώδεις έκδρομές, άναζητούν οι θεότητες. Όρα να τις αφήσουμε με τις πράσινες, σαφές τους, πού είναι οι μόνοι ζωντανοί κάτοικοι τού μικρού νησιού και οι τελευταίοι πιστοί πού άπόμειναν, γιά να έρπουν με τό φώς της ήμέρας πάνω στα μάρμαρα τών έρειπωμένων νσών.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Γυναίκες έφευρέσεις

Πέθανε, σε ηλικία 87 ετών, ή Άγγλίδα μίς Άντερσον, πού είχε πάρει πρό μισού αιώνας ο πρώτο προνόμιο εύρεσιτεχνίας γιά ένα μηχανήμα καθαρισμού τών κρυσταλλών τών όχημάτων άπό τη βροχή, τό σπάλιν και τήν παγωνιά. Η ιδέα της είχε χιόνι και τήν παγωνιά. Η ιδέα της είχε έρθει στή Ν. Ώρκη, καθώς ταξίδευε με τό τραίνο, ένα χειμωνιάτικο πρωί, και συμπονούσε τόν όδηγό πού είχε κατ' ανάγκη άνοιχτό τό τζάμι μπροστά του γιά να βλέπει τό δρόμο. Η συσκευή πού έπινόησε, ήταν άνάλογα με τις σημερινές, αλλά χειροκίνητη, γιάτί τά ηλεκτρικά μωτέρ δεν ήταν τότε άκόμη σε κοινή χρήση.

Φαίνεται ότι οι γυναίκες δεν έχουν πολύ έφευρετικό μυαλό — τουλάχιστον έξω άπ' τό νοικοκυριο τους. Πράγματι, άπ' τά 50.000 προνόμια εύρεσιτεχνίας πού χορηγεί κάθε χρόνο τό άμεόδιο γραφείο, στήν Άγγλία, μόνο τά 500 δίδονται σε γυναίκες.

Όστόσο, μιά κάποια μίς Λίλυ Πάβερ έκαμε τελευταίως μία έφεύρεσι, πού δεν τήν καταφέρναι οι άντρες έπί αιώνας: Κατασκεύασε πλασθή μιά γραφομηχανή, πού γράφει μουσική γιά πιάνο, με όλα τά απαιτούμενα σημεία και σύμβολα. Προβλέπεται ότι ή μηχανή αυτή θ' αποτελέσει έπαναίο ίσχύι γιά τόν μουσικό κόσμο.

— ΣΟΥ ΦΤΑΝΕΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΜΟΥ...

... Τὴν σημασίαν εἶχε ἂν καὶ οἱ δύο
τοὺς εἶχαν ἀγαπήσει τὸν ἴδιον ἄνθρωπον;
Αὐτὰ εἶχαν ἀγαπήσει τὸν ἴδιον ἄνθρωπον;

ΤΕΘΑC ΤΟΥ..

A sepia-toned illustration of two women in late 19th-century attire. The woman on the left is shown in profile, facing right, wearing a dark dress with a light-colored V-neckline and a full skirt. She holds a book. The woman on the right is shown in profile, facing left, wearing a light-colored dress with a high collar and a full skirt. She has her hair styled in an updo and wears a large earring. A large, stylized 'W' watermark is visible across the background.

53

ρά του γκρεμνοῦ, εἶχε συγκρατήσει τὴ Μαρία ἀπὸ τὸ φουστάνι!.. Τὰ μαλλιά της τινάζονταν καὶ ματωμένα, τὸ κεφάλι της κρεμότανε πλάγια... Τὰ μάτια της ἦταν κλειστά. Δὲν κουνιότανε. Φαινότανε σὰν πεθαμένη!..

Μιά σπαραχτική στριγγιλιά ξέσκισε τὸ λαρύγγι τοῦ Μαντελὸρ:

— Μαρία!..
— Εὐεργητικά, ἡ Σιμόν τοῦσφιζε τὸ χέρι:
— Εἶναι, χωρίς ἄλλο, μόνο λιγοθυμισμέ-
νη... εἶπε. Πρέπει ὅμως νὰ τὴν τραβήξου-
με ἀπὸ κεῖ!..

— Πῶς;... Μὲ ποιὸν τρόπο;... ρώτησε γε-
μάτος ἀπόγνωση ὁ Μαντελὸρ. "Αν προσπα-
θήσουμε νὰ κατεβούμε, θὰ κατακλυήσου-
με κάτω, χωρίς νὰ τὴς προσφέρουμε τὴν
πιὸ μικρὴ βοήθεια!..

— Περιμένετε!... Ὅλα πῶ νὰ φέρω ἕνα
σκοινί!..

Καὶ ἀμέσως ἡ Σιμόν πήρε τρέχοντας τὸ
δρόμο τοῦ χωριοῦ.

Ὁ Μαντελὸρ ἔμεινε ἐκεῖ, στὸ χέλος τῆς
ἀβύσσου, κυττάζοντας ἀπληστα τὴν ἀγα-
πημένη του κόρη, ποὺ ἦταν τὸ μόνο πλά-
σμα ποὺ ἀγαποῦσε στὸν κόσμο... Τὴν κύτ-
ταξε, λίγα μέτρα μόλις μακριὰ του, κάτω
ἀπὸ τὰ πόδια του, καὶ συλλογιζότανε μὲ
ἀπόγνωση ὅτι ἦταν ἀνίκανος νὰ τὴς προ-
σφέρει τὴν πιὸ μικρὴ βοήθεια... "Ἦτανε φα-
γερό τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου πα-
τέρα, ποῦ μὲν καρφωμένος ἐκεῖ, ἀνίσχυρος
νὰ δώσει καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα γιὰ τὴ σω-
τηρία τοῦ κοριτσιοῦ αὐτοῦ ποὺ λάτρευε...
Χιλιάδες σκέψεις χορεύανε μέσα στὸ μυα-
λό του: Κι' ἂν ἡ Μαρία ἔκανε καμμιὰ κί-
νησι καὶ ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ πεῦκο ποῦχε
σταματήσει τὴ θανάσιμη πτώσι της;... Κι'
ἂν σκίζότανε τὸ φουστάνι της ποῦχε μπλέ-
ξει στὰ κλαδιά;... "Ἐχωνε τὰ νύχια τοῦ
βαθεία μέσα στὴς χοῦφτες του ὁ Μαντελὸρ,
κι' ἀνώφελα δάκρυα ἀλλοκίνασε τὰ μάγου-
λά του... "Ἐπρεπε νὰ κατέβῃ ὡς ἐκεῖ ποὺ
ἦτανε πεσμένη, νὰ τὴ σώσῃ!.. Μά, πῶς;...
"Ἐκανε ἕνα βῆμα γιὰ νὰ κατέβῃ, μὰ τὸ πό-
δι του γλίστρησε, καὶ θὰ κούρουβαλιζό-
τανε, ἂν δὲν κρατιότανε ἀπὸ τὴν προσεχὴ
ἐνὸς βράχου!.. Δὲν ἦτανε δυνατό νὰ φτά-
σῃ τὴ Μαρία... Τὸ πολὺ-πολύ, μπορούσε
νὰ σκοτωθῇ αὐτὸς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴ
φριχτὴ ἀγωνία... Νὰ σκοτωθῇ!... Καὶ τότε
ὅμως, ποῖος θάδινε βοήθεια στὴν κόρη
του;... Ποῖος θὰ τραβοῦσε τὸ σκοινί ποὺ
θάφερνε σὲ λίγο ἡ Σιμόν;...

Καί, νάτηνε! Φάνηκε ἀπὸ μακριὰ νὰρ-
χεται τρέχοντας. Στὰ χέρια της κρατοῦσε
ἕνα σκοινί, —τὸ σκοινὶ τῆς σωτηρίας!...
Μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ μάτια, μὲ τὴ φωνή, ὁ
Μαντελὸρ τὴν κάλεσε νὰ φτάσῃ μιὰ ὥρα
ἀρχήτερα:

— Ἐλα!... Ἐλα!...
Καὶ ἡ Σιμόν ἤρθε. "Αμέσως, σβέλτα ἐ-
πιτήθει, ξετύλιξε τὸ σκοινὶ κι' ἔδωσε στε-
ρεὰ τὴ μία του ἀκρὴ στὸ κορμὶ ἐνὸς ἄλ-
λου πεύκου, ποὺ εἶχε φυτρώσει πάνω ἀπὸ
τὸ γκρεμνὸ. "Υστερα, ἔπιασε τὴν ἄλλη
ἀκρὴ καὶ κατρακύλησε ἐλαφρὰ σὰν ἀγριο-
κάσικο πρὸς τὴ λιγοθυμισμένη Μαρία.
Φτάνοντας ἐκεῖ, στερεώθηκε ἡ ἴδια μὲ τὰ
πόδια της στὴ ρίζα τοῦ πεύκου ποῦχε στα-
ματήσει τὴν πτώσι τῆς κοπέλλας. "Υστερα
πέρασε τὸ σκοινὶ στὸ ἄνωγο κορμί, τόδεσε
στερεὰ, καὶ φώναξε στὸ Μαντελὸρ:

— Τραβήχτε τώρα!... Σιγά, προσεχτι-
κά!..

Σιγά, προσεχτικά, ὁ φτωχὸς πατέρας
τραβήξε τὸ λατρετὸ του βάρους.. Τὸ κορμί
ἦτανε βαρὺ, οἱ γέφυρες δυνάμει του λίγες,
ὅμως ἡ ἐπιδοσφύριση τὴν προσπάθειά
του... "Ἐπρεπε νὰ τὴ σώσῃ!.. Ὅλα τὴν ἔ-
σωζε...
Σὲ λίγο, ἡ Μαρία βοισκότανε σὲ στερεὸ
ἔδαφος, σώσμένη!.. Τότε, ἀκούστηκε ἀπὸ
κάτω, βραχνὴ ἀπὸ τὴν συγκίνησι, ἡ φωνὴ
τῆς Σιμόν:

— Ρίχτε πάλι τὸ σκοινί!..

Μηχανικά, ὁ Μαντελὸρ ὑπάκουσε! "Ἐλυ-
σε τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὴ μέση τῆς λιγοθυμι-
σμένης κόρης του, καὶ τὸ πέταξε στὸ
γκρεμνὸ. Κι' ἡ Σιμόν, τὸ ἴδιο εὐκίνητη σὰν
ἀγριοκάσικο, σκαρφάλωσε κι' ἔφτασε σὲ
μιὰ στιγμή κοντὰ στὸν πατέρα καὶ στὴν
κόρη. "Ανάσανε δυο-τρὲς φορές μὲ δύναμι,
κι' ὕστερα εἶπε:

— Καὶ τώρα, προσπάθησε νὰ συνεφέ-
ρετε τὴν κόρη σας!..

Ὁ Μαντελὸρ μόλις τότε θυμήθηκε ὅτι
ἦτανε γιατρός... Ἐσκύψε, καὶ πλησίασε τὸ
αὐτὶ του στὸ στήθος τῆς κόρης του. "Υ-
στερα ἀπὸ πολλές προσπάθειες, μπόρεσε
ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ ἀδύ-
νατα...
— Ζή!... φώναξε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ
χαρὰ του.
— Ζή, φυσικά!... εἶπε κι' ἡ Σιμόν.
— Καὶ τὴν ἔσωσε ἐσύ, καλὴ του Σι-
μόν!..
— "Ἐκανα ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ διορθώ-
σω τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκανα... Τώρα ὅμως,
πρέπει νὰ τὴ μεταφέρουμε στὸ σπίτι!..
Πιάσανε τὴ λιγοθυμισμένη κοπέλλα, ὁ
Μαντελὸρ ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἡ Σιμόν ἀπὸ τὰ
πόδια, καὶ ὅσο μπορούσανε πιὸ προσεχτι-
κά τὴν μεταφέρανε στὸ σπίτι, στὸ δωμά-
τιό της. Τὴν ἐξαπλώσανε στὸ κρεβάτι της.
Ἡ Σιμόν τὴν ἐγδυσε, τῆς φόρεσε τὸ νυ-
χτικό της. Μιὰ βαθεῖα χαρὰ καὶ πληγὴν τῆς
μέσης της. "Ἦτανε τὸ σημάδι τοῦ σκοινιοῦ
ποὺ τὴν εἶχανε δέσει γιὰ νὰ τὴν τραβή-
ξουνε. Πιὸ σοβαρὴ κάπως ἦταν ἡ πληγὴ
τοῦ κεφαλιοῦ της. Ὁ Μαντελὸρ τὴν ἀπο-
λύμανε προσεχτικά καὶ κατὰφερε νὰ στα-
ματήσῃ τὴν αἱμοραγία. "Ἐνας ψηλὸς πυ-
ρετὸς ἔκαιγε τὸ κορμάκι τῆς Μαρίας. "Ἐ-
νας πυρετὸς, ποὺ τὴ νύχτα συνοδεύτηκε
ἀπὸ παραλήρημα. Ὁ Μαντελὸρ κι' ἡ Σι-
μόν ἀκούγανε ἀπληστα τὰ κουρέλια αὐτὰ

τῶν φράσεων, ποὺ προδίδανε τὴν ψυχικὴ
ἀναστατάσι τῆς φτωχιάς καπέλλας:

— Ζερόμ!... Δὲ φταίω ἐγὼ γι' αὐτὸ!...
Εἶμαι ἐντελὸς ἀθῶα, ἀγαπημένη μου... Δὲν
τὴ σκότωσα ἐγὼ τὴ μητέρα σου... Δὲν εἶ-
μαι ἐγὼ ἐνοχ!..

Σηκώνονταν ὁλόρθη, μὲ τὰ μάτια της
ὀρθάνοιχτα ἡ Μαρία, καὶ στρίγγιζε:

— "Οχι!... "Οχι!... Δὲν τὴ σκότωσα
ἐγὼ!..

Ὁ Μαντελὸρ κι' ἡ Σιμόν, κλαίγοντας
καὶ οἱ δυὸ, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν καθυ-
χάσουνε. Τὴν κρατοῦσανε δυνατὰ στὸ κρε-
βάτι, γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ μὲ τίς ἀπότομες
κινήσεις ποῦκανε...

— Μαρία... Δυστυχισμένη μου Μαρία...
μουρμούριζε μὲ λυγμούς ἡ Σιμόν. Συχα-
ρεσε μου τὸ φοβερὸ κακὸ ποὺ σοῦκανα!..

"Υστερα, γύρισε στὸν πατέρα καὶ τὸν πα-
ρακαλοῦσε σὰ νάτανε γιὰ δική της πρό-
σφιλη ἀρωστική, κι' ὅχι γιὰ τὸ δικό του
λατρεμένο παιδί:

— Σώστε τὴν, γιατρέ!... Πρέπει νὰ τὴ
σώσετε!..

— Ὅλα τὴ σώσω!... Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ
Θεοῦ, θὰ τὴ σώσω!.. ἀπαντοῦσε μὲ ἀγρία
ἐνεργητικότητα ὁ Μαντελὸρ.

Μέρες καὶ νύχτες πάλεψε ἡ Μαρία μὲ
τὸ θάνατο. Καί, στὸ τέλος, τὸν νίκησε!..
Σ' αὐτὸ βοήθησαν πολλὰ τὰ νεῖτα της,
ποὺ καταφέρανε νὰ νικήσουνε τὴ φοβερὴ
ἐκείνη κρίσι!

Κι' ἕνα πρωὶ ἐπὶ τέλους, συνῆλθε... "Α-
νοῖξε τὰ ματάκια της, βαρεῖα ὕστερα ἀπὸ
τὴν κρίσι τῶσων μερῶν, καὶ κύτταξε γύ-
ρω της. Ἡ ματιά της ἦταν ἐκπληκτική.

— Πού εἰμαι!... ψιθύρισε τὰ χλωμά
της χεῖλια.

Ἐμοιαζε σὰ νὰ μὴ θυμάται τίποτα...
Ὁ Μαντελὸρ ἀπομάκρυνε τὴ Σιμόν, ἀπὸ
φόβο μήπως ἡ παραμονὴ τῆς τῆς προκα-
λοῦσε δυσάρεστες, ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις...

Κι' ἔμεινε μόνος του, στὸ προσκεφάλο
τῆς λατρεμένης του κόρης:

— Μαρία μου!... τῆς μουρμούρισε. "Ἐ-
γὼ εἶμαι... Ὁ πατέρας σου... Δὲ μὲ γνω-
ρίζεις;...

Ἡ ματιά της στάθηκε πάνω του, στὴν
ἀρχὴ ἐκπληκτική, ὕστερα φοβισμένη:

— Ὁ πατέρας μου;... ρώτησε σιγά.

Ὁ... Μαντελὸρ;...

Τὸ φοβερὸ ὄνομα σὰ νὰ τῆς ἔκαψε τὰ
χεῖλια... Ἐκλείσε τὰ μάτια της, καὶ λιγο-
θύμησε πάλι!..

Εἶδε κι' ἔπαθε ὁ φτωχὸς πατέρας, γιὰ
νὰ τὴν συνεφέρει. Γεμάτος ἀγωνία, διαπί-
στωνε ὅτι ἡ παρουσία του τῆς ἦτανε τὸ
ἴδιο ὀδυνηρὸ μὲ τὴν παρουσία τῆς Σιμόν...

Τὴ νάκανε!... Νάφευγε! Καὶ τότε, ποῖος θὰ
περιποιοῦσε τὴ λατρετὴ του ἀρωστική;...

Ἡ Μαρία δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. "Α-
νοῖξε τὰ μάτια της, καὶ κύτταξε γύρω της
μὲ κάποια μεγαλύτερη ἡρεμία. Εἶδε τὸν
πατέρα της νὰ τὴν κυττάξῃ τρέμοντας σὰ
μεγάλος ἐνοχος... Σὰ νὰ μάντιψε τὸ βου-
δὸ του δράμα, τοῦ χαμογέλασε κι' ἀπλω-
σε τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος του:

— Μπαμπά!... τοῦ ψιθύρισε.

Ὁ Μαντελὸρ ἔπεσε μὲ λυγμούς στὴν ἀ-
νοιγμένη ἀγκαλιά τῆς κόρης του. "Ἐκλαψε
ἐκεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα. "Υστερα, σιγά-σιγά,
λίγο-λίγο, ἠρέμησε. "Αποσπάρθηκε ἀπὸ
τὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν κύτταξε. "Αλλοῖ-
μονο, ὅμως! Ἡ Μαρία ἀπόφευγε τὴ δα-
κρυμένη του υατρία...

— Γιατὶ δὲν μὲ κυττάξεις πιά, κόρη
μου; εἶπε ὁ γέρος, συγκινημένος.

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη σάπαινε, προσέθεσε πιὸ
ἐπιμονα:

— Μαρία, γιατί δὲν ἀπαντᾷ;

Δέκου ἀνέδρηναν στὰ μάτια τῆς κόρης
κι' ἐλαύναν στὴς ἄκρες τῶν βλεφαρίδων
της. Καὶ ψιθύρισε, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ
λυγμούς:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Γόμοι

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πολ-
λῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γά-
μοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Σχισσινοπούλου καὶ
τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ν. Μπερκέτη. Εἰς τὸ
ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ
εὐδαίμονα.

Α. Γ.

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πολ-
λῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γά-
μοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Σχισσινοπούλου καὶ
τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ν. Μπερκέτη. Εἰς τὸ
ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ
εὐδαίμονα.

Α. Γ.

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πολ-
λῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γά-
μοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Σχισσινοπούλου καὶ
τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ν. Μπερκέτη. Εἰς τὸ
ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ
εὐδαίμονα.

Α. Γ.

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πολ-
λῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γά-
μοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Σχισσινοπούλου καὶ
τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ν. Μπερκέτη. Εἰς τὸ
ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ
εὐδαίμονα.

Α. Γ.

Μὲ τὰς εὐχὰς τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν πολ-
λῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἐτελέσθησαν οἱ γά-
μοι τοῦ κ. Ἀνδρέου Γ. Σχισσινοπούλου καὶ
τῆς δεσποινίδος Ἀννας Ν. Μπερκέτη. Εἰς τὸ
ταιριαστὸ ζευγάρι εὐχόμεθα βίον μακρὸν καὶ
εὐδαίμονα.

Α. Γ.

Ἡ γυναικεῖα πάλη ἐστὶν ἀμερικανική

Σκληροὶ ἀγῶνες καὶ ἄφθονα δολλάρια

Ἄν ἔχετε τὴ γνώμη πῶς στοὺς ἀγῶνες πάλης μεταξύ γυναι-
κῶν, πρόκειται νὰ παρακολουθήσετε ἐπιδείξι γυναικείου
«σεξ-ἀππὴλ», ἔχετε ἄδικο! Οἱ παλαίστριες εἶναι πολλὲς
φόρες σκληρότερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες συναδέλφους τους καὶ
εἰδικὰ γιὰ τὴ σκληρότητά τους αὐτὴ ἀκριβοπληρώνονται. Ἀ-
κόμη καὶ οἱ ἀρχαίρες κερδίζουν πάνω ἀπὸ 10.000 δολλάρια τὸ
χρόνο.

Γιὰ νὰ φτάσουν ὅμως ὡς τὸν παλαιστικὸ στίβο, πρέπει νὰ
ὑπερνικήσουν πολλὰ ἐμπόδια. Πρῶτα, πρέπει νὰ γίνουν δεκτὲς

Ἡ σημερινὴ πρωταθλήτρια τῆς πάλης
Τζιούν Μπίερς, τὴ στιγμὴν, ποὺ μετὰ τὴ
νίκη της, κατὰ τῆς Νέλ Στιούαρτς, παίρ-
νει τὴ ζώνη τῆς πρωταθλήτριας.

ἀπὸ μιὰ ὀργάνωσι, ποὺ λανσαρεῖ ὅλες
τὴς παλαίστριες τοῦ δυτικοῦ ἡμισφαι-
ρίου, τὴν ἑταιρεία «Γυναικεῖες Παλαι-
στικές Ἐπιχειρήσεις» τῆς πολιτείας τοῦ
Ὁχάιο, τὴν ὁποία διευθύνει ὁ Μπίλλυ
Βόλφ.

Στὴν ἑταιρεία αὕτη ὑποβάλλουν κάθε
μῆνα αἰτήσεις εἰσδοχῆς πάνω ἀπὸ 100
κορίτσια. Ἀπ' αὐτὰ μόνον μερικὰ, τρία
ἢ τέσσερα γίνονται δεκτὰ κι' ἀπ' αὐτὰ
πάλι, ἔπειτα ἀπὸ δεκαπενθήμερη σκληρὴ
ἐκπαίδευσιν, θὰ ἐξχωριστοῦν δυὸ τὸ πολ-
λὺ, ποὺ θὰ κριθοῦν ἱκανὰ ν' ἀνδρῶν
στὴν ἐξάμηνη σκληρὴ προπόνησι, ποὺ
εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ βγῇ μιὰ πα-
λαίστρια στὸ ρίγκ.

Ἡ ὑποψήφια παλαίστρια πρέπει νὰ
εἶναι ἡλικίας μετὰ 18 καὶ 23 χρό-
νων, ἀνύπαντρη, νὰ ζυγίξῃ 52—60 ὀ-
κάδες, νὰ ἔχῃ καλὸ χαρακτήρα καὶ πα-
ρελθὸν καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἔχῃ καὶ τὴ
συγκατάθεσι τῶν γονέων της, γιὰ τὸ
ἐπάγγελμα ποὺ ἀποφάσισε ν' ἀκολου-
θήσῃ.

Ἡ ἑταιρεία δὲν δέχεται ποτὲ κορί-
τσια ποὺ δὲν ἔχουν μαχητικὸ πνεῦμα.
Δὲν χάνει τὸν καιρὸ τῆς προπονῶντας
γυναῖκες ποὺ διστάζουν νὰ χτυπήσουν
μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς γροθιάς τους.

Ὅταν ὅμως ἕνα κορίτσι γίνῃ δεκτὸ
στὴν ἑταιρεία, τότε εἰδικὸι καθηγηταὶ
ἀρχίζουν νὰ τοῦ μαθαίνουν, μὲ πολύω-
ρες καθημερινὲς προπονήσεις, ὅλα τὰ
κόλπα τοῦ ἐπαγγέλματος.

Ἡ ὥραία Νέλ Στιούαρτς ποὺ νικήθηκε
ἀπὸ τὴν Τζιούν Μπίερς.

τὸ πᾶγκόσμιο πρωτάθλημα τῆς γυναικεῖας πάλης τὸ
εἶχε μέχρι τώρα ἡ Ἀμερικανίδα παλαίστρια Μίλντρεντ
Μπιούρκ. Τὸ ἔχασε ὅμως τὸν περασμένο Ἀπρίλιο, χωρίς
ν' ἀγωνισθῇ. Ἡ ἀθλητικὴ ἐπιτροπὴ τῆς πολιτείας Μαίρι-
λαντ ὠργάνωσε, μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀναδειχθῇ ἡ πρωταθλή-
τρια τῆς Ἀμερικῆς στὴν πάλη, πανᾶμερικανικοὺς παλαι-
στικούς ἀγῶνες. Σ' αὐτοὺς ὅμως ἡ Μπιούρκ δὲν παρουσιά-
στηκε. Ἐτοῖς στὸν τελικὸ ἀγῶνα, ἡ Τζιούν Μπίερς ἐκάρ-

Ἡ μυώδης Μίλντρεντ Μπιούρκ, ποὺ εἶχε τὸ πρωτάθλημα τῆς πάλης
καὶ ποὺ τὸ ἔχασε χωρίς ν' ἀγωνισθῇ.

φωσε κυριολεκτικὰ, πάνω στὸ ρίγκ, τὴς πλάτες τῆς διμορφῆς
ἀντιπάλου της Νέλ Στιούαρτς καὶ κέρδισε τὸ πρωτάθλημα.

— Γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα κορίτσι παλαίστρια, εἶπε μετὰ τὴ νίκη
τῆς ἡ Τζιούν, πρέπει νὰ εἶναι δυνατὴ, εὐκίνητη καὶ νὰ ἔχῃ ἐ-
τοιμότητα, γιὰ νὰ παίρῃ ἀποφάσεις πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὴν
ἀντίπαλό της.

Ἡ Τζιούν ὅταν ἄρχισε τὴν πάλη, σὲ ἡλικία 15 χρόνων, νι-
κούσε ὅλα τὰ κορίτσια καὶ τ' ἀγόρια τῆς γειτονιάς της. Σή-
μερα εἶναι μιὰ κομψὴ ἀλλά... τρομερὴ κοπέλλα, ποὺ διανύει
μὲ τὴν «Καντιλά» τῆς 150.000 περίπου χιλιόμετρα τὸ χρόνο,
γιὰ νὰ λάβῃ μέρος σὲ διάφορους παλαιστικούς ἀγῶνες.

Οἱ παλαίστριες ποὺ προαναφέραμε εἶναι ὅλες ἡλικίας πά-
νω ἀπὸ 25 χρόνων.

Ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῆς νεώτερης γενεᾶς εἶναι ἡ πα-
λαίστρια Λόις Τζόνσον. Ἡ Λόις εἶναι 18 χρό-
νων καὶ ἔξασκει ἀπὸ τρία χρόνια κι' ἐδῶ αὐτὸ
τὸ ἐπάγγελμα.

— Τὸ μόνο, ποὺ μὲ ἐνοχλεῖ στὸ ἐπάγγελμα
μου, λέει ἡ Τζόνσον, εἶναι μήπως χάσω καμμιὰ
μέρα τὰ μαλλιά μου! Ὅταν, ἔπειτα
ἀπὸ κάθε ἀγῶνα, πᾶω νὰ χτενισθῶ,
βγάζω, μὲ τὴν τσατσάρα, τοῦφες-του-
φες τὰ μαλλιά μου, ποὺ ξεριζώνονται
ἀπ' τὰ τραβήγματα... Τὰ μαλλιοτραβή-
γματα καὶ τὰ πετάγματα ξὼς ἀπ' τὸ
ρίγκ εἶναι «κόλπα», ποὺ δὲν μ' ἀρέ-
σουν. Ἀν πρόκειται νὰ κερδίσω ἕνα ἀ-
γῶνα μὲ τέτοιο τρόπο, προτιμῶ
νὰ τὸν χάσω.

Τὴς ἀντιλήψεις αὐτὲς ὅμως δὲν
ἔχουν καὶ οἱ παλαιότερες Ἀ-
μερικανίδες παλαίστριες ποὺ εἶ-
ναι, κατὰ κανόνα, πολὺ σκληρὲς
στοὺς ἀγῶνες τους, δίχως κανέ-
να περιορισμὸ.

Γιὰ τὴν πάλη πολλὰ κορίτσια
διαλέγουν αὐτὸ τὸ σκληρὸ ἐπάγ-
γγελμα.

Οἱ περισσότερες παλαίστριες
ἀπαντοῦν καθαρά ὅτι τὸ προτι-
μοῦν, ἐπειδὴ κερδίζουν πολλὰ
χρήματα.

Πολλὲς ὅμως γίνονται παλαι-
στριες καὶ γιὰ διάφορους ἄλλους
λόγους.

Ἡ Ἰντα Μαῖν, π.χ. ἔγινε παλαι-
στρία γιὰ νὰ δείξῃ τὴ δύναμίν
της στοὺς συμπολίτες της τοῦ
Νόργουτς τῆς Κοννεκτικούτης,
ποὺ κάθε πρωί, ὅπως πῆγαινε
στὸ σχολεῖο της, τὴν ἐπείραζαν
ἐπειδὴ εἶχε ὠραῖο καὶ πλαστικὸ
σῶμα.

Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ
ποὺ κέρδισε μερικοὺς ἀγῶνες
καὶ ἔγινε γνωστὸ πόσο σκληρὴ
καὶ δυνατὴ ἦταν ἡ Ἰντα, ἔπαψαν
τὰ πειράγματα, γιὰτὶ ἦσαν πιὰ
ἐπικίνδυνα...

Ένα πρωί, που πλενόταν ο Τζών, η μητέρα του είδε στο λαιμό του ένα φυλαχτό του πατέρα του...

Οί αδελφοί Κορντόνι ΞΑΝΑΣΜΙΓΟΥΝ!..

Αναγνωρίστηκαν ύστερ' από τριάντα χρόνια

Στην πόλη Πάτερσον της Νέας Υερσέης, στις Ήνωμένες Πολιτείες, έγινε προ ημερών μία μυθιστορηματική αναγνώριση δύο αδελφών, που είχαν χαθεί προ τριάντα τεσσάρων ακριβώς χρόνων.

Η καταπληκτική αυτή περίπτωση συνεκίνησε πολλούς Αμερικανούς και έκτος από την δημοσιότητα που είχε στις εφημερίδες, προσφέρθηκαν και αρκετά ποσά από κινηματογραφικές εταιρείες στους δύο αδελφούς για να πρωταγωνιστήσουν σ' ένα φιλμ, με σεναρίου την πιστή αναπαράσταση των κυριωτέρων γεγονότων της ζωής τους.

Με τη σειρά η καταπληκτική αυτή ιστορία έχει ως εξής:

Η Ίταλδια Φραντσέσκα Κορντόνι μπήκε το 1919 σ' ένα υπερωκεάνειο και έχοντας ως νομαδική περιουσία της μερικά δολάρια, έφτασε με τους δύο γιους της, τον Τζιάκομο και το Φράνκο, ηλικίας 5 και 9 χρόνων στην Αμερική ως μεταναστές. Τον άντρα της τον είχε χάσει κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου και η μόνη ελπίδα για να μπορέσει ν' αναβρέψει τα δύο μικρά παιδιά της ήταν μερικοί μακρυνοί συγγενείς της, που ήταν εγκατεστημένοι στις Ήνωμένες Πολιτείες και που την κάλεσαν κοντά τους.

Όταν το πλοίο πλεύρισε στις αποβάθρες της Ν. Υόρκης, συγγενείς και φίλοι των έπιδατών αναζητούσαν τους δικούς τους. Την οικογένεια Κορντόνι όμως δεν την ζήτησε κανείς. Ασφαλώς θα είχε συμβεί κάποια παρεξήγηση. Έτσι, η Φραντσέσκα αναγκάστηκε, έπειτα από άπειρες δυσκολίες, που συνήγαγε, να πάει με τα παιδιά της στο Τζάκσονβιλ της Φλωρίδας για να βρη τους δικούς της.

Σε μία στάση του τριανού, όμως και ενώ όλοι κοιμόντουσαν, ο μικρός Τζιάκομο βρέθηκε στην απέναντι πλευρά των σιδηροδρομικών γραμμών, όπου στάθμευε ένα άλλο

τραίνο με αντίθετη κατεύθυνση. Δεν ήξερε κι' ο ίδιος πώς βρέθηκε μέσα σ' αυτό. Θυμάται μόνο πώς ξύπνησε σ' ένα αστυνομικό τμήμα της Ν. Υόρκης! Φοβήθηκε όμως πολύ και σε μία στιγμή που δεν τον προσέχον οι αστυνομικοί βρήκε ευκαιρία και δραπέτευσε.

Η μητέρα του άδικα επί μήνες προσπάθησε να τον ανακαλύψει. Απογοητεύθηκε στο τέλος και εγκατέλειψε τις προσπάθειές της.

Ο μικρός Τζιάκομο, αντί ν' αλητέψει, τα κατάφερε να γίνει βοηθός ενός πλανοδίου μονάβη και συγχρόνως να πηγαίνει σ' ένα νυχτερινό σχολείο για να πάρη δίπλωμα μηχανικού.

Κατά τον πόλεμο, ως Αμερικανός παρασημοφορήθηκε ως υπαξιωματικός του ναυτικού για την ηρωική δράση του, κατόπιν δε προσελήφθη ως μηχανικός με μία εταιρεία κατασκευής ετοιμών σπιτιών. Το όνομά του ήταν Τζών Τζόνσον. Ποτέ λοιπόν δεν θα φανταζόταν την προέλευσή του, αν δεν έκανε τη γνωριμία ενός Φράνκ Κορντόνι, ο οποίος εργαζόταν στην ίδια εταιρεία.

Οι δύο αυτοί άντρες σαραντάριδες περίπου, που ήταν εργατικοί και ευγενείς με τους συναδέλφους τους, ένοιωσαν από την πρώτη στιγμή μία αμοιβαία συμπάθεια.

Ο Τζών έμενε στην ίδια πόλη που εργαζόταν. Είχε παντρευτεί μία Ιρλανδέζα και είχε αποκτήσει δύο κοριτσάκια. Ο Φράνκ ήταν κι' αυτός παντρεμένος, αλλά η γυναίκα του με το μοναδικό παιδί του έμενε κοντά στη μητέρα του, που γρήγιά, έμενε στη Φλωρίδα. Το όνειρό του λοιπόν ήταν να μπορέσει να εργαστεί κοντά στην οικογένειά του, γι' αυτό είχε προτείνει στους προϊσταμένους του την ίδρυση ενός υποκαταστήματος της εταιρείας στη Φλωρίδα.

Ο σύνδεσμος των δύο φίλων ήταν μεγάλος, γι' αυτό και ο Φράνκ Κορντόνι βρισκόταν συνεχώς στο σπίτι του Τζόνσον. Έτσι, μία μέρα προσκάλεσε το φίλο του και τη γυναίκα του να περάσουν τις διακοπές τους στη μαγευτική Φλωρίδα, κοντά στους δικούς τους.

Οι Τζόνσον έφυγαν, έτσι, για τη Φλωρίδα.

Όταν όμως η Φραντσέσκα Κορντόνι αντίκρισε τον Τζών, για τον οποίο ήξερε αρκετά πράγματα από τις περιγραφές του γιου της, ένοιωσε κάποιο σκίρτημα στην καρδιά της, που την έκανε να μην μπορέσει ν' ησυχάσει. Μά δεν είχε τίποτα.

Αρχισε ωστόσο να πιστεύει ότι ο Τζών ήταν το χαμένο παιδί της.

Από την πρώτη στιγμή που αντίκρισε τον Τζών, είπε στους δημοσιογράφους, που της πήραν συνέντευξη, βέλησα να τον σφίξω στην αγκαλιά μου. Μά έκανα υπομονή για να βεβαιωθώ...

Η πλήρη αναγνώριση έγινε όταν, ένα πρωί, που πλενόταν ο Τζών, είδε η μητέρα του κρεμασμένο στο λαιμό του ένα φυλαχτό του πατέρα του.

Αμέσως λοιπόν τον άρπαξε στην αγκαλιά και του φώναξε:

— Παιδί μου! Τζιάκομο! Έπί τέλους, σε βρήκα!

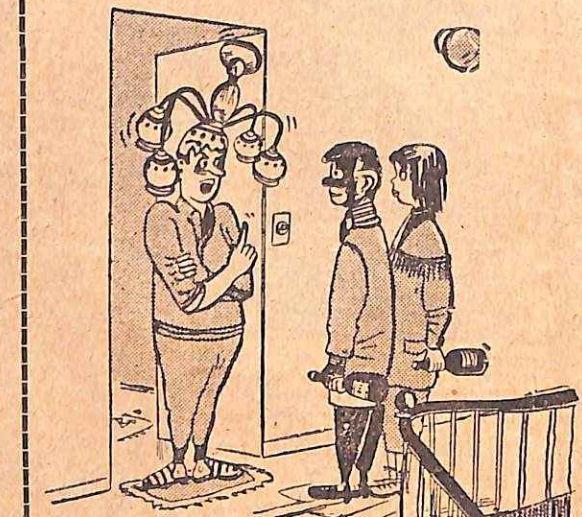
Και του εξιστόρησε πώς τον είχε χάσει. Έπειτα και ο Τζών Τζιάκομο αφηγήθηκε όλες τις περιπέτειες της ζωής του.

Αυτό το περιστατικό συνεκίνησε βαθιά τον διευθυντή της εταιρείας, που απεφάσισε να ιδρύσει ένα υποκατάστημα στη Φλωρίδα και ν' αναθέσει τη διεύθυνσή του στους αδελφούς Κορντόνι, που εξεδήλωσαν την επιθυμία να μη χωρίσουν πια ποτέ.

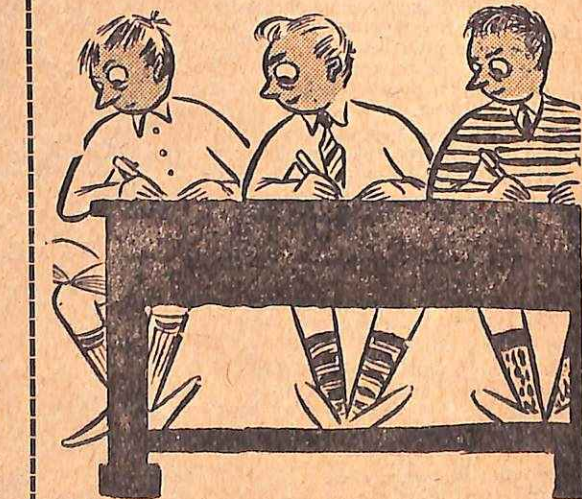
Τώρα, ευτυχισμένες τις προτάσεις που τους έχουν κάνει μερικοί παραγωγοί του Χόλλυγουντ, θέλοντας να «γυρίσουν» σε φιλμ τη συγκινητική ιστορία των αδελφών Κορντόνι,

— 'Ο γιος μου, που είναι τριών χρόνων, μου έσχισε ένα ολοκληρωμένο μυθιστόρημά μου!...
— Μπα!... Ξέρει, λοιπόν, και διαβάζει!...

— 'Ο χορός των υπαρκτιστών; Στο άπαινο πάτωμα.

— 'Ο αντιγράφας του αντιγράφαντος...

Το ύψος της φούστας ΡΥΘΜΙΖΕΙ τις διεθνείς σχέσεις;

Τα κακρίτσια της τύχης παίξουν μεγάλο ρόλο στη δημιουργία της μόδας

Η νέα γραμμή Ντιόρ είναι ένας πιστός καθρέφτης της συγχύσεως που επικρατεί στη διεθνή πολιτική κατάσταση τον τελευταίο καιρό. Έτσι, τουλάχιστον, ισχυρίζονται εκείνοι, που πιστεύουν ότι το ύψος ή μάλλον το μήκος της γυναικείας φούστας είναι ένα είδος πολιτικού βαρομέτρου, που καθορίζει τη βελτίωση ή τη χειροτέρευση των διεθνών σχέσεων.

Αυτό είναι ίσως μία υπερβολή. Θεωρείται, πάντως αναμφισβήτητο ότι η μόδα επηρεάζεται έντονα από τα κοινωνικά ρεύματα και τη γενική κοινωνική κατάσταση.

Είναι όμως εξίσου αναμφισβήτητο ότι πολύ συχνά η μόδα είναι γέννημα ενός κακρίτσιου της τύχης. Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα που το αποδεικνύουν.

Στην Αγγλία, προ έτών, όλες οι γυναίκες του καλού κόσμου έβγαζαν περίπατο μ' ένα μπαστούνάκι στο χέρι. Η ατία δε ήταν πολύ απλή. Η βασίλισσα Αλεξάνδρα είχε πάρει μία μέρα από το μικρό δούκα της Υόρκης ένα μπαστούνάκι, με το οποίο αυτός έδερνε την αδελφή του και είχε εμφανισθεί στις κυρίες επί των τιμών κρατώντας ακόμα το... σώμα του εγκλήματος! Την άλλη μέρα όλο το Λονδίνο είχε γεμίσει από μπαστούνάκια!

Όταν, εξ άλλου, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ο αγγλικός στρατός πέραςε υποχωρώντας τον ποταμό Μάρνη και πλησίασε στο Παρίσι, οι στρατιώτες έγιναν δεκτοί με τόσο ένθουςιασμό, ώστε έβγαλαν ό, τι μπορούσαν από τη στολή τους — κονκάρδες, σήματα και μπερδέδες — και τα χάρισαν ως ένδυμα στον κόσμο και ιδιαίτερα στις γυναίκες. Οι Παρισινές φόρεσαν με καμάρι τους μπερδέδες αυτούς κι' έτσι γεννήθηκε η μόδα του περιφημου στρατιωτικού γυναικείου καπέλλου. Στην αρχή, τα καπέλα αυτά ήταν πιστά αντίγραφα των στρατιωτικών μπερδέδων. Έπειτα, άλλαξαν σε χρωματισμό και σε ποιότητα υφάσματος, διατηρούσαν όμως την αρχική γραμμή τους.

Ο κόμης ντ' Ορσαί, που ήταν για πολλά χρόνια ο δημιουργός της ανδρικής μόδας στο Λονδίνο, έκανε μία ανοιξιάτικη μέρα τον περίπατό του στο πάρκο του Γκρήνουιτς, όταν ξαφνικά έπιασε μπόρα! Βρεγμένος ως το κόκκαλο, ο κόμης κατέφυγε σ' ένα πανδοχείο, όπου ένας γέρος προσφέρθηκε να του δανείσει την κάπα του. Ο κόμης την πήρε. Έδω-

σε στο γέρο ένα χρυσό νόμισμα και ξεκίνησε για το Λονδίνο. Όταν έφτασε εκεί, ο ουρανός είχε καθαρίσει. Ο κόμης ντ' Ορσαί, τυλιγμένος πάντα με την γκριζά κάπα του γέρου, πέρασε ανάμεσα στα αρχοντικά αμάξια και τους κομψούς περιπατητές της Ρέτζεντ Στρήτ. Στην αρχή, όλοι απέδωσαν το παράδειο ντύσιμό του σε μία ιδιοτροπία του. Έπειτα, βρήκαν την γκριζά κάπα αρκετά χαριτωμένη και πρωτότυπη. Λίγες μέρες αργότερα, γκριζές κάπες, τα περιφύματα «παρντεσού», πλημμύρισαν τους δρόμους της αγγλικής πρωτεύουσας!...

Μία μεγάλη περίοδο του Μεσαίωνα, ήταν της μόδας, για άντρες και γυναίκες, τα παπούτσια με τη γυριστή προς τα πάνω μυτη. Τα παπούτσια αυτά όφειλονται στον Γοφρέδο Πλανταγενέτη, κόμητα του Άνζου, που είχε δυνστεύσει όγκους στην άκρη των ποδιών του. Για να μην υποφέρει, λοιπόν, παρήγγειλε ειδικά παπούτσια με τη μυτη τους γυρισμένη προς τα πάνω. Αμέσως όλοι μιμήθηκαν τα νέα αυτά παπούτσια, υπερβάλλοντας όμως στην κακοτομία του κόμης σε τέτοιο βαθμό, ώστε επενέβη το κράτος και ούρισε με νόμο το μήκος των παπουτσιών ανάλογα... με την κοινωνική θέση κάθε πολίτη!

Σε μία παρόμοια αιτία οφείλεται η μόδα των κοντών μαλλιών. Ός τα τέλη περίπου του 18ου αιώνα οι γυναίκες είχαν μαλλιά κυριολεκτικά... μνημειώδη! Οι ώριμες της εποχής έδιναν συναγωνίζονταν ποιά θα κερδίσει τη μακρύτερα μαλλιά και το κεφάλι τους έγερε κατά από το βάρος τεραστίων «κόσμων».

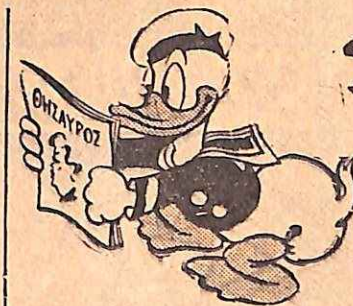
Ξαφνικά, τα μαλλιά των γυναικών κόντηναν και το χτένισμα απλουστεύθηκε. Τι είχε συμβεί; Απλούστατα, η Μαριάντα Αντουανέτα, έπειτα από τον πρώτο της τακετό, έχασε ένα μεγάλο μέρος των μαλλιών της, όπως συμβαίνει συχνά στις γυναίκες. Μην μπορώντας στις γυναίκες, μην μπορώντας πια να τα χτενίζει σύμφωνα με τη μόδα, η Μαρία Αντουανέτα άλλαξε το χτένισμά της φυσικά, πρώτα οι αούλικες κι' έπειτα οι υπόλοιπες Γαλλίδες έπιασαν να ακολουθήσουν το έσπευμα της βασίλισσας.

Το ίδιο περίπου συνέβη και με τα μαλλιά των αντρών. Ο Γαλλίας ο Φραγκίσκος Α', οι άντρες συνήθιζαν ν' αφήνουν τα μαλλιά τους να μακραίνουν τόσο, ώστε να πέφτουν στους ώμους τους. Μία μέρα όμως, ο μονάρχης τραυματίστηκε στο κεφάλι και οι γιατροί του έκοψαν τα μαλλιά για να καθαρίσουν το τραύμα. Οι ευγενείς, για να μη διαφέρουν από το βασίλειό τους, έκοψαν κι' αυτοί τα μαλλιά τους κι' από τότε έτα μαλλιά τους τα κοντά μαλλιά γι' όλους τους άντρες.

Ένας από τους διαδόχους του Φραγκίσκου, ο Λουδοβίκος ο 13ος, έγινε φαλακρός σε πολύ νεαρή ηλικία. Για να καλύψει το ελάττωμα αυτό, που έμεινε την ανδρική του γοημείωση, υιοθέτησε την περρούκα, ή γύρω στα 1600. Σε λίγο, οι άλλων χωρών της Ευρώπης φορούσαν περρούκες, μόδα που επικράτησε από τότε παρά πολλά χρόνια...

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυματων, αχίμα, κάμμο, παρ' ειδικού τεχνίτου σπουδασαν-λοι διορθώνονται δι' υφάνσεις σκοροφάνωμα, εφθαρμένοι καθά-τας εις το εξωτερικών, Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπαρί-νες, Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΕΡΟΥ 5Γ (1ον πάτωμα). Αδελφοί ΔΩΔΗ, Τηλ. 55-314.

Ο πρωταθλητής

Καθώς υπέγραφα στο βιβλίο πελατών του ξενοδοχείου της παραθαλάσσιας πόλης, όπου είχα φτάσει για να περάσω με τη γυναίκα μου τις διακοπές, εκδήλωσα στον υπάλληλο την ανυποκρίτη χαρά μου, επειδή είχα μάθει πως υπήρχε εκεί και γηπέδο τέννις.

Κρίμα όμως που φθάσατε άργα, μου είπε ο υπάλληλος. Γιατί από εδώ και τρεις ημέρες άρχισε ένα «τουρνουά» που τελειώνει σήμερα. Αν ήσαστε καλός παίκτης θα μπορούσατε να δώσετε ένα μάθημα στον Τέντ Σπρίνγκερ. Είναι, ξέρετε, πρωταθλητής του Ουίμπιστον και τους νίκησε όλους εδώ. Σήμερα κερδίζει και τον τελευταίο του αντίπαλο — τον συνηγματοάρχη Φρένμαν — κι' έτσι παίρνει το κύπελλο.

— Τι ώρα παίζουν; ρώτησα.

— Στις τρεις το απόγευμα... Κατόπιν ο Τέντ θα φύγει με το τριάνο των τεσσάρων για το Λονδίνο...

— Κρίμα! είπα μόλις έμαθα ότι τελειώνουν οι αγώνες. Θα ήθελα να έπαιζα μερικές παρτίδες μαζί του. Κάποτε τον κέρδινα εύκολα με 6-1 και 6-0... Άκουω όμως ότι τώρα έχει σημειώσει προόδους.

Η γυναίκα μου η Μαίρη, που στεκόταν πλάι μου, έμεινε καταπληκτική από τη συζήτηση αυτή. Κι' αργότερα που ανεβήκαμε στο δωμάτιό μου κανε παρατηρήσεις για τα ψέμματα που αρρόδιασε.

— Γιατί είπες πως κέρδιζες τον Τέντ Σπρίνγκερ, αφού ποτέ δεν τον συνάντησες στη ζωή σου; Δεν πιστεύω άλλωστε να χης το θράσος ν' αναμετρήσεις μ' έναν πρωταθλητή!

— Μην ξεχνάς ότι στο τέννις

Ενθύμη Ιστοριογλα

ή αυτοπεποίθησι χαρίζει στον παίκτη τη μισή νίκη. Έτσι όσοι θα παίξουν μαζί μου αυτές τις δυο εβδομάδες, που θα μεινουμε εδώ, θα έπρεσαστούν, επειδή θα έχουν μάθει ότι κέρδινα έναν πρωταθλητή! Πάντως, τον κέρδινα κάποτε τον Τέντ Σπρίνγκερ. Ήταν το 1939 όταν ήταν... έντεκα χρόνων κι' εγώ δέκα έννεα!

Έπειτα από λίγη ώρα πήγαμε στο γηπέδο του τέννις, που διέθετε το μεγάλο ξενοδοχείο και μās δόθηκε η ευκαιρία να παρακολουθήσουμε την εύκολη και τελευταία νίκη του Τέντ. Ο συνηγματοάρχης ήταν στις καλές του, αλλά ο Σπρίνγκερ ήταν ανυπερβλήτος. Τον κέρδισε και στα δύο «σέτ» με 6-0, 6-0!

Ο νικητής ανέβηκε στο δωμάτιό του για να ετοιμάσει τις αποσκευές του και να προλάβει το τριάνο, ενώ ο ήττημένος συνηγματοάρχης, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του, πλησίασε να πάρη μαζί μας το ταίρι.

— Έμαθα ότι κάποτε κερδίσσατε τον αντίπαλό μου με 6-1, 6-0... μου είπε. Θα είσαστε τότε δυνατός στο τέννις!

— Δεν είμαι εκείνος που ήμουν, είπα με μετριοφροσύνη. Παίζω όμως ακόμα καλό τέννις και λυπάμαι, που ο νεαρός Σπρίνγκερ φεύγει...

Εκείνη τη στιγμή, μία ωραία κοπέλλα, πουπαίρνε το ταίρι με τη μητέρα της στο πλαινό τραπέζι, γύρισε προς το μέρος μας κι' ανακατεύθηκε στη συζήτησή μας.

—Θά έπιθυμούσα κι' εγώ, κύριε, είπε με πείσμα, να παίζατε με τον Τέντ για να τον δώνατε ένα καλό μάθημα! Είναι ένας ενωστής, που δεν έχει το ταίρι του!

Ο συνηγματοάρχης την κύταξε έκπληκτος.

—Θαρθώ, δεσποινίς μου, της είπα, ότι πρόκειται να τον παντρευτείτε! Μήπως κάνω λάθος;

Η νέα ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο.

— Μπαρτόν, κ. πόλιμαν, γούσταρε, ότι το κόκκινο που άναψε ήταν για να περάσουνε πρώτα τα... κοκκινέλια!... (Του Π. Παυλιδη)

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

—Επρόκειτο, είπε αλλά τότε ανακάμψα τον πραγματικό του χαρακτήρα και δεν πρόκειται να παντρευτώ! Πριν αρχίσει το παιχνίδι, του μαζί σας μαλώσαμε! Έκείνου όμως δεν του κάρφει! Αποδεικνύει ότι κατόπιν έπαιξε ένα από τα καλύτερα των παιχνιδιών... Το γεγονός ότι ο καυγάς μας τον άφησε αδιάφορο και ψυχραιμό, απέδειξε ότι δεν ενδιαφέρεται διόλου για μένα. Κι' έτσι δεν με άναψα! Γι' αυτό ευθύς μετά την απώλεια νίκη του του έδωσα πίσω το δαχτυλίδι του... Μόλις άκουσα αυτά τα παράπονα της νέας πήγα άμέσως στο ξενοδοχείο να βρω το γιοιράκι. Κι' όταν γύρισα με την ταμπάκη μου γεμάτη, μάς πλησίασε όρμητικός ο Τέντ Σπρίνγκερ.

—Ποιός είναι ο κύριος που ίσχυριζόταν ότι με νίκησε κάποτε με 6-1, 6-0; ρώτησε. Μπορώ να πάρω το τσίμπο των 5 και 30' για να παίξω μαζί του όσο «όστ»!

Φυσικά ψωλόλογα ότι εγώ ήμουν αυτός ο κύριος. Καί, φυσικά, η Μαίρη, που έχει μεγάλη κλίση στα εύκολα κέρδη, στοίχημα μαζί μου δέκα πακέτα τσιγάρα αν κερδίσω κι' ένα κουτί σοκολατάκια αν χάσω. Μέσα σε πέντε λεπτά είχε χάσει το στοίχημα της και ο σαράντα λεπτά αργότερα έδωσαν από το γνήσιο του τσίμπου υπό τα παταγώδη χειροκροτήματα των θεατών. Είχα νικήσει τον άσο Τέντ Σπρίνγκερ με 6-3, 6-2! Από την αρχή ως το τέλος είχα κυριαρχήσει στο γνήσιο κι' ο αντίπαλός μου δεν σήκωσε κεφάλι...

Μετά τη νίκη μου, στάθηκα με πόζα μπροστά στους φωτογραφικούς φακούς. Σε μία στάση, ήρθε και η Μαίρη δίπλα μου, με το θριαμβευτικό ύφος που παίρνουν οι γυναίκες των νικητών.

*
—Όμως, αυτό το μεγάλο κατόρθωμά μου, είχε και μία μικρή προπαρασκευή, που προκλήθηκε. Δηλαδή, είχα νικήσει το διάσημο αντίπαλό μου πριν ακόμα κατεδώσει στο τέρραϊν. Την ώρα που είχα άπομα κρουνθή ταχα για ν' αγοράσω τσιγάρα, ευχήθηκε, πολλή αποδοκωρημένη.
—Κερδοσκοπεί έναν αγώνα, του είπα, αλλά χάσατε τη μνηστή σας.

—Ναί, μου είπε, μελαγχολικά. Και μου στοίχισε πολύ, γιατί τη Τζέαν την αγαπώ.
—Θέλετε να την ξανακερδίσετε;
—Θα έκανα το παν.

—Είναι πολύ εύκολο. Για να ξανακερδίσετε τη Τζέαν, πρέπει να χάσετε τον αγώνα μαζί μου. Έτσι θα δείξετε πως ο χωρισμός σας μείωσε το ηθικό και σας έκανε αδιάφορο για το παιχνίδι, γιατί το μυαλό σας είναι άπασχολημένο με τη μνηστή σας. Αυτό θα την ξαναφέρει κοντά σας.

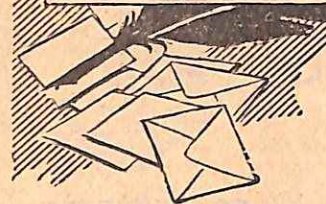
—Ο Τέντ δέχθηκε. Κι' εγώ κέρδισα πολύ εύκολα. Τον αγώνα, το θαύμασμά του κοινού, τις φωτογραφίες και τ'... δέκα πακέτα τσιγάρα της γυναίκας μου.

*
Φυσικά δεν έκανα την άνοψη να όμολογήσω στη Μαίρη όλην αυτή τη διπλωματική προπαρασκευή. Πρώτον γιατί θα έπεφτα στη συνειδήσή της. Κι' έπειτα γιατί θα έχανα την εκτίμησή μου απόκτησα έσπρηνικά στα μάτια της, κερδίζοντας έναν από τους πιο διάσημους τεννίστες.

—Ισως θα ήπτε ότι αυτή η νίκη μου δεν ήταν σύμφωνη με τους αθλητικούς κανόνες. Πιθανόν, Αλλά είναι μία νίκη σημαντική. Και νομίζω ότι και η... διπλωματία είναι μία ικανότης που αξίζει ν' αμείβεται κάποτε-κάποτε...

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Η βιβλιογραφία μας

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Κώσταν Δραγούννη, Καίσα: Έλάβαμε το σταυρόλεξό σας για το τεύχος της 28ης 'Οκτωβρίου. Θα το δημοσιεύσουμε με μερικές ελαφρές διορθώσεις. Κώσταν Τσουβάλον, 'Αλεξάνδρεια, Αιγύπτου: Πολύ καλό το νέο σας σταυρόλεξο. Θα το δημοσιεύσουμε σε προσεχές τεύχος μας. Παναγιώτην Πορτούλαν: Οι λέξεις ΑΣΑΜ, ΑΣΑ, ΙΑΤΑ, ΜΙΝ και μερικές άλλες παρόμοιες μειώνουν την αξία του σταυρόλεξού σας. Θα προσπαθήσουμε να τις αντικαταστήσουμε και να το δημοσιεύσουμε. Γεώργιον Β. Ράλλην, Σκαρμαγκά: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας. Θα το δημοσιεύσουμε συντομώς. Σε ένδεχομένη νέα σας αποστολή συμπληρώσατε ένα σχέδιο, που να σας επιτρέπη τη χρησιμοποίηση μεγαλύτερων λέξεων. Βασίλειον και Γεώργιον Κασσάνην, Καλάμας: Οι λέξεις ΝΗΣΟΤΗΣ, ΩΑΝΙΣ, ΣΝΑ, ΜΕΝΕ, ΑΣΙΟΣ και άλλες παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Θα προσπαθήσουμε να διορθώσουμε το ένα απ' τα δυο και να το δημοσιεύσουμε. Σετείστε μας όμως στο μεταξύ κανένα καλύτερο. Έμμανουήλ Μυτιληναίον, Απεριανθον Νάξου: Το σχέδιο του σταυρόλεξού σας δεν είναι άπλυτα συμμετρικό. Εκτός αυτού, οι λέξεις ΣΟΝΗΤ, ΩΣΑΣ, ΑΣΙ' καθώς και πολυάριθμες γενικές και δοτικές το καταστρέφουν. Περιμένουμε κάτι καλύτερο. Κώσταν Νικολαΐδην, Ένταυθα: Έλάβαμε και τα δυο νέα σας παιχνιδιά (κοχλίας και κύβου). Είναι πολύ καλά και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Ιωάννην Γρηγόρη, Τσιντζίνα, Σπάρτης: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα το δημοσιεύσουμε με μερικές ελαφρές διορθώσεις. Έμμανουήλ Παμπούκαν, Πετρούσια: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιευθεί συντομώς. Έμμανουήλ Ιωάννου, Σφρον: 'Ανορθογραφίες και ανύπαρκτες λέξεις δεν επιτρέπονται σ' ένα σταυρόλεξο. Στο δικό σας είναι άφθονες. 'Αντώνιον Μαρίνην: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιευθεί με τη σειρά του. Νίκον Κιούσην, Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας θα δημοσιευθεί με μερικές ελαφρές διορθώσεις. Παναγιώτην 'Αδάμ: Οι λέξεις ΑΤΡΑ, ΗΚΥΣ, ΑΙΤ, ΑΟΡΟΣ, ΕΠΕ καθώς και άλλες ανύπαρκτες και ανορθογραφίες κα-

ταστρέφουν το σταυρόλεξό σας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Καλλιόπη Α. Π., Ένταυθα: 'Η Μαργλένε Ντήτριχ, γεννήθηκε στο Βερολίνο στις 27 Δεκεμβρίου 1904. Το πραγματικό της όνομα είναι: Μαρία Μαργαλένε Βόν Λος. Στην 'Αμερική βρίσκεται από το 1930. Δεν μας είναι γνωστή η ακριβής ηλικία της κόρης της Εύσταθίου Χαραλάμπιδην, Βόλον: 'Ο 'Αντον Ντέττερ ήταν ήθοποιος του θεάτρου όταν η Κολούμπια τον ανακάλυψε για να του αναθέσει τον ρόλο του Ροδόλφου Βαλεντίνο. Είναι παντρεμένος με την Μάρτζορν-Τζην Τόντ, που είναι επίσης ήθοποιος του θεάτρου. 'Η διευθύνσις του είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower Street, Hollywood 28, Calif U.S.A. Δημήτριον 'Ασλανιδην, Ένταυθα: 'Η διευθύνσις του Mario Lanzani είναι: Metro-Goldwyn Mayer Studios, 10202, W. Washington Blvd, Culver City Calif. U.S.A. Γκαλίνα Παυλόφ: 'Ο Φράνκ Λάτμουρ είναι παντρεμένος κι' έχει γεννήσει στις 28-8-1925. Θα σας δώσουμε σε προσεχές τεύχος την διευθύνσις του.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι Κύπριοι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Κυριάκος Δημήτριος, 'Αναφωτιά, Λάρνακα, Κύπρος. Φίλιππος Κ. 'Ανδρέου, Φίλωνος 2, Βαρύσια, Κύπρος. Στέλιος Κωνσταντίνος (18 χρόνων) όδός Φραγκλίνου Ροσβέλτ 4, 'Αμμόχωστος, Κύπρος. 'Ανδρέας Α. Γεωργίου (20 χρόνων) Ταχ. Κιβ. 63, 'Αμμόχωστος, Κύπρος.

Οι αναγνώστριές μας: 'Αθηνά Διαμαντή, Καπέλλου 3, Κέρκυρα, Γίεζε. 'Ερην Τουλουμίδου (19 χρόνων) όδός Καπετάν 'Αργα, παρόδος Πηνελόπης 4ρ. 5 Θεσσαλονίκη, Γίεζε. 'Αντα Γεωργιάδου και 'Αλέκα 'Αντωνιάδου, όδός 'Ολύμπου 35, Θεσσαλονίκη, Γίεζε. Ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνες του εξωτερικού.

'Ο Georges Panagoroulis, Mena House Hotel, Rue des Pyramides, Egypte, ηλικίας 25 χρόνων, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της ηλικίας του. Δύο νέοι Ελληνικής καταγωγής, ο Alessandro Arna και ο Carlo Branchizio, ηλικίας 23 χρόνων ζητούν αλληλογραφία με 'Αθηναίες 18-20 χρόνων. 'Η διευθύνσις τους είναι: Via E. Carpi 9, Milano, Italia. 'Ο Joannis Klorides ετών 20, ο Panayotis Spyrides, ετών 19, ο Yannakis Georgiades, ετών 19 και ο Andreas Kaizer (ετών 19) ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της

'Ελλάδος και του εξωτερικού. 'Η διευθύνσις τους είναι: 10 B.O.D. No 4, C.L.U. MELF 15, Gencifa, Egypte. Δύο 'Ελληνες ναυτικοί, ο Dionisios Papadatos και ο Gerassimos Kekkas ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 18-25 χρόνων. 'Η διευθύνσις τους είναι: S/S Demosthenes, C/o Universal Sea Carriers Ltd., 52 Broadway, New York 4, U.S.A. 'Ο Costas Laskaratos και ο Dennis Garbis, Luchinma Estate, P.O. Mamiwera, Nyasaland, B.C. Africa κα- θώς και ο Nik Phocas, P.O. Box 139, Limbe, Nyasaland, B.C. Africa, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνοπούλες της 'Ελλάδος και του εξωτερικού. 'Ο Αϊνύπτιος Ibrahim Rafat Mahmoud, Salon Vert, Rue Ismail, Suez, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με μία 'Ελληνίδα, με σκοπό το γάμο.

Βιεννέος Helmut Bach, ηλικίας 24 χρόνων, που πέρασε προσφάτως από την 'Αθήνα, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες στη γερμανική ή ελληνική γλώσσα. 'Η διευθύνσις του είναι: 19 Bez Döblinger Gurtel 9116 Wien, Autriche. 'Ο Ιωάννης Σπαρίδης C/o Kapi Ici Ezanepi, Necatibey Cad. No 306 Topkapı, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με την δίδα Μαίρη Κιούλη το όνομα της οποίας δημοσιεύτηκε σε προηγούμενο τεύχος μας χωρίς τη διευθύνσις της. 'Ο Ισάτλι Kureli, Beyoglu Tarlabazi, Karakum Sok 72, Istanbul Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Ελλάδος ή της 'Ιταλίας. 'Ο Savas Deliyan, 7 rue Shohada Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Ελλάδος και του εξωτερικού. 'Ο νεαρός Bay Aleko Gika, ηλικίας 17 χρόνων, Beyoglu, Faik pasa Yokuusu, Fazilet ar. No 471, Istanbul, Turkiye, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες της ηλικίας τους. 'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητούν και οι δυο κάτωθι 'Ελληνοαμερικανοί που υπηρετούν στον αμερικανικό στρατό: P.F.C. Nicolas Paparastis U.S. 51175547 HG Co. 9th Int. Div. Fort Dix N.J. U.S.A. και ο P.F.C. Xenophon A. Kouduonas, U.S. 51192263, Hg a Hq. Co 9th Int. Div. Fort Dix, N.J. U.S.A. 'Ο Stelios Raptakis, Prince Ibrahim 63, Ibrahimieh, Alexandria, Egypte, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 20-25 χρόνων. 'Ο Neophitos A. Constantinou (22 χρόνων) ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες της 'Ελλάδος και της Κύπρου, 16-19 χρόνων. 'Η διευθύνσις του είναι: C/o R.S.S. Co (S) Hd. P.O. Box 184, Port Sudan, Sudan. 'Ο Jean Lipkovich (24 χρόνων) P.O. Box 354, Port Sudan, Sudan, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες 16-18 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητούν και οι κάτωθι Κύπριοι αναγνώστες μας: Diomedes Christofi, Peledri Limassol, Cyprus (16 χρόνων), Φοίδος Ζαρκός, 'Ελισάβετ Β' 108, Καίμακλι, Λευκωσία, Κύπρος. 'Ανδρέας 'Ελευθερίου, Πραούσης 10, Λευκωσία, Κύπρος. Μάκης Οικονομίδης (φαρμακοποιός) Hellas Street 84, Limassol, Cyprus. 'Αγγελος Χρυσανδρέας, όδός Θεοδοσιολών 87, Κτήμα, Κύπρος. 'Ανδρέας Κυριακός, (δημοσιογράφος — με νέες που να έχουν κλίση για την λογοτεχνία) Φτέρυχα Κυρηνείας, Κύπρος. 'Ανδρέας Παναγιώτου, όδός Γαλιλαίου 1, Βαρύσια, Κύπρος. Π. Γεωργιάδης, Κ. Παντελίδης, Λεων. Παπαδάκης, 'Αντώνιος 'Ιωαννίδης, 'Ακης Παυλίδης, Ντίνος Γεωργίου και Παύλος 'Αντωνιάδης. 'Η διευθύνσις και των 7 είναι: όδός Σερρών 5, Νεάπολις Λευκωσία, Κύπρος. Γεώργιος Θ. Δαφνίδης, όδός Σκουφά 3, Νεάπολις, Λευκωσία, Κύπρος (με 'Ελληνίδες 'Ελλάδος ή 'Αμερικής). Παντελάκης Πανταζής, Γαληνού 17, Βαρύσια, Κύπρος. 'Αντωνάκης Γεωργίου (16 χρόνων), Golden Sands, Βαρύσια, Κύπρος. Χριστόδουλος Γεωργιάδης, Φοίτη, Πάφος, Κύπρος.

—Ο κ. Κρέιν: Είμαι η Κάπρις Λάτων... 'Η επισκέπτριά μου είχε φωνή μαλακή κι' ευχάριστη, πλαστικό σώμα και πρόσωπο έλκυστικό.

—Θέλω να σας αναθέσω μία υπόθεση, πρόσθεσε. Πιστεύω πως ο άντρας μου προσπαθεί να με δολοφονήσει! Το επάγγελμά μου με είχε διδάξει να διατηρώ πάντα απόλυτη ψυχραιμία.

—Λυπούμαι, κυρία Λάτων, απάντησα, αυτή όμως είναι δουλειά για την επίσημη αστυνομία, κι' όχι για ένα ιδιωτικό ντέτεκτιβ, όπως εγώ. 'Αναλαμβάνω κάθε άλλου είδους υποθέσεις, για διαζύγια, έρευνες, έκδιασμούς, σκάνδαλα... 'Όταν όμως πρόκειται για δολοφονίες, ή αστυνομία δεν ανέχεται να χάνουμε έμεις τη μύτη μας!

—'Η κ. Λάτων ανασήκωσε τους ώμους της.

—Μά τι μπορεί να κάνη ή αστυνομία, στη δική μου περίπτωση; είπε. 'Ο άντακρίνη απλώς τον άντρα μου, πράγμα που θα τον κάμνη ν' αυξήση στο μέλλον τις προσφυλάξεις του και να περιμένη την κατάλληλη ευκαιρία για να με ξεκάνη... Μόνον έσείς μπορείτε να με βοηθήσετε!

—'Η ικετευτική ματιά της, και προπάντων ένα μάτσο χαρτονομίσματα που έβγαλε απ' την τσάντα της, έξουδετέρωσαν άμέσως τις αντιρρήσεις μου.

—Θα σας δώσω 500 λίρες, μου είπε.

—Πολύ καλά. 'Εξηγήστε μου την υπόθεσί σας, κ. Λάτων.

—'Ο πεθερός μου, που πέθανε πρό εξη μηνών, άφισε σ' έμένα όλη την περιουσία του: 100 χιλιάδες λίρες. Κι' ο Τέρρυ, ο άντρας μου, θέλει να με σκοτώση για να με κληρονομήση.

—'Εχετε θετικούς λόγους να το υποπτεύεσθε; ρώτησα.

—Και βέβαια! Πρό όλιγων μηνών, μου συνέβη ένα ατύχημα, τοκινητικό ατύχημα, εντυχώς δίχως συνέπειες. 'Ο μηχανικός λοιπόν που έπισκεύασε ύστερα το αυτοκίνητό μου, μου είπε πως είχε προιόνσει κάποιος τα φρένα, έτσι που να σπάζουνε όταν θα τα πατούσα δυνατά κι' απότομα... 'Υπέθεσα όμως πως θάκανε λάθος και δεν έδωσα σημασία...

—Αυτό είν' όλο;

—'Η νέα γυναίκα κούνησε άρνητικά το κεφάλι της και συνέχισε:

—Λίγες μέρες αργότερα, βοισκόμουν στο δάσος, κοντά στο σπίτι μας, όταν με πυροβόλησε κάποιος και με πλήγωσε έλαφρά στο μπράτσο. 'Η αστυνομία πίστεψε πως θάταν κανείς άτακτος κυνηγός... 'Υστερα, μίαν άλλη μέρα, έπεσα απ' τη σκάλα. Πριν χάσω την ίσορροπία μου, είχα νοιώσει να σκοντάφτη το πόδι μου σ' ένα σκονί, τενημένο πάνω απ' το ψηλότερο σκαλοπατί!... Λιποθύμησα απ' την ταραχή μου. 'Όταν συνήλθα, έψαξα στην κορυφή της σκάλας, αλλά δεν βρήκα κανένα

σκοινί.

Σκέφθηκα λίγο κι' ύστερα δήλωσα:

—Πιθανόν ναίαι δικαιολογημένες οι ύποψίες σας... 'Αν κατάλαβα καλά, θέλετε να έγκατασταθώ στο σπίτι σας, για να σας φυλάω μέρα και νύχτα. Μά πως θα δικαιολογήσετε την παρουσία μου εκεί;

—Τόχω σκεφθή: Θα σας παρουσιάσω για ένα ξάδελό μου, που λείπει από πολλά χρόνια στην Αυστραλία. 'Ο Τέρρυ δεν τον ξέρει. Και δεν μπορεί να φέρη αντίρρηση, όταν του ζητήσω να σας φιλοξενησούμε.

—'Ολ ράιτ! Σε λίγο, θα βρίσκωμαι στ όσπίτι σας. Ποιά είναι ή διευθύνσις σας;

—'Η κ. Λάτων μου την έδωσε κι' έφυγε. Σκέφθηκα τότε πως έπρεπε νατάν πολύ άδέλιος ο άντρας της, για να έκτιθεται έτσι, με τόσες άποτυχίες...

—'Όπασδηόποτε, πήγα σπíti μου, έτοιμασα μία βαλίτσα με λίγα ρούχα και ξεκίνησα, δίχως να βιάζωμαι πολύ, για το σπíti των Λάτων.

—'Ηταν μία βίλλα διόροφη. 'Απ' έξω, ήταν σταματημένο έν' αυτοκίνητο. Τό εξέτασα πρόχειρα κι' ύστερα πλησίασα στην έξοδο. Τη στιγμή που θα χτυπούσα το κουδούνι, άκούστηκε ένας πυροβολισμός μέσ' στο σπíti!

—'Εσπρώξα την πόρτα. 'Ηταν άνοιχτή. 'Ωρμησα μέσα κι' έτρεξα προς τη βιβλιοθήκη.

—'Η κ. Λάτων στεκόταν κοντά στον τοίχο, μ' ένα ρεδόλνερ στο χέρι. Στο πάτωμα ήταν πεσμένος μπρούμυτα ο άντρας της. Κοντά στο τενημένο χέρι του βρισκόταν μία βαρεία τσιμπίδα του τζακιού.

Τον γύρισα άνάποδα. 'Ηταν νεκρός. 'Η σφαίρα είχε τρυπήσει

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΣΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δίχως καμμία προειδοποίηση, άρπαξε την τσιμπίδα, για να με χτυπήση στο κεφάλι. Μά πρόλαβα να πυροβολήσω...

—'Εκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της, αβίωντας το ρεδόλνερ να πέση στο πάτωμα.

Σε 20 λεπτά, έφτασε ή αστυνομία. Τους διηγήθηκα ό,τι ήξερα, αρχίζοντας από την έπίσκεψή της κ. Λάτων στο γραφείο μου.

—'Υστερα ο αστυνόμος άκουσε, με φανερή συμπάθεια, την άφηγηση της νέας γυναίκας. Φαινόταν πολύ ικανοποιημένος που έπρόκειτο για μία υπόθεση ολοκάθαρη, δίχως τίποτε το μυστηριώδες...

—Πρέπει ναρθήτε κι' οι δυο στην αστυνομία, για να δώσετε την κατάθεσί σας, μάς είπε.

—Πολύ ευχάριστης, απάντησα. Προηγούμενως όμως, θάθέλα να ξεκαθαρίσω κ' ποιο ζήτημα...

—Σταμάτησα λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσα:

—Δεν θά παραξενευόμουν καθόλου, αν μάθαινα ότι ο Τέρρυ Λάτων σκοτώθηκε κάπως νεώριτερα απ' την ώρα που νομίζαμε. Μά ή δυνατή ζέση που έπικοιτα εδώ μέσα, άφισε να κρουσθή άκόμη το πτώμα και να παρουσιάση τη χαρακτηριστική νεκρική άκαμψία!

—'Οταν έφτασα στην κ. Λάτων, είχε γίνει κατό...

—'Όταν φύγατε απ' το γραφείο μου, της είπα, πήγα σπíti μου κι' έτοιμάσα μία βαλίτσα. 'Υστερα ήρθα εδώ πεζή. Γι' αυτό όλα χρειάστηκα μία ώρα περίπου... 'Όταν έφτασα εδώ, άγγιξα το ψυγείο του αυτοκινήτου σας. 'Ηταν κρύο. 'Υστερα άκουσα τον πυροβολισμό... Μου είπατε πως μίαν είχατε φτάσει, τότε. Μά, αν ήταν έτσι, θάπρεπε ναίαι άκόμη ζεστή ή μηχανή του αυτοκινήτου!

—'Όχι, κ. Λάτων, φεύγοντας απ' το γραφείο μου, ήρθατε άμέσως εδώ, βιαστικά, για να προλάβετε να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας. Σκοτώσατε τον άντρα σας. 'Ανάψατε φωτιά στο τζάκι, για να μην κρουσθή ο νεκρός. 'Υστερα έτοιμάσατε τη σκηνοθεσία, τοποθετώντας τον κοντά στο τζάκι και βαζόντας την τσιμπίδα δίπλα στο χέρι του.

—'Στοιχηματίζω πως περάσατε μία πολύ άσχημη ώρα, περιμένοντας τον έρχομό μου. Είχατε ξαναγεμίσει το πιστόλι και παραμονεύατε μέσ' απ' το παράθυρο. 'Όταν λοιπόν με είδατε να σπάνω, ξαναπυροβόλησατε — προς το ταβάνι, κατά πάσαν πιθανότητα. Τα είχατε κανονίσει όλα, ώστε να φαίνεται πως ο φόνος έγινε τη στιγμή εκείνη, και πως δεν είχατε έτοιμένως καίριό να σκοτώσετε μία σκηνοθεσία. Θα πίστευαν λοιπόν όλοι πως ο άντρας σας θέλησε πραγματοποιήσε όλα, έκτός απ' τη λεπτομέρεια της μηχανής του αυτοκινήτου!

—'Όλες οι δθεν άπόπειρες εναντίον της ζωής σας ήταν άσφαλώς σκηνοθετημένες από σας την ίδια. Πιστεύω πως θάχετε κάποιον τρυφερό φίλο, και πως θέλατε να ζήσετε μαζί του. 'Ισως όμως ή διαθήκη του πεθερού σας ώριζε ότι θα γάνατε την κληρονομία, αν τυχόν χωρίζατε απ' τον άντρα σας. Γι' αυτό βρήκατε ως μοναδική λύση να τον σκοτώσετε!

—Μία ματιά που έρριξα στο πρόσωπο της κ. Λάτων, μ' έπεισε πως είχα μαντέψει σωστά.

—Σταρφήκα στον άπυστόμο και πρόσθεσα:

—Είμαι βέβαιος πως θα βρήτε τη δεύτερη σφαίρα, κάπου μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

—'Εκείνος είχε αλλάξει τώρα τελείως ύφος με την κ. Λάτων. Διέταζε τους άνδρες του να ψάξουν, και πραγματικά ή σφαίρα βρέθηκε σε λίγο.

—Μπορούμε να πηγαίνουμε, κυρία, είπε ο αστυνόμος ξερά στη νέα γυναίκα. Δεν έχωμε πιά άλλη δουλειά εδώ... Χάσατε το παιχνίδι! Θα πληρώσετε...

την καρδιά του. Τό δωμάτιο ήταν άνυπόφορα ζεστό, απ' τη δυνατή φωτιά πουκάιγε στο τζάκι. —Τί συνέβη; ρώτησε τη νέα γυναίκα.

—'Εφτασα στο σπíti τώ-ρα μόλις. Κι' ο άντρας μου, απ' τη δυνατή ζέση που έπικοιτα εδώ μέσα, άφισε να κρουσθή άκόμη το πτώμα και να παρουσιάση τη χαρακτηριστική νεκρική άκαμψία!

—'Όταν έφτασα στην κ. Λάτων, είχε γίνει κατό...

—'Όταν φύγατε απ' το γραφείο μου, της είπα, πήγα σπíti μου κι' έτοιμάσα μία βαλίτσα. 'Υστερα ήρθα εδώ πεζή. Γι' αυτό όλα χρειάστηκα μία ώρα περίπου... 'Όταν έφτασα εδώ, άγγιξα το ψυγείο του αυτοκινήτου σας. 'Ηταν κρύο. 'Υστερα άκουσα τον πυροβολισμό... Μου είπατε πως μίαν είχατε φτάσει, τότε. Μά, αν ήταν έτσι, θάπρεπε ναίαι άκόμη ζεστή ή μηχανή του αυτοκινήτου!

—'Όχι, κ. Λάτων, φεύγοντας απ' το γραφείο μου, ήρθατε άμέσως εδώ, βιαστικά, για να προλάβετε να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας. Σκοτώσατε τον άντρα σας. 'Ανάψατε φωτιά στο τζάκι, για να μην κρουσθή ο νεκρός. 'Υστερα έτοιμάσατε τη σκηνοθεσία, τοποθετώντας τον κοντά στο τζάκι και βαζόντας την τσιμπίδα δίπλα στο χέρι του.

—'Στοιχηματίζω πως περάσατε μία πολύ άσχημη ώρα, περιμένοντας τον έρχομό μου. Είχατε ξαναγεμίσει το πιστόλι και παραμονεύατε μέσ' απ' το παράθυρο. 'Όταν λοιπόν με είδατε να σπάνω, ξαναπυροβόλησατε — προς το ταβάνι, κατά πάσαν πιθανότητα. Τα είχατε κανονίσει όλα, ώστε να φαίνεται πως ο φόμος έγινε τη στιγμή εκείνη, και πως δεν είχατε έτοιμένως καίριό να σκοτώσετε μία σκηνοθεσία. Θα πίστευαν λοιπόν όλοι πως ο άντρας σας θέλησε πραγματοποιήσε όλα, έκτός απ' τη λεπτομέρεια της μηχανής του αυτοκινήτου!

—'Όλες οι δθεν άπόπειρες εναντίον της ζωής σας ήταν άσφαλώς σκηνοθετημένες από σας την ίδια. Πιστεύω πως θάχετε κάποιον τρυφερό φίλο, και πως θέλατε να ζήσετε μαζί του. 'Ισως όμως ή διαθήκη του πεθερού σας ώριζε ότι θα γάνατε την κληρονομία, αν τυχόν χωρίζατε απ' τον άντρα σας. Γι' αυτό βρήκατε ως μοναδική λύση να τον σκοτώσετε!

—Μία ματιά που έρριξα στο πρόσωπο της κ. Λάτων, μ' έπεισε πως είχα μαντέψει σωστά.

—Σταρφήκα στον άπυστόμο και πρόσθεσα:

—Είμαι βέβαιος πως θα βρήτε τη δεύτερη σφαίρα, κάπου μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

—'Εκείνος είχε αλλάξει τώρα τελείως ύφος με την κ. Λάτων. Διέταζε τους άνδρες του να ψάξουν, και πραγματικά ή σφαίρα βρέθηκε σε λίγο.

—Μπορούμε να πηγαίνουμε, κυρία, είπε ο αστυνόμος ξερά στη νέα γυναίκα. Δεν έχωμε πιά άλλη δουλειά εδώ... Χάσατε το παιχνίδι! Θα πληρώσετε...

—'Όταν φύγατε απ' το γραφείο μου, της είπα, πήγα σπíti μου κι' έτοιμάσα μία βαλίτσα. 'Υστερα ήρθα εδώ πεζή. Γι' αυτό όλα χρειάστηκα μία ώρα περίπου... 'Όταν έφτασα εδώ, άγγιξα το ψυγείο του αυτοκινήτου σας. 'Ηταν κρύο. 'Υστερα άκουσα τον πυροβολισμό... Μου είπατε πως μίαν είχατε φτάσει, τότε. Μά, αν ήταν έτσι, θάπρεπε ναίαι άκόμη ζεστή ή μηχανή του αυτοκινήτου!

—'Όχι, κ. Λάτων, φεύγοντας απ' το γραφείο μου, ήρθατε άμέσως εδώ, βιαστικά, για να προλάβετε να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας. Σκοτώσατε τον άντρα σας. 'Ανάψατε φωτιά στο τζάκι, για να μην κρουσθή ο νεκρός. 'Υστερα έτοιμάσατε τη σκηνοθεσία, τοποθετώντας τον κοντά στο τζάκι και βαζόντας την τσιμπίδα δίπλα στο χέρι του.

—'Στοιχηματίζω πως περάσατε μία πολύ άσχημη ώρα, περιμένοντας τον έρχομό μου. Είχατε ξαναγεμίσει το πιστόλι και παραμονεύατε μέσ' απ' το παράθυρο. 'Όταν λοιπόν με είδατε να σπάνω, ξαναπυροβόλησατε — προς το ταβάνι, κατά πάσαν πιθανότητα. Τα είχατε κανονίσει όλα, ώστε να φαίνεται πως ο φόμος έγινε τη στιγμή εκείνη, και πως δεν είχατε έτοιμένως καίριό να σκοτώσετε μία σκηνοθεσία. Θα πίστευαν λοιπόν όλοι πως ο άντρας σας θέλησε πραγματοποιήσε όλα, έκτός απ' τη λεπτομέρεια της μηχανής του αυτοκινήτου!

—'Όλες οι δθεν άπόπειρες εναντίον της ζωής σας ήταν άσφαλώς σκηνοθετημένες από σας την ίδια. Πιστεύω πως θάχετε κάποιον τρυφερό φίλο, και πως θέλατε να ζήσετε μαζί του. 'Ισως όμως ή διαθήκη του πεθερού σας ώριζε ότι θα γάνατε την κληρονομία, αν τυχόν χωρίζατε απ' τον άντρα σας. Γι' αυτό βρήκατε ως μοναδική λύση να τον σκοτώσετε!

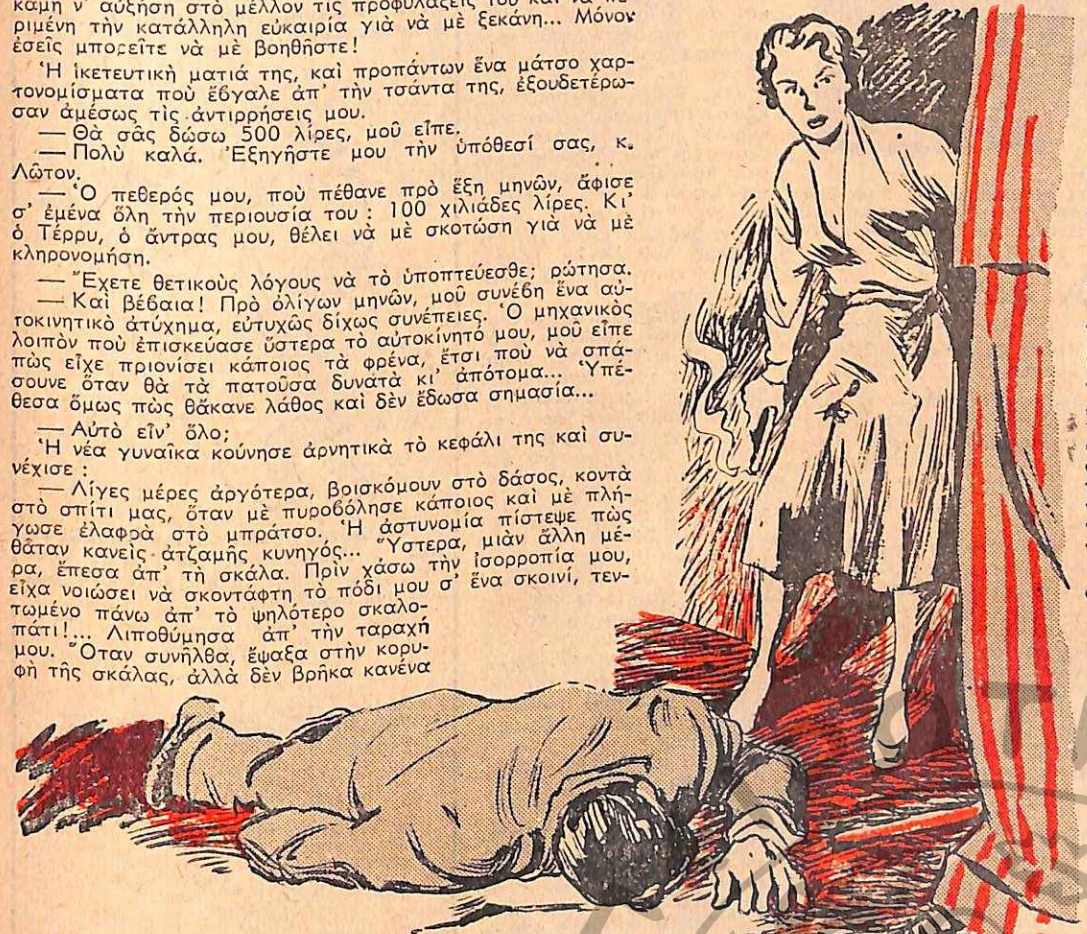
—Μία ματιά που έρριξα στο πρόσωπο της κ. Λάτων, μ' έπεισε πως είχα μαντέψει σωστά.

—Σταρφήκα στον άπυστόμο και πρόσθεσα:

—Είμαι βέβαιος πως θα βρήτε τη δεύτερη σφαίρα, κάπου μέσα σ' αυτό το δωμάτιο.

—'Εκείνος είχε αλλάξει τώρα τελείως ύφος με την κ. Λάτων. Διέταζε τους άνδρες του να ψάξουν, και πραγματικά ή σφαίρα βρέθηκε σε λίγο.

—Μπορούμε να πηγαίνουμε, κυρία, είπε ο αστυνόμος ξερά στη νέα γυναίκα. Δεν έχωμε πιά άλλη δουλειά εδώ... Χάσατε το παιχνίδι! Θα πληρώσετε...

—'Όταν φύγατε απ' το γραφείο μου, της είπα, πήγα σπíti μου κι' έτοιμάσα μία βαλίτσα. 'Υστερα ήρθα εδώ πεζή. Γι' αυτό όλα χρειάστηκα μία ώρα περίπου... 'Όταν έφτασα εδώ, άγγιξα το ψυγείο του αυτοκινήτου σας. 'Ηταν κρύο. 'Υστερα άκουσα τον πυροβολισμό... Μου είπατε πως μίαν είχατε φτάσει, τότε. Μά, αν ήταν έτσι, θάπρεπε ναίαι άκόμη ζεστή ή μηχανή του αυτοκινήτου!

—'Όχι, κ. Λάτων, φεύγοντας απ' το γραφείο μου, ήρθατε άμέσως εδώ, βιαστικά, για να προλάβετε να πραγματοποιήσετε το σχέδιό σας. Σκοτώσατε τον άντρα σας. 'Ανάψατε φωτιά στο τζάκι, για να μην κρουσθή ο νεκρός. 'Υστερα έτοιμάσατε τη σκηνοθεσία, τοποθετώντας τον κοντά στο τζάκι και βαζόντας την τσιμπίδα δίπλα στο χέρι του.

—'Στοιχηματίζω πως περάσατε μία πολύ άσχημη ώρα, περιμένοντας τον έρχομό μου. Είχατε ξαναγεμίσει το πιστόλι και παραμονεύατε μέσ' απ' το παράθυρο. 'Όταν λοιπόν με είδατε να σπάνω, ξαναπυροβόλησατε — προς το ταβάνι, κατά πάσαν πιθανότητα. Τα είχατε κανονίσει όλα, ώστε να φαίνεται πως ο φόμος έγινε τη στιγμή εκείνη, και πως δεν είχατε έτοιμένως καίριό να σκοτώσετε μία σκηνοθεσία

Ένας φιδοκυνηγός (δεξιά) μαθαίνει στα παιδιά του Κοκκούλο τις συνήθειες των φιδιών, τις μεθόδους του κυνηγιού τους και τον τρόπο με τον οποίο μπορεί κανείς να τα διατηρήσει ζωντανά.

Το «χωριό τῶν φιδιών»

Έχει ὅπου τὰ φίδια εἶναι φίλοι καὶ βοηθοὶ τοῦ ἀνθρώπου!

Τὰ φίδια ἦταν πάντα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἕνα ἀντικείμενο φόβου καὶ περιεργίας. Ὅλοι σχεδὸν τὰ φοβόνταν, ἀκόμα κι' ὅταν αὐτὰ ἀνήκουν σὲ εἶδη ἐντελὴς ἀκακὰ καὶ ἀβλαβή.

Κι' ὅμως, ὑπάρχει ἕνα χωριὸ στὴ νότιο Ἰταλία, τὸ Κοκκούλλο, χτισμένο πάνω στὰ βουνά Ἀμπρούτζε, ὅπου τὰ φίδια ὄχι μόνον δὲν προκαλοῦν κανένα φόβο στὸν ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ εἶναι φίλοι τους, σύντροφοί τους καὶ πηγὴ πλούτου γιὰ ὅλους!

Ἡ περιοχή ὅπου βρίσκεται τὸ Κοκκούλλο, τὸ «Χωριὸ τῶν Φιδιών», ὅπως τὸ ἔχουν ὀνομάσει, εἶναι γεμάτη δάση. Κι' ἐκεῖ, σὲ κάθε βῆμα του, συναντᾷ κανεὶς κι' ἕνα φίδι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ Κοκκούλλο παρουσιάζει γιὰ τοὺς ἐπισκέπτες ἕνα πρωτοφανὲς καὶ τρομακτικὸ θέαμα. Ὅπως σ' ἄλλα χωριά κυκλοφοροῦν στὸς δρόμους σκύλοι καὶ γάτες, στὸ Κοκκούλλο κυκλοφοροῦν φίδια! Περπατώντας κανεὶς μέσα στὸ ἀλόκοτο αὐτὸ χωριό, συναντᾷ ἀντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά κρατοῦν φίδια τυλιγμένα στὰ χέρια τους, στὸς ὤμους τους ἢ στὸ λαιμό τους!

Οἱ κάτοικοι, λοιπὸν, τοῦ «Χωριοῦ τῶν Φιδιών» ζοῦν ἀπὸ ἕνα παράξενο ἐπάγγελμα. Εἶναι ὅλοι τοὺς κυνηγοὶ φιδιών. Τὰ μυστικά τοῦ κυνηγιοῦ αὐτοῦ μεταδίδονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά, πού — πρὶν κανὼν ἀρχίσουν νὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο — μαθαίνουν τί πρέπει νὰ κάνη κανεὶς γιὰ νὰ πιάσῃ ἕνα φίδι ζωντανό, πῶς θὰ τὸ κλείσῃ σ' ἕνα κλουβὶ καὶ τί πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ νὰ φάῃ, γιὰ νὰ τὸ διατηρήσῃ ζωντανό. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ σημεῖο εἶναι

τὸ σπουδαιότερο, ἀπ' ὅλα, γιὰ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φίδια τοῦ Κοκκούλλο πουλιούνται σὲ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, ὅπου υποδέχονται σὲ διάφορα περάματα. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς καλύτερους τρόπους γιὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς ἕνα φίδι εἶναι — κατὰ τοὺς φιδοκυνηγούς τοῦ Κοκκούλλο — νὰ τοποθετησῇ τὰ δύο σκέλη μίας διχάλας στὸ ἔδαφος, ἀκριβῶς μπροστὰ στὴ μύτη τοῦ φιδιοῦ! Τὸ ἔρπετό μὲν ἀκίνητο, ἔχοντας ἴσως τὴν ψευδαίσθησι ὅτι τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ περάσῃ ἀνάμεσα στὴ διχάλα!

Οἱ μεγάλοι ὅμως φιδοκυνηγοὶ, ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι τὰ πιὸ σημαντικὰ πρόσωπα τοῦ χωριοῦ, περιφρονοῦν τὴς διχάλας, τὴς θηλειῆς καὶ τῆς μεθόδους συλλήψεως τῶν φιδιών. Πιάνουν τὰ φίδια μὲ τὰ χέρια τους!

Μία ἄλλη μέθοδος εἶναι ἡ...φλογέρα! Μερικοὶ φιδοκυνηγοὶ κατορθώνουν νὰ συγκεντρώνουν τὰ φίδια καὶ νὰ τὰ πιάνουν, προσελκύνοντάς τα μὲ τὸν ἦχο μίας φλογέρας. Ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ πιὸ δύσκολος ἀπ' ὅλους, γιὰ τὴν πρὶν νὰ μάθῃ κανεὶς τοὺς σκοπούς ποὺ πρέπει νὰ παίξῃ, γιὰ νὰ τραβήξῃ τὰ ἔρπετα. Οἱ φιδοκυνηγοὶ μὲ τὴ φλογέρα εἰσέρχονται κατὰ τὸν δρόμο τοῦ χωριοῦ καὶ κρατοῦν μυστικὴ τὴν μεθόδον τους.

Κάθε χρόνο, τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Δομνίκου, ποὺ εἶναι πολιοῦχος τοῦ Κοκκούλλο καὶ προστάτης ἐναντίον τῶν φιδιών, γίνονται ἐκεῖ μεγαλοπρεπεῖς τελετές, ποὺ ἔχουν θρησκευτικὴ καὶ ἐμπορικὴ χαρακτηριστὴρα.

Ἐκατοντάδες χωρικοὶ ἀπὸ τὴ γύρω περιοχὴ πηγαίνουν στὸ Κοκκούλλο μὲ τὰ

πόδια γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸν Ἅγιο, νὰ ζητήσουν τὴν προστασία του ἐναντίον τῶν φιδιών καὶ νὰ παρακολουθήσουν διάφορες θεαματικὲς παρελάσεις.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν βλέπει κανεὶς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ φίδια στὸ Κοκκούλλο! Ὁλοὶ, ἀντρες καὶ γυναῖκες, γέροι, νέοι καὶ παιδιά, κρατοῦν φίδια! Τὰ τυλίγουν γύρω ἀπὸ τὰ μπράτσα τους καὶ τὸ λαιμό τους, τὰ δένουν στὴ ζώνη τους ἢ τὰ κρατοῦν μέσα σὲ καλάθια.

Μετὰ τὴ λειτουργία, μιά πομπὴ γυρίζει τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἕνα ἀγάλμα τοῦ Ἁγίου Δομνίκου. Δεκάδες φίδια εἶναι τυλιγμένα γύρω στὰ χέρια καὶ στὸ σταυρὸ τοῦ αγάλματος ἢ ἀνεβοκατεβαίνουν ἀνάμεσα σὲς πτυχὲς τοῦ ῥάσου του.

Οἱ πιστοὶ ἀκολουθοῦν κρατώντας φίδια ἀντὶ γιὰ κερία! Τὴν πιὸ τιμητικὴ θέσι στὴν πομπὴ ἔχουν ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι κάτοχοι τῶν πιὸ σπάνιων ἢ παράξενων φιδιών. Ἐπὶ κεφαλῆς ὅμως ὅλων, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ ἀγάλμα τοῦ Ἁγίου, βαδίζουν οἱ κυνηγοὶ μὲ τὰ ελεγκὰ φίδια.

Τὰ φίδια αὐτὰ εἶναι διαλεγμένα μὲ προσοχὴ ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ἄλλα. Τὸ δέμα τους, ἀρχικὰ, δὲν διαφέρει στὸ χρωματισμὸ ἀπὸ τὸ δέμα τῶν ἄλλων φιδιών. Ἐχει ὅμως μιά εὐαισθησία, ποὺ μόνον ἕνα ἐμπειρο καὶ ἐξασκημένο μάτι μπορεῖ νὰ διακρίνῃ. Ὅταν λοιπὸν τὰ φίδια αὐτὰ μεινουν ἐπὶ δύο μῆνες μέσα σὲ ἀπόλυτο σκοτάδι καὶ τραφοῦν μὲ εἰδικὰ παρασκευάσματα, τὸ δέμα τους χάνει τὸ χρῶμα του καὶ γίνεται κατὰστρο.

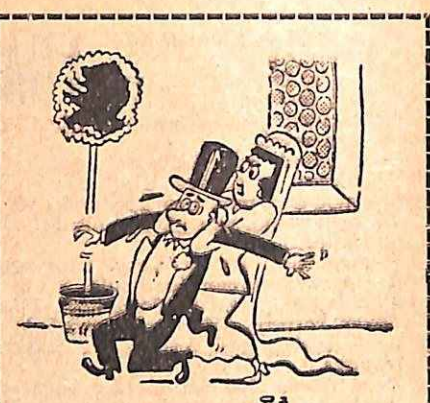
Ἐπειτα ἀπὸ τὴν τελετὴ, στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ χωριοῦ γίνονται ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, μὲ θέμα, φυσικὰ, τὰ φίδια.

Ἐκεῖ, οἱ φιδοκυνηγοὶ ἐπιδεικνύουν ὅλη τὴν ἐπιδειξιότητά τους καὶ ἀνακηρύσσεται ὁ «Μεγάλος Φιδοκυνηγὸς τῆς Χρονιάς», ποὺ παίρνει ὡς βραβεῖο ἕνα μικρὸ ἀγάλματάκι τοῦ Ἁγίου Δομνίκου. Ἄλλοι ἀγῶνες διεξάγονται ἀνάμεσα στὰ ἀγόρια καὶ στὰ κορίτσια, ποὺ βραβεύονται, ἀνάλογα πάντα μὲ τὴν ἐπιδειξιότητά τους νὰ πιάνουν τὰ φίδια.

Τέλος, γίνονται...φιδοδρομίες! Ἀφήνουν τὰ φίδια ἐλεύθερα μέσα σὲ σωλῆνες μήκους ἑκατὸ μέτρων καί, ἀφοῦ φράξουν τὸ ἕνα στόμα, χτυποῦν τοὺς σωλῆνες μὲ ραβδί, γιὰ νὰ τρομάξουν τὰ φίδια, ποὺ —φυσικά— σπεύδουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ἄλλο στόμιο.

Τὸ φίδι, ποὺ θὰ προβάλλῃ πρῶτο τὸ κεφάλι του εἶναι ὁ νικητὴς! Καὶ οἱ τυχεροὶ, ποὺ στοίχημάτισαν ἔξω, αὐτὸ, κερδίζουν σημαντικὰ ποσά, ἀκριβῶς ὅπως γίνονται οἱ ἵπποδρομίες!

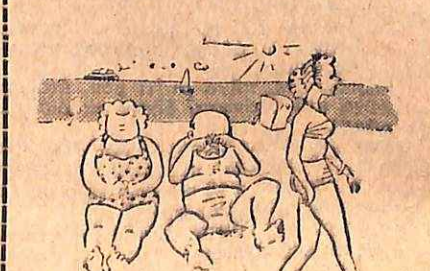
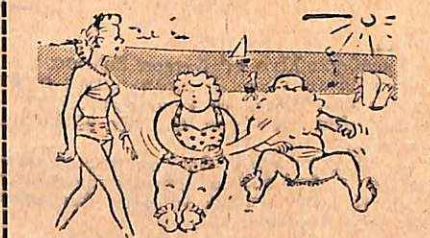
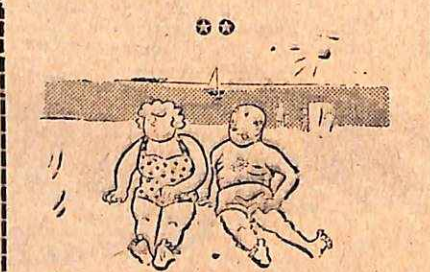
Τὸ φίδι ὅμως, ποὺ ἔρχεται πρῶτο σὲς φιδοδρομίες, δὲν εἶναι καθόλου τυχερὸ γιὰ τὸν αὐτό του! Οἱ χωρικοὶ τὸ σκοτώνουν, τὸ καίνε καὶ σκροπίζουν τὴ στάχτη τοῦ αὐτοῦ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

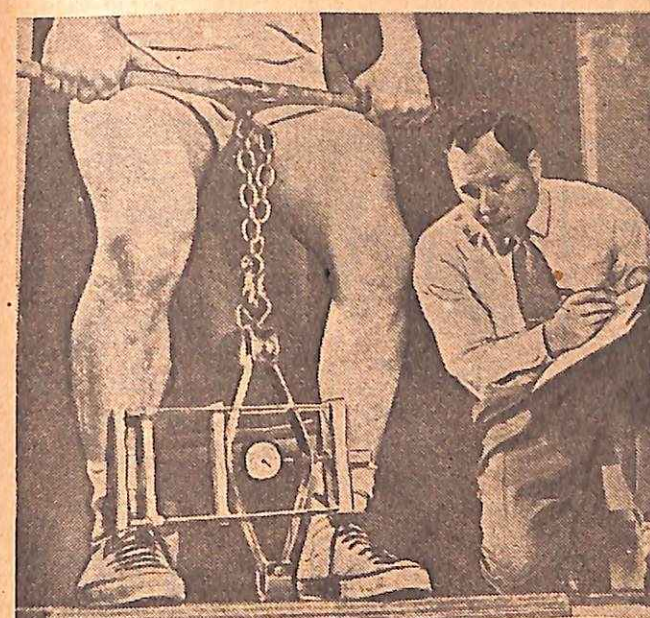
— «Ἐλα, χρυσέ μου, κουράγιο! Δίγα βηματάκια ἀκόμη καὶ μῆκαμὲ στὴν ἐκκλησία!...»

— Αὐτό, Λουίζα, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν τὸ ἐπαναλάβῃς, γιὰ τὴν ἰσως καμιά ἡμέρα, ἐξαντληθῇ ἡ ὑπομονή μου καὶ σοῦ θυμώσω!...

Χωρὶς λόγια.

Στὸ ἐργαστήριον ἀθλητικῶν ἐρευνῶν τοῦ Κολλεγίου τοῦ Μίτσιγκαν, οἱ ἐπιστήμονες καθορίζουν γιὰ τὴν μερικὴν ἀντρες γίνονται περίφημοι ἀθληταὶ καὶ γιὰ τὴν ἀλλοὶ δὲν ἔχουν καμμία ἐπίδοσι.

Τέσσερις ἄνθρωποι μέθυσαν τελευταίως μὲ οἶσκον, γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς «πειραματόζωα». Ὁ καθηγητὴς Ράφρ Τάρνερ, τοῦ Κρατικοῦ Κολλεγίου τοῦ Μίτσιγκαν, περιμένε νὰ «σοῦρῶσουν» καλά κι' ὑστερα τοὺς ἔβαλε, ἕνα-ἕνα νὰ ἀδύγουν αὐτοκίνητο. Δυὸ ἐπιστήμονες, καθισμένοι κοντὰ τοὺς παρακολουθοῦσαν προσεκτικὰ τὴς ἀντιδράσεις τους.

Σκοπὸς τοῦ πειράματος ἦταν νὰ ἐξακριβωθῇ πῶς σωφάρουν οἱ μεθυμένοι. Διαπιστώθηκε λοιπὸν ὅτι ὁ σωφάρ ποὺ τόχει «τασοῦξιν» δὲν ἔχει πιά σαφὴ ἀντίληψιν τῆς ταχύτητος καὶ τὰ κάνει μπροστὰ σ' ἕνα ζαφνικὸ ἐμπόδιο.

Ὅσο εὐρύτατα καὶ ἀν χρησιμοποιοῦν οἱ ἐπιστήμονες διάφορα ζῶα γιὰ τὰ πειράματά τους, ὑπάρχουν περιπτώσεις — ὀχι λίγες — ποὺ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ πειραματισθοῦν μὲ ἄνθρωπους. Κι' εἶται, πρὸς χάριν τῆς Ἐπιστήμης, διάφοροι ἐθελονταὶ κοιμοῦνται γιὰ νὰ μετρηθῇ ἡ ἐντασι τοῦ ροχαλιτοῦ τους ἢ ζυριζοῦν τὸ στήθος τους γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ πόσο γρήγορα μεγαλώνουν οἱ τρίχες, ἢ φιλεῖνε κοπέλλες διαφόρων τύπων γιὰ τὴ μελέτη τῶν συναισθηματικῶν τους ἀντιδράσεων... Κάποιος μάλιστα ἔφτασε ὅσο σιμμεῖο νὰ μῆσ' ὅτι νὰ τὰνκ, γιὰ νὰ μετρήσῃ τὴν ἐντασι τῆς ἐκρήξεως μίας ὀδίσας!

Κι' εἶται μαθαίνουν οἱ ἐπιστήμονες... Ἐμαθάν π. χ., μὲ μιά σειρά πειραμάτων ποὺ ἔγιναν στὸ Κολοράντο, ὅτι οἱ κοκκινομάλες αὐξάνουν μὲ τὰ φιλία τους τὴν πιεσὶ τοῦ αἵματος τῶν ἀνδρῶν, περισσότερο ἀπ' ὅσο οἱ μελαγχρόνους ἢ οἱ ξανθοὶ! Ἐπίσης, ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτὴ, οἱ κοπέλλες μετρίου ἀναστήματος πλεονεκτοῦν ἀπὸ τὴς ψηλῆς καὶ τὴς κοντῆς.

Μεγαλύτερη σπουδαιότητα εἶχαν τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς ἄλλου πειράματος, ποὺ ἔγινε πρὸ ὀλίγων μηνῶν: 23 Ἀμερικανοὶ ναυτικοὶ δέχθηκαν νὰ μείνουν κλεισμένοι ἐπὶ 60 μέρες συνεχῶς μέσα σ' ἕνα ὑποδρόχιο, κυρίως γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ποῖα εἶναι ἡ μεγαλύτερη περιεκτικότης δι-οξειδίου τοῦ ἀνθρακὸς στὸν ἀέρα, ποὺ μπορεῖ ν' ἀνεχθῇ δίχως κίνδυνον τὸ ἄνθρωπινον ἀναπνευστικὸν σύστημα. Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πρώτου «ἀτομικοῦ» ὑποδρόχιου. Φυσικά, τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πειράματος τηρήθηκαν μυστικά.

Ἐπικρατεῖ ἡ γενικὴ ἀντίληψις ὅτι, μὲ τὸ ζύριμα, οἱ τρίχες φυτρώνουν γρηγορώτερα καὶ γίνονται σκληρότερες. Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν, οἱ Ἀμερικανοὶ δόκτορες Ντάνφορντ καὶ Τρότερ χρησιμοποίησαν 3 κοπέλλες καὶ 12 φοιτητές. Τὰ κορίτσια ζυρίζαν ἐπιμελῶς τὴς γάμπες τους, δύο

1. Ὁ δόκτωρ Λούθ Κόρτζ, ἀπ' τὸ Σικάγο, δέχθηκε νὰ τὸν κρεμάσουν ἀνάποδα σ' ἕνα στύλο τηλεγραφικόν.
2. 23 Ἀμερικανοὶ δέχθηκαν νὰ μείνουν ἐπὶ 60 μέρες μέσα σ' ἕνα ὑποδρόχιο, ὅσο βυθό, γιὰ νὰ γίνουν παρατηρήσεις χρησιμῆς γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἀτομικοῦ ὑποδρόχιου.
3. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ξυλοκόποι πείραμα γιὰ τὴν μετρήσιν τῶν θερμίδων ποὺ καταναλίσκονται σὲ διάφορες ἐργασίες.

ἈΝΘΡΩΠΟΙ-ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

Οἱ συγκινήσεις τοῦ φιλοῦ κι' ὁ θόρυβος τοῦ ροχαλιτοῦ

φορὲς τὴν ἡμέρα, ἐπὶ 8 μῆνες. Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, οἱ φοιτηταὶ ζυρίζαν κάθε πρωὶ τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους των. Ἔτσι, οἱ δυὸ δόκτορες ἀνακάλυψαν μὲ ἐκπληξὴ ὅτι τὸ ζύριμα δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως ἐπίδρασι στὴν ἀνάπτυξιν τῶν τριχῶν!

Γιὰ νὰ βρῇ πόσο δυνατὰ ροχαλίζουν οἱ κουρασμένοι, ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων παρακολουθεῖ τὸν ὕπνον μερικῶν ἐθελοντῶν μὲ μιά συσκευή μετρήσεως τοῦ ἤχου. Βρῆκε λοιπὸν ὅτι ἡ ἐντασις τοῦ ροχαλιτοῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὰ 69 «ντεσιμπέλ» (μονὰς ἐντάσεως τοῦ ἤχου). Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ θόρυβος τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νιαγάρα φτάνει τὰ 94 «ντεσιμπέλ» κι' ὅτι ὁ ἰσχυρότερος ἤχος ποὺ μποροῦμε ν' ἀκούσῃμε, χωρὶς ἄμεσο κίνδυνον τῶν αὐτιῶν μας, εἶναι 130 «ντεσιμπέλ».

Μία ὁμορφὴ κοπέλλα, ποὺ ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργαστάσιον τοῦ Μπρούκλιν ποὺ παράγει «ταϊκοφουσέκας», ἔχει γιὰ μοναδικὴ τῆς δουλειὰ νὰ δοκιμάζῃ κάθε «παρτίδα» ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ καζάνια. Κι' ἂν τυχόν βρῇ ὅτι δὲν σχηματίζει ἀρκετὰ μεγάλες φουσέκες, εἰδοποιεῖ τοὺς τεχνικοὺς γιὰ νὰ διορθώσουν τὸ μίγμα ὅπως χρειάζεται.

Ἄλλα πειράματα, ποὺ ἔγιναν μὲ ταίκες γιὰ ἐπιστημονικοὺς λόγους, ἀπέδειξαν ὅτι ἕνα εἶδος ταίκαας δίχως ζάχαρ, ποὺ περιέχει μὴ οὐσία μικροβιοκτόνου, ἐλαττώνει τὴν τερηδόνα τῶν δοντιῶν. Πράγματι, οἱ δόκτορες Ντράξιν καὶ Σπῆς μεταχειρίσθηκαν γι' αὐτὲς τὴς δοκιμῆς τρεῖς ομάδες ἐθελοντῶν. Ἡ πρώτη μασοῦσε αὐτὲς τὴς εἰδικῆς ταίκαας, ἡ δεύτερη μασοῦσε ταίκαας κοινῆς κι' ἡ τρίτη δὲν μασοῦσε καθόλου. Στὴ δεύτερη καὶ στὴν τρίτη λοιπὸν ομάδα τὰ καινούργια χαλασμένα δόντια ὑπῆρχαν τετραπλάσια περὶπου ἀπ' ὅσα στὴν πρώτη.

Πολὺ μεγαλύτερο ἥρωισμόν ἐδείξαν οἱ ἐθελονταὶ ποὺ δέχθηκαν, στὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, νὰ ὑποβληθοῦν σ' ἕνα πείραμα προοριζόμενον γιὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς «πελλάγρας». Πάνω ἀπὸ 100.000 ἄνθρωποι πάθαιναν ὡς τότε κάθε χρόνο τὴν φοδερὴ αὐτὴ ἀσθένεια, καὶ χιλιάδες ἀπ' αὐτοὺς εὗρισκαν μαρτυρικὸ θάνατον. Ὁ δόκτωρ Γκόλντμπεργκερ, εἶχε σοβαροῦς λόγους νὰ πιστεύῃ ὅτι ἡ πελλάγρα ὠφελετο σὲ κακὴ διαίτα. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὸ ἀποδείξῃ.

Μὲ τὴν ἄδεια λοιπὸν τῶν ἀρχῶν, ἀποτάθηκε στοὺς καταδίκους τῶν φυλακῶν τοῦ Τάκσον καὶ τοὺς πρότεινε νὰ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ πειραματόζωα. Τοὺς προεῖδοποιῆσε πῶς μποροῦσαν νὰ πάθαιναν πελλάγρα, γιὰ ἀποζημίωσι ὅμως θάπαιναν ὁλοὶ χάρι. Πραγματικὰ 12 φυλακισμένοι δέχθηκαν τὴν πρότασι. Ὁ δόκτωρ Γκόλντμπεργκερ ἀρχίσε ν' ἀφοιρᾷ ὠρίμαστα συστατικά ἀπ' τὴν διατροφή τους. Μετὰ 4 μῆνες, ἕνας ἀπ' αὐτοὺς παρουσίασε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς πελλάγρας. Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, εἶχαν πάθει τὴν ἀσθένεια αὐτὴ 5 ἀπ' τοὺς φυλακισμένους. Κι' εἶται ἐξακριβώθηκε ὅτι ἡ πελλάγρα εἶναι μιά μορφή ἀδιαιτησίας.

Δὲν δεικνύουν λιγνότερο ἥρωισμό ἐκεῖνοι ποὺ δέχονται νὰ δοκιμάσουν στὸν ἑαυτὸ τους διάφορα νέα ἰσχυρὰ φάρμακα. Ζῆ π. χ. ἀκόμη, κάπου σὲς Ἰνδιάνους. Πολιτεῖες ὁ ἀγνώστους ποὺ συγκατατέθηκε πρῶτος νὰ εἰσάγουν στὸ σῶμα του τοῦ «κουράρε», τὸν φοδερὸν δληπτήριον τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Ἀμαζονίου. Εἶχε φέρει αὐτὴ τὴν οὐσία ὁ γνωστὸς ἐξερευνητὴς Ρίτσαρντ Τζιλ, ποὺ εἶχε ζήσει σὲς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου ἐπὶ 7 μῆνες. Οἱ δοκιμῆς τοῦ «κουράρε» σὲ πειραματόζωα εἶχαν ἀποδείξει ὅτι τὸ δληπτήριον αὐτό, σὲ κατάλληλες δόσεις, μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ ὡς σπτήριο φάρμακον.

Κάποιος, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ μυϊκοὺς σπασμούς, δέχθηκε νὰ τὸν δοκιμάσουν ἐπάνω του, σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νευμάρσκα. Τὸ «κουράρε» λοιπὸν τὸν θεράπευσε. Κι' ἀπὸ τότε χρησιμοποιεῖται συστηματικὰ κατὰ τὴς παραλύσεως, τῆς ψυχοπαθείας καὶ τῆς πολιομυελίτιδος.

Ἐνας νεαρὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Λόυθ Κόρτζ, ἔργωνε καθημερινῶς ἐπὶ 30 ἡμέρες, μισὸ κιλὸ ὡς ὀγκότι, μὲ σκοπὸν τὴν μελέτη τοῦ μεταβολισμοῦ τοῦ ἥπατος. Ὁ ἴδιος δέχθηκε νὰ τὸν κρεμάσουν μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, ἀνασθετὸ, ἀπὸ ἕνα τηλεγραφικὸν στύλον, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς δοκιμῆς αὐτῆς.

Τέλος 9 Ἀγγλοὶ ἐμεῖναν ἐπὶ ὕψος μὲ τὰ γυμνά πόδια τους βουτηγμένα σκεδόν ὡς τὸ γόνυ σὲ παγωμένον νερό. Δυὸ ἐπιστήμονες, ποὺ ἔκαναν αὐτὸ τὸ πείραμα, διαπίστωσαν κατὰ ἐκπληκτικόν: «Ὅσο οἱ 9 ἐθελονταὶ καθόνταν ἀκίνητοι, μὲ τὰ πόδια παγωμένα καὶ βρεγμένα, δὲν ριγοῦσαν καθόλου. Ὅταν ὅμως κινήθηκαν καὶ περπάτησαν, ἀρχίσαν μετὰ 4-17 λεπτά νὰ τρέμουν ἀπ' τὸ κρύον».

Ο νέος Ζουλού θα της προσφέρει
ως δώρο ένα κολλίε ή ένα βραχιόλι.

Έρωτικά έδιμα ΣΤΟΥΣ ΖΟΥΛΟΥ

1^η άρραβωνιάσματα κι' οι γάμοι
τους έχουν μια πρωτόγονη ποι-
ησι.

Όλοι θεωρούν τους Ζουλού ως
την πιο άγρια φυλή του κόσμου.
Κι' αυτό γιατί τους κρίνουν από τις
διάφορες ώμότητες, που έχουν δια-
πράξει ως τώρα. Άρκει να σας θυ-
μήσουμε, ότι κάποτε, ένας βασιλιάς
τους, ο Τσάκα, για να τιμήσει το
θάνατο της μητέρας του, είχε δια-
τάξει τη σφαγή 7.000 υπηκόων του!
Παραλείπουμε δε τις φρικαστικές
σκηνές από τις άγριες μάχες που-
δασαν έναντιον των Άγγλων και
που τους νίκησαν μάστιγα στην τρο-
μακτική μάχη του Ίζαναλβάνι.

Οι Ζουλού, λοιπόν, είναι άγριοι,
άλλα και γενναίοι. Είναι όμως και
υπερήφανοι, δίκαιοι και το πιο εκ-
πληκτικό για μία πρωτόγονη φυλή,
ήθικοι στις έρωτικές σχέσεις τους.

Ας παρακολουθήσουμε τις σκέ-
ψεις και τη συμπεριφορά ενός νεα-
ρού Ζουλού — απόγονου του φρι-
χτού Τσάκα — που έχει βάσει στο
μυαλό του να παντρευτεί:

«Το «κράλ» (χωριό) όπου στα-
θμεύσαμε — διηγείται ο Γάλλος έ-
ξερουντής Α. Σεγκρέ — αποτελεί-
ται από 10 - 12 καλύδες, χτισμέ-
νες στην κορφή ενός λοφίσκου, στην
άκρη μιας λίμνης. Έκείνη την ημέ-
ρα, οι Ζουλού γιορτάζαν τους άρρα-
βώνες ενός νέου... Έτσι μου δόθηκε
η ευκαιρία να παρακολουθήσω την
τελετή και να μάθω πώς, από αιώ-
νες ως σήμερα, οι νεαροί Ζουλού
διαλέγουν και κατακτούν τη σύν-
τροφο της ζωής τους.

Μόλις, λοιπόν, ο νέος μπόρεσε
να τεντώσει το τόξο, να σκαρφω-
σει σ' ένα φοινικόδεντρο ή να οργώ-
σει μόνος χωράφι, θεωρείται ώριμος
για γάμο. Η πατρική καλύδα γί-
νεται στενόχωρη γι' αυτόν... Έτσι,
μπορεί να χτίσει μία δική του. Πρέ-
πει όμως να τη στολίσει με ψάθες
και με μία... γυναίκα ή μάλλον με
τές τις ψάθες. Ξεκινάει, λοιπόν, και
γυρίζει από το ένα στο άλλο «κρά-
αλ», χωρίς να φανερώσει το σκοπό
της περιόδου του...

Όταν συναντήσει τη νέα της
άρεσκεία του δεν αρχίζει αμέσως
την επίθεσι ή την πολιορκία. Το έν-
στικτο του κυνηγού τον συμβουλεύει
να περιμένει...

Αφού, λοιπόν, εξακριβώσει την
κατοικία της εκλεκτής του, απομα-
κρύνεται. Κουდება μέσα σε ψηλούς

θάμνους και την καιροφυλακτεί μέρα
και νύχτα.

Δεν χρειάζεται να ρωτήσει για
να μάθει αν η νέα είναι άγνη, άξια
να την παντρευτεί. Του αρκεί ένα
βλέμμα στις μικρές γυαλιστερές κο-
τσίδες που κρέμονται στο λαιμό
της και που συμβολίζουν την άγνο-
τητα της. Την ημέρα, όμως, που θ'
άρραβωνιάσει ή νέα, θ' αλλάξει χτέ-
νισμα και θα σχηματίσει με τα μαλ-
λιά της έναν κόμπο στην κορυφή του
κεφαλιού της.

Δεν επιτρέπεται ωστόσο στο νέο
να μπη στο «κράλ» για να μιλήσει
στην εκλεκτή του. Άλλα και δεν ύ-
πάρχει λόγος να το κάνει αυτό, για-
τί αργά ή γρήγορα, η νέα θα βγί
από το χωριό: Θα πάν να φέρει νε-
ρό από τα ποτάμια, να βοσκήση τα
ζώα ή να μαζέψουν χόρτα για να πλέ-
ξουν καλάρια.

Αφού, λοιπόν, έκτιμήσει τα προ-
σόντα της, ο νέος Ζουλού βρίσκει
την ευκαιρία, μία στιγμή που είναι
απόλυτη μοναξιά, ξεπροβάλλει από
την κρυψώνα του και παρουσιάζεται
μπροστά της.

Δεν της λέει τίς όνομά του. Την
ρωτάει μόνο αν άρχισαν οι βροχές,
αν τα ζώα δίνουν άφθονο γάλα ή
αν οι γονείς της είναι καλά στην
υγεία τους. Έπειτα θα την βοηθή-
σει στη δουλειά της. Και, πριν την
άφισή μόνι, θα της προσφέρει ως
δώρο ένα κολλίε ή ένα βραχιόλι και
θα την παρακαλέσει να συναντηθούν
πάλι την άλλη μέρα. Αν εκείνη του
ανταποδώσει το δώρο, σημαίνει ότι
μπορεί ν' αρχίσει τις διαπραγμα-
τεύσεις για το γάμο, δηλαδή, ότι
είναι σύμφωνη ή νέα.

Ο νέος Ζουλού ξαναφέρει τότε
για το χωριό του, ενώ η μηνησί του
τον παρακολουθεί με το βλέμμα της,
ώσπου να εξαφανιστεί.

Αφού περάσει λίγος καιρός, ο
μέλλων σύζυγος ξαναγυρίζει. Τώρα
τον συνοδεύουν όλες οι γυναίκες συγ-
γενείς του, που έρχονται να βεβαι-
ώσουν τη νεαρή Ζουλού, ότι βρήκε
καλή υπόδοχη από την οικογένεια
του γαμπρού.

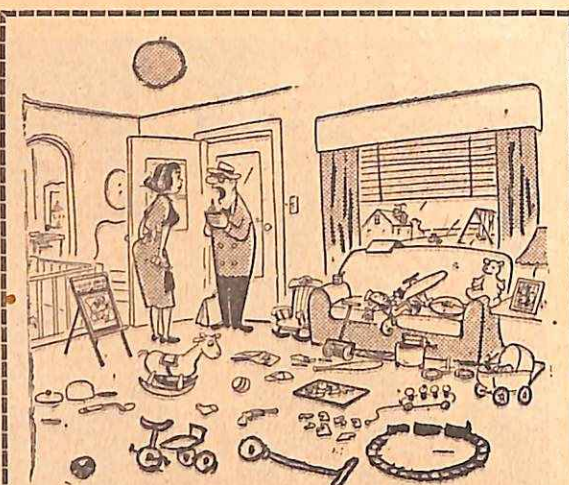
Έπειτα οι δυο πατέρες συμφω-
νούν για την προίκα που αποτελεί-
ται από σπόρους, δέρματα, κασί-
κια, εργαλεία και... ρούχα. Αφού δε
κλειστή η συμφωνία, η νέα πηγαί-
νει να περάσει 15 μέρες στο «κρά-
αλ» του συζύγου της. Εκεί θα δια-
λέξει τη θέσι, όπου θα χτιστεί η κα-
λύδα τους και θα γνωρίσει τους συν-
τρόφους της καινούργιας ζωής της.
Τέλος φτάνει η ημέρα που θα
φύγει οριστικά από το χωριό της, μα-
ζί με την προίκα της. Τα μαλλιά
της είναι τώρα χτενισμένα στην κο-
ρυφή του κεφαλιού και τα πόδια,
καθώς και τα χέρια της είναι στο-
λισμένα με άφθονα κοσμήματα.

Όλοι από το χωριό, μ' επί κε-
φαλής τον γαμπρό, πηγαίνουν να
την προϋπαντήσουν. Οι δυο μελλό-
νυμφοι τότε πιάνονται από το χέρι
και περνούν ανάμεσα από τις λόγ-
χες και τις άσπιδες των πολεμιστών
του χωριού.

Στο γαμήλιο χορό ή σύζυγος
κρατά ένα μαχαίρι και φοβερίζει το
σύζυγο. Κατόπιν τον ικετεύει να μη
την κακομεταχειριστή και την περι-
φρονήσει όταν θα πάψει να είναι ο-
μορφη...

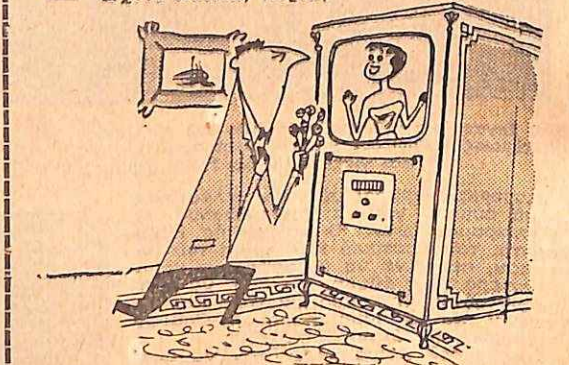
Ομολογώ — συνεχίζει ο Γάλ-
λος έξερουντής — πώς δεν περίμε-
να να βρώ στους Ζουλού τόση ποίη-
σι, ίσως πρωτόγονη, αλλά που να
βρίσκεται σε πλήρη αντίθεσι με τα
συμπεράσματα που βγάζει κανείς
από τα αιματηρά επεισόδια της Ι-
στορίας τους.

Φαίνεται, ότι ο έρωτας κάνει και
τον πιο άγριο λαό, ειρηνικό και α-
σθηματία.

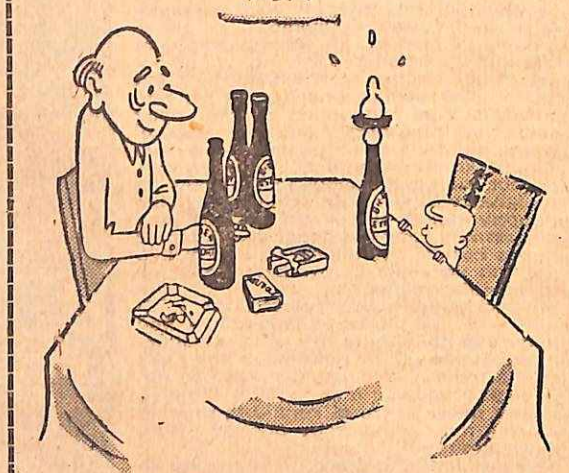

ΠΕΡΙΤΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

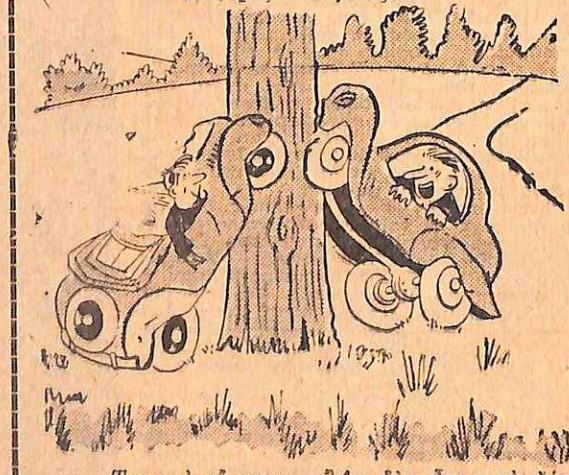
— Έχετε παιδιά, κυρία;

Όταν η εκφωνήτρια της τηλεόρασεως είναι πολύ
ομορφή!

Πατέρας και γιός...

Τυχεροί είμαστε... Αν δεν ήταν το δέν-
τρο, θα είχαμε συγκρουστή!

Η διαφορά ηλικίας

Ανάμεσα σε δύο κα-
λούς — Μ. Π.: Όπως μου θέ-
τετε τα ζητήματα, πρέπει να συμ-
φωνήσω μαζί σας, ότι η διαφορά
της ηλικίας ανάμεσα σε σας και
τον πρώτο εκ των ενδιαφερομένων
είναι βέβαια σημαντική και απο-
βαίνει εις βάρος σας. Αντιστα-
θώμεν, φυσικά, ότι τώρα είναι
δύσκολη η θέσι σας, και πώς ύ-
στερα από δεσμό τόσο καιρού θ'
αναγκασθείτε να του φανήτε
σκληρή, διακλώντας του ότι πρέ-
πει να διακόψετε τις σχέσεις σας.
Μά πως μπορεί να γίνει και δια-
φορετικά: Έλπίζω μονάχα πως ο
άλλος, εκτός από τον υλικό πα-
ράγοντα, θα σας εξασφαλίσει και
όσα, ήθικης φύσεως, πλεονεκτή-
ματα και ενδιαφέροντα έρεφε για
σας ο πρώτος, δηλαδή την κατα-
νόηση, τη στοργή, την εμπιστοσύ-
νη. Αν είναι έτσι, τότε δεν πρέ-
πει να διατάσετε: Αναλάβετε την
πρωτοβουλία να ρυθμίσετε την
ζωή σας και σας εύχομαι, με όλη
την καρδιά, να ευτυχίσετε!

Ανεξίτηλα ο θύμα, Πει-
ραϊά: Με ρωτάτε: «Μπορεί ένας
άνθρωπος, που αγάπησε ειλικρί-
να και πολλά θυσίασε για το αϊ-
σθημα του αυτό, με αποτέλεσμα
αντίθετο να προσδοχή, μπορεί,
λοιπόν, να συγχωρήσει την κοπέ-
λα αυτή και να την δεχθεί πίσω,
όταν έχη αντίληψη ή ίδια το λά-
θος της και γυρεύει συγγνώμη»;
Σας απαντώ αδιατάκτα: Ναι.
Μπορεί, εφόσον και από τα δύο
μέρη υπάρχει πάντα η ειλικρινής
διάθεσι και από μέρους της κο-
πέλλας η ειλικρινής μετάνοια.
Μπορείτε, λοιπόν, να τη δεχθείτε
πίσω και, στο μεταξύ, θα έχετε
όλη την ευκαιρία να δοκιμάσετε
την ειλικρίνεια της, προτού απο-
φασίσετε να της δώσετε το όνομά
σας. Έλπίζω ότι η νέα συναισθα-
θηκε βαθύτατα το ατόπημά της, ό-
τι τα αναλογισθηκε όλα και γι'
αυτό, επιτρέψει σε σας, φανήτε
και σας γενναίως και είμαι
βέβαιη ότι η μεγαλοψυχία σας αυ-
τή, ακριβώς, θ' αποτελέσει το ή-
θικώτερο δίδαγμα για την κοπέ-
λα και θα την κάνει ν' αποσιωπή
με κατανόηση και αγάπη σε σας,
για να φανή αξία της εμπιστοσύ-
νης σας.

Ορφανή από μικρή,
Θεογίννη: Μου έκανε ζωηρή έν-
τύπωσι όλη αυτή η συγκινητική Ι-
στορία της ζωής σας και πρέπει
να σας εκφράσω όλο μου τον
θαυμασμό για τον ήθικό σας χα-
ρακτήρα και την αξιοσύνη σας,
που τα καταφέρατε, μονάχη μέ-
σα στον κόμο και δίχως κανένα
προστάτη, όρφανη και φτωχούλα.
να δημιουργήσετε. Έλπίζω μάλι-
στα, ότι με τις ευγενικές διαθέ-
σεις σας και με τις γερές ήθικες
σας αρχές θα μεγαλώσετε και θα
μπορέσετε να αποκατασταθήτε
στην ζωή, με την φροντίδα του
καλού Θεού, που σας παραστάθη-
κε, καθώς βλέπετε, στις κρίσιμω-
τερες ώρες της όρφανίας σας.
Όσο για το ενδιαφέρον σας, το
ευγενικό, για τον ανάπηρο που

μας γράφετε, λυπούμαι που δεν
μπορώ να ικανοποιήσω την παρά-
κλησί σας.

Μ. Θ. «Αντιαεροπορικών πυρο-
βολικών». Σκαρμαγκά: Μου κά-
νει κατάπληξι, βέβαια, το γεγονός
ότι η κοπέλλα δεν θέλει να σχε-
τισθί μαζί σας, αδιαφορώντας
και για τις χάρες και για τα
προσόντα σας. Φυσικά, δεν μπο-
ρώ εγώ να μαντεύσω, ποιος είναι
ο λόγος που αρνείται την πρότα-
σί σας. Μά το πιθανότερο που
φαντάζομαι είναι ότι η κοπέλλα
θα έχη κάποιον άλλο τρυφερό δε-
σμό, και, βέβαια, δεν της επιτρέ-
πεται να τον διακόψη για σας.
Αυτά, δυστυχώς, έχει ο έρωτας:
Να περιφρονή και όμορφες και
πλούτη και να αρκήται στο ελ-
πιό και τρυφερό αίσθημα, το ελ-
λικρινές και αμοιβαίο, που ικα-
νοποιεί απόλυτα εκείνους που το
χαίρονται. Άλλα δεν βλέπω για-
τί και σεις επιμένετε τόσο πολύ
για την κοπέλλα αυτή: Δεν είναι
δω ή τελευταία στον κόσμο! Σε-
γράψτε την, λοιπόν, χωρίς να βα-
σανίζετε γι' αυτήν και βρήτε
μιά άλλη κοπέλλα, για να σας
παρηγορήσει.

Τεχνίτην άστυρματων,
Χαϊδάρι: Με όλη την διαθέσι που
έχουμε να εξυπηρετούμε τους κα-
λούς φίλους μας, όπως είσατε
και σεις, λυπούμεθα που δεν μπο-
ρούμε ωστόσο να ικανοποιήσουμε
την παράκλησι που μας υποδά-
λετε. Μά, αφού από την πρώτη
στιγμή γιώσατε το ενδιαφέρον
αυτό για την νέα, γιατί δεν έπω-
φεληθήκατε τότε, που ήταν και-
ρός, να γνωρισθείτε και να της
εκμυστηρευθείτε το αίσθημά σας;
Τι να γίνει, ωστόσο! Παρηγορη-
θήτε για την άτυχία σας και με-
ταθέστε τις ελπίδες σας για το
... χρονοί! Ο καιρός έχει γυρί-
σματα και μπορεί στο έρχομένο
πανηγύρι της Αγίας Παρασκευής
ή... κιθάρα και η καρδιά σας να
είναι τυχερότερη!

Μικρούλα Α. Β. Σ. Α.:
Όλα αυτά που γεννιόμαστε ή
φαντασία σας — φαντασία κορι-
τσιού 15 χρονών — είναι παρά-
τολμα πράγματα κι' επικίνδυνα
για την νεανική σας άπειρία. Μά
πώς νομίζετε ότι ο νέος αυτός θα
μπορούσε να σας παντρευτεί, κρί-
νοντας με την ίδια επιπολαιότη-
τα, που βλέπετε έσεις τα πράγμα-
τα; Έπειδή ο... πολυφύρετος νέος
σας κύτταξε μία στιγμή, συμπτω-
ματικά προφανώς, μπορείτε έσεις
να ελπίζετε ότι είναι δυνατόν να
σας αγαπά, και μού γυρεύετε
τώρα την γνώμη μου, αν πρέπει να
του τηλεφωνήσετε και να του εκ-
φράσετε τον έρωτά σας; Η πρα-
γματικότητα δείχνει πως δεν έχε-
τε την παραμικρή ένδειξι ότι ο
νέος σας συμπαθεί και, πολύ λι-
γότερο, πως είναι τάχα διαθεσι-
μένος, ζάπλουτος αυτός, να σας
παντρευτεί. Αυτά δεν γίνονται ση-
μερα ούτε στα μυθιστορήματα!...
Μαυροδέματο που ύπο-
φρει από αγάπη: Αν δια-
βάσετε τις παραπάνω γραμμές,
θα βρήτε ασφαλώς, ότι το νοήμα
τους μπορεί να ενδιαφέρει και την
δική σας αισθηματική περίπτωσι.
Ευτυχώς ότι έσεις είσατε και σε
Ευτυχώς ηλικία και έχετε την λο-
κώπονη αντίληψι, ώστε πολύ σωστά
γική αντίληψι, ώστε πολύ σωστά
κρίνετε, ότι το είδύλλο σας με
την πλούσια γειτονοσύνη σας δεν
μπορεί, άτυχώς, λόγω των κοι-
νωνικών συνθηκών, να δικαιω-
θεί και να εύρη αίσιο τέλος. Οι νο-
νείς της κοπέλλας ποτέ δεν θα
συγκατατεθούν να εγκρίνουν το
γάμο της πολυφύρετης θυγατέρας
τους με ένα νεο φτωχό, έστω και
αν άναγνωρίζουν ότι είσατε τίμιος,
αν άξιός εμπιστοσύνης. Γι' αυτό
και έσεις έπρεπε να μην ένθουσιάζε-
κατε έριστα να μην ένθουσιάζε-
στε και να μην παρασύρεστε από

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ
Ίατρος
Δερματολόγος — Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκερη 4,α' όδου, Πάρο-
δος Κανάρη, Τηλ. 612-450.

τους ένθουσιασμούς της νέας,
και, όσοδήποτε και αν φοβάστε
για την αντίδρασι της εύαισθησί-
ας της, είναι καιρός να της δώ-
σετε να καταλάβη ότι ο δεσμός
σας πρέπει να σταματήσει σ' αυτό
το σημείο και να ξεκοψετε τό-
ρα που είναι ακόμα καιρός, προ-
τού τα πράγματα έξελιχθούν. Ό-
πλασθήτε με όλη σας τη λογική
και κανέστε την να καταλάβη ότι
κατασπονεί, εφόσον ή άρνησι των
γονιών της δεν μπορεί να παρα-
καμφθί και συνεπώς δεν μπορείτε
να ένώσετε. "Αν όστόσο ή νέα
νομίζει ότι μπορεί να μεταπειση
τους γονείς της για να σας δε-
χθούν, τότε άς αναλάβη εκείνη
την πρωτοβουλία.

Πονεμένην αγάπη, Δρά-
μα: Δεν άρκει να είσατε μονά-
χα τόσο αισθηματικός, άλλα να
έχετε και λογική. Για να μην άν-
ταποκρίνεται ή κοπέλλα στις έρω-
τικές σας κρούσεις, σημαίνει ότι
δεν της κινείτε το ένδιαφέρον ή
ότι έχει κάποιον άλλο δεσμό
και φυσικά δεν είναι ύποχρεωμένη
να τον διακόψη, για να δεχθί έ-
σας. Με τους όρους αυτούς, λοι-
πόν, και μάλιστα με το μεγάλο
έμπόδιο, ότι δεν είσατε αικονομι-
κώς ανεξάρτητος, καταλαβαίνετε
ότι θα ήταν επικίνδυνο το διάδη-
μα σας να ζητήσετε την κοπέλλα
σε γάμο από τους οικείους της.
Γι' αυτό, παραμερίστε από τη
σκέψι σας και από την ζωή σας
αυτό το δίχως άναπόκρισι αίσθη-
μα και δίχως όλη σας την άρρα-
σί και την δυνατότητα στο να
όλοκληρώσετε τις σπουδές σας
στο έξωτερικό, όπως αποφασίσα-
τε, ώστε έτσι να αποκτήσετε τις
σταθερές βάσεις του μέλλοντος
της. Καί όταν δημιουργήσετε, τό-
τε ίσως το σημερινό σας αισθημα-
τικό όνειρο να γίνει πραγματικό-
της.

Υποκελυστάς Α' & Β'
Μηχανικού: Διαβείδαμε την πα-
ράκλησί σας στον άρμόδιο συντά-
κτη. Παρακολουθήστε την ειδική
«Στήλη άλληλογραφίας» του πε-
ριοδικού μας.

Μαρία Άντουανέττα:
Πρέπει να σας όμολογήσω πως το
γράμμα σας μού άρεσε. Μό έ-
κανε, άληθινά, την καλύτερη έν-
τύπωσι ότι πώς έσεις, ένα κοριτσά-

κι ακόμα, μονάχο στη ζωή και ά-
πειρο, τα καταφέρατε τόσο καλά
να κρατήσετε σταθερή στις έγω-
νικές αρχές της χριστιανικής ήθι-
κής και της κοινωνικής άξιοπρε-
πείας. Σας συγχωρώ, άληθινά,
για το ήθος σας και για τις λαμ-
πρές σας πεποιθήσεις και εύχομαι
και ελπίσω πως με την φροντίδα
του καλού Θεού και με την άξιο-
σύνη σας μέλλον σας και θα ευτυ-
χήσετε, όπως σας άδειξι. Προχω-
ρήτε πάντα με ζήλο και θάρρος
στον δρόμο της ζωής σας και να
είσατε βέβαιη, πως ή τύχη εύ-
νοεί τους τολημούς και καλούς
άνθρώπους. Καί όσα έμπόδια τυ-
χόν παρουσιασθούν μπροστά σας,
με όποιον και με έπιμονή θα κα-
ταφέρετε να τα παραμερίσετε
και να τα ξεπεράνετε. Όσο για
το παράπονό σας ότι έως τώρα
δεν βρήκατε και για σας ένας νέ-
ος, που να σας εκδηλώσει το αϊ-
σθηματικό του ένδιαφέρον, πρέπει
να έχετε όπ' όψι σας ότι δεν πρέ-
πει να το πολυσκέφτεσθε αυτό και
να μη στενοχωρίσετε. Αυτά, εί-
ναι τυχερά. Άλλωστε είμαι βέ-
βαιη, πως με τα προσόντα που έ-
χετε, με την καλή σας καρδιά και
την όμορφιά σας — όπως βλέπω
από την φωτογραφία — δεν θ' άρ-
γύσετε να όητε να πραγματοποιή-
ται και αυτό το ευγενικό σας ό-
νειρο. Κρατήστε πάντα άσπρη
και άξιοπρεπή στη ζωή σας —
και όλα, στο τέλος, θα σας έρ-
θουν καλά, όπως και σας το εύ-
χομαι, με όλη μου την καρδιά!

Ελλεν — 17: Ασφαλώς θα
είσατε πολύ μικρή ή, όλόκληρη ά-
πειρη και από τη ζωή και από την
αγάπη, ώστε να κάθεστε και να
στενοχωριέστε με όλη αυτή την...
απομίμηση του αίσθηματος, που
νομίζετε και οι δυο σας ότι είναι
έρωτας. Πρόκειται, άπλουστάτα,
για νεανική περιέργεια και τίπο-
τε παραπάνω! "Αν άληθινά είσα-
τε σε θέσι και ηλικία ν' αγαπή-
σετε και ν' αγαπηθήτε, βεβαιωθείτε
πως ποτέ δεν θα κάνατε αυτό που
κανέτε και οι δυο σας, δηλαδή να
μαλλώνετε και να συμφιλώνετε
κάθε δεύτερη μέρα, από λόγους
«έγώτισμού», καθώς λέτε. Μά αν
είναι ένα αίσθημα που το άφανί-
ζει ή άληθινή και γεμάτη κατα-

ΓΑΜΟΣ ΒΑΡΥΠΟΙΝΙΤΩΝ

Στις φυλακές της πόλεως του Μεξικού έγιναν πρό ήμερών οι
γάμοι του καταδίκου Χοσέ "Ορτίς Μινός 45 χρονών και της ε-
ρασιώτης Μαρίας ντε Γέσουα Τορρές Μαρτίνεζ, ηλικίας 28
χρονών. Ο καταδίκος, που ύπογραφε άνωτέρω την ληξιαρχική
πράξι, είναι καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά για τρεις φόνους,
ενώ ο ίδιος ύπερφανεύεται ότι σκότωσε 134 άτομα κατά την δι-
άρκεια ενός κινητήριου. Η κόρη, ή όποια έργάζεται σ' ένα ξε-
νοδοχείο ως καμπαριέρα, έλπίζει ότι σε λίγα χρόνια θα δοθί χά-
ρις στο σύζυγό της.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Η Τερέζα Μακντόναλντ από το Μπρούκλιν του Ν.Η.Π.Α. Έγραψε στον άγνωστο της ένα γράμμα, καταρρίπτοντας κάθε προηγούμενο ρεκόρ σε μήκος έρωτικης επιστολής. Το γράμμα αυτό που έστειλε στον αρραβωνιαστικό της, του λόγια Β. Ράτιγκαν, μόλις αυτός άπελευθερώθηκε από τους Κινέζους, είχε μήκος 180 μέτρων. Ήταν δακτυλογραφημένο πάνω σε μία ταϊνία λογιστικής μηχανής και η Αμερικανίδα αυτή για να το γράψει, έμεινε δύο όλοκληρους μήνες μπροστά στη γραφομηχανή της.

Τὰ νέα ντισταφὸν τοῦ γερμανικοῦ ἔργου
στασίον «Γκρούντιχ» εἶναι ἐφωτισμένον
καὶ με μικρὰς ταῖνας, πρὸς ἐξυπηρέτη-
σιν ἰδιῶν τῶν ἀποστειλόμενων. Ὁ κάτοικος
τοῦ ντισταφὸν διαγορεύει μπροστὰ στὴν
μηχανήν τοῦ γράμμου πὺ θέλει νὰ στεί-
λῃ στὴ μητρόσιν. Ὁ φωνὴν ἀποτυπών-
ται στὴν ταῖνα, τὴν ὅποια στέλνει καὶ
τόπιον ταχυδρομικῶς ἐκεῖ ποῦ θέλει. «Ε-
γὼ δὲ ἀποδέχεται λαμβάνει ἀντὶ γιὰ γράμ-
ματὶ μίαν ἐφωρητικὴν» ἐπιστολήν, τὴν ὅποια
ἀνὰ ἀκούει, βάζοντας τὴν ταῖνα στὸ δικό
τοῦ μηχανήν.

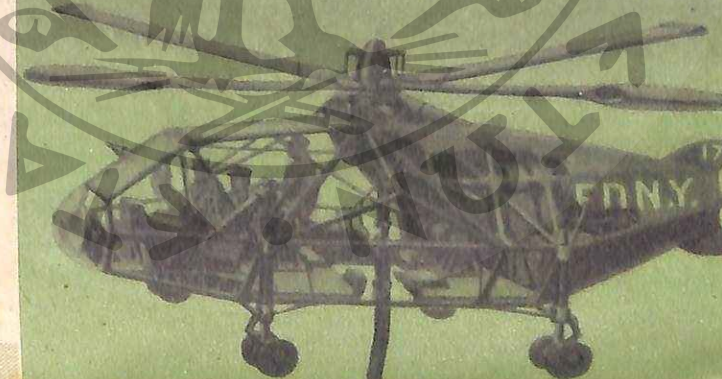
ΚΑΛΛΟΝΗ

[illegible]

Τὸ πυροσβεστικὸ ἑλικόπτερο

«Πυροσβεστικά ἑλικόπτερα» καταβάλλουν προσπάθειες νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊά καὶ νὰ διασώσουν τοὺς ἐνοίκους ἑνὸς οὐρανοξύστη, τοῦ ἔχει ἀρπάξει φωτιά.

Ἐν ὅλῳ, ἡ ἀνάλογα τοῦ ὅτι τὰ «πυροσβεστικά ἐλικόπτερα» θὰ ἔχουν σκάφος ἀνθεκτικὸ στὴ φωτιά, καὶ ἡλεκτρικὰ βίντσια πού θ' ἀνεβάζουν τοὺς πυροσβεστικούς σωλήνες ἀπ' τὸ ἔδαφος ὡς τὸ ἀπαιτούμενο ὕψος. θὰ

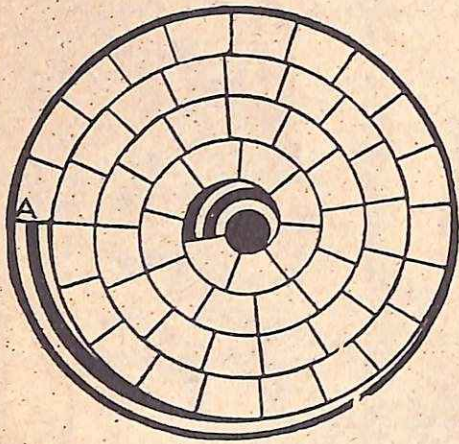
Κάθετος τομή «πυροσβεστικού ελικοπτερίου»

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ο κοχλίας

Στο σχέδιο αυτό δεν πρόκειται να γίνη καμιά διασταύρωση λέξεων. Οι λέξεις, των οποίων δίνουμε πιά κάτω τις εξηγήσεις, θα τοποθετηθούν ή μία κατόπιν της άλλης, αρχίζοντας από το σημείο Α και φτάνοντας στο

κέντρον του κοχλίου. Αν βρήτε την σωστή λύση, τότε διαβάζοντας στη σειρά τα γράμματα με αφηρησία το κέντρον του κοχλίου, θα μπορέσετε να σχηματίσετε 13 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σας δίνουμε πιά κάτω τις εξηγήσεις. Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξεως.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Δίδεται σε κάθε πράγμα (8).
- 2) Γίνεται άρατα σούπα (8).
- 3) Δοχείον ύδατος (6).
- 4) Κλονισμός (άνεστρ.) (3).
- 5) Η κατοικία μιας ήπειρου (9).
- 6) Υπόγειον (4).
- 7) Έγινε στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωσι (10).
- 8) Σπανός (7).

ΜΕ ΑΦΗΤΗΡΙΑ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Νότα (3).
- 2) Φερνάντο...: στάρ του Χόλλυγουντ (5).
- 3) Έκφραζει πιθανότητα (4).
- 4) Πόλις της Μ. Ασίας (5).
- 5) Όνομα γοήσεως της θόνης (3).
- 6) Θωπέα (δημ.) (6).
- 7) Κοίτη χειμάρρου (4).
- 8) Άσεμνος (ξεν.) (5).
- 9) Ποδοσφαιρική συνάντησις (4).
- 10) Ζωστροφή (4).
- 11) Ντόροθυ...: ήθοποιός του κινηματογράφου (4)...
- 12) Ανατολίτικο γυναικείο όνομα (4).
- 13) Δεν έχει σύντροφο (ούδ.) (4).

Ερωτήσεις

- 1) Το ανθρώπινο αυτί μπορεί να συλλάβη τους υπερήχους;
- 2) Με ποιά ταχύτητα τρέχει πάνω στο χαρτί το χέρι ενός ανθρώπου που γράφει κατά τον συνηθισμένο τρόπο εξ άριστων προς τα δεξιά;
- 3) Το 1800 υπήρχαν στη Γη πόλεις που να είχαν περισσότερους από ένα εκατομμύριο κατοίκους;
- 4) Έχοντας δέκα κύβους διαφορετικών χρωμάτων, μπορείτε να βρήτε πόσους συνδυασμούς είναι δυνατόν να επιτύχετε, τοποθετώντας τους κύβους τον ένα κοντά στον άλλο, αλλά σε διαφορετική πάντοτε σειρά;
- 5) Ποιά απ' όλα τα ζώα έχει την μεγαλύτερη γλώσσα;
- 5) Το ελικόπτερο το ανακάλυψε Ρώσος ή Αμερικανός επιστήμων;

Αφαίσεις γραμματος

Από τις κάτωθι ένδεκα λέξεις μπορείτε ν' αφαιρέσετε ένα γράμμα σε τρόπον ώστε να σχηματίσετε μ' αυτά το όνομα μιας πόλεως που δοκιμάστηκε σκληρά προσφάτως:
ΧΑΝΙΑ — ΡΩΜΗ — ΛΑΓΟΣ — ΑΓΙΟΣ — ΣΠΟΡΟΣ — ΠΟΛΤΟΣ — ΠΟΥΡΑ — ΒΑΛΤΟΣ — ΒΙΟΛΙ — ΣΠΑΝΙΟΣ — ΕΘΝΟΣ.
Με τα υπόλοιπα γράμματα θα σχηματιστούν χωρίς κανένα αναγραμματισμό, ένδεκα νέες λέξεις.

Λεξιγρίφος

Πίσω σ' αρχαίο κάτοικο, νησιού μπαίνει βουνό και φρούτο χειμωνιάτικο κάνουν μαζί τα δύο.

Μεταμορφώσεις

Ο ΒΟΛΟΣ με τέσσερες μεταμορφώσεις να γίνη ΦΑΡΟΣ.

Η ΝΑΞΟΣ με έξη μεταμορφώσεις να γίνη ΧΑΝΙΑ.

Η ΘΗΡΑ με τρεις μεταμορφώσεις να γίνη ΠΑΡΑ.

Μεταγραμματισμός

Όμικρον αν του αφαιρέσης κι' ένα γιώτα αν του προσθέσης, από φοβερό έρπετο, παλαιό θα δής σοφό.

Μωσαϊκόν

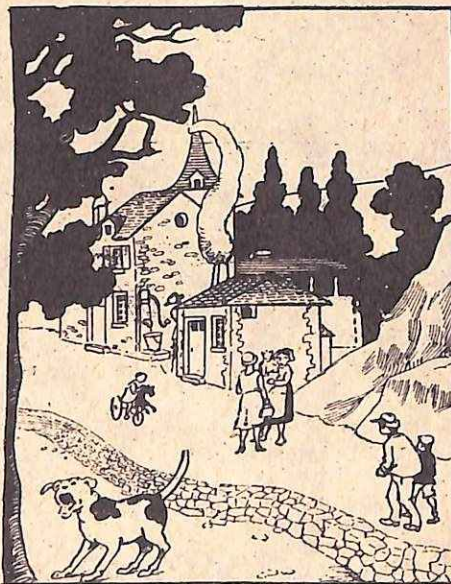
Βελιγράδι και Βιέννη Ρώμη, Λόντρα και Αθήναι, από ένα τους δανείζουν κι' άλλη μία σχηματίζουν, που πρωτεύουσα κι' αυτή 'ναι.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Σε καθεμιά από τις κάτωθι ομάδες ονομάτων ήθοποιών και φίλμ του κινηματογράφου υπάρχει ένα όνομα, που δεν θα έπρεπε να αναφέρεται. Μπορείτε να βρήτε ποιο είναι το όνομα αυτό και γιατί δεν δικαιολογείται ή τοποθετείται του κοντά στα άλλα;

- 1) Τοτό, Μακάριο, Φερναντέλ, Σαμπού, Σαρλό.
- 2) Ίνγκριντ Μπέργκμαν, Γκρέτα Γκάρμπο, Ζα-Ζα Γκαμπόρ, Μάρθα Τόρεν, Βιέκα Λίντφορς.
- 3) Άννα-Μαρία Φερέρο, Ροσάνα Ποντέστα, Πιραντζέλι, Σιλόβανα Παμπλίνι, Έλεονώρα Ρότσι.
- 4) Ρίτσαρντ Γουίντμάρκ, Ντέηλ Ρόμπερτσον, Τζών Φόρντ, Σίντνεϋ Γκρήνστριτ, Ρίτσαρντ Γκρήν.
- 5) «Ιδανόν», «Βασίλισσα Χριστίνα», «Ιωάννα της Λωρραίνης», «Ερρίκος ο 5ος», «Σε-δάχ ο θαλασσιόν».

Μαγική εικών

Ο σκύλος αυτός γαυγίζει ένα μικρό σκίουρο, που του έφευγε και σκαρφάλωσε στο δέντρο. Μήπως τον βλέπετε;

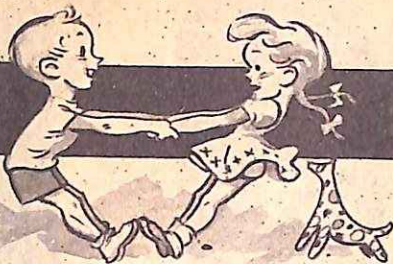
Τονόγριφος

Κοινή λέξι της κοινής, δεν την άγνοεί κανείς. Όπως είναι, αν την έχης, όλοι οι άνθρωποι σε κλαίνει. Μ' αν τον τόνο κατεβάσης, «είναι περσικό» σου λένε.

Συλλαβόγριφος

Άρθρο, πλανήτη, φωνημιά, τέ γράφεις όλα στη σειρά, και της Πελοποννήσου πόλη, σκαρώνεις, φίλε, μία χαρά.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Οι δυο λησται

Η κυρία Εύανθια παίρνει μαζί της το μικρό Μανωλάκη και πάει στα μαγαζιά. Σε μια στιγμή, περνώντας από μια βιτρίνα, που έχει ιερατικά σκεύη, στέκεται και τα κυττάζει.

Ξαφνικά, ο μικρός βλέπει μια μεγάλη εικόνα, που παριστάνει τη Σταύρωση του Σωτήρος.

Ο Μανωλάκης την κυττάζει με μεγάλη προσοχή και λέει:

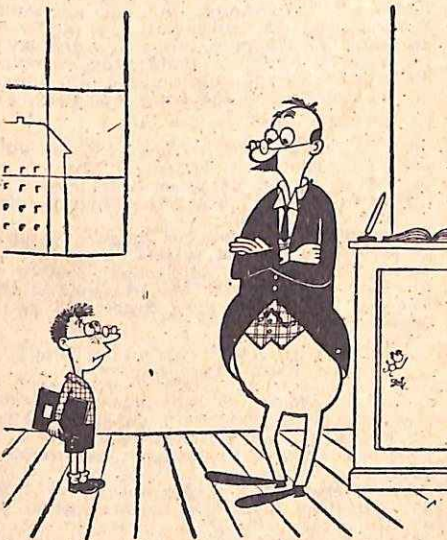
— Για δες, μαμά, πόσο πολύ φαίνονται να υποφέρουν οι κακόμοιροι οι δυο λησται...

— Πώς... παληόπαιδο! τον μαλλώνει η μαμά του, ενδιαφέρεσαι γι' αυτούς τους κακούργους, αντί να μιλάς μονάχα για το μαρτύριο του Χριστούλη μας;

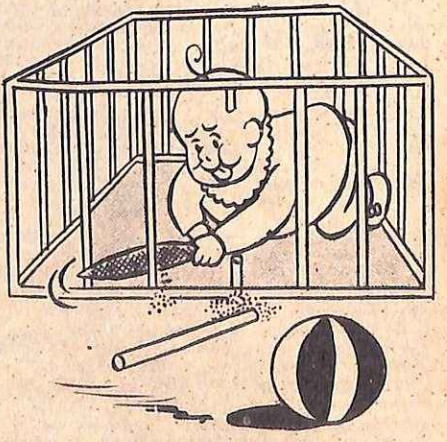
Κι' ο Μανωλάκης:

— Ο Χριστούλης, μαμά, ξέρει ότι την τρίτη μέρα, θ' αναστηθί!... Αυτό όμως ξέρουν ότι πεθαίνουν για πάντα!...

MIKY-MAOUS

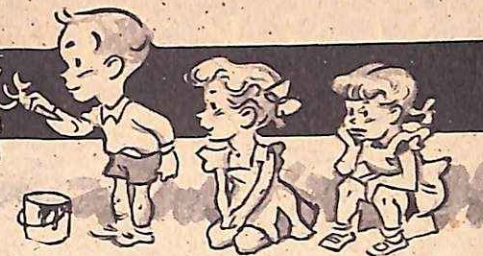

Ο δάσκαλος: Μου λες πως είσαι γνιός αυγουλά και δεν ξέρεις ποιός ήταν ο Κολόμβος;

Ο μικρός δραπετής.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τα τρία αδέρφια

Μια φορά κι' έναν καιρό, δυο παιδάκια, το ένα δώδεκα και τ' άλλο δεκατριών χρόνων, που είχαν πάει στο δάσος να κόψουν ξύλα, χάθηκαν.

Ο πατέρας κι' η μητέρα τους, βλέποντας που δεν γύριζαν τα παιδιά τους, άνησυχσαν κι' άρχισαν να κλαίνε το χαμό τους, γιατί ήξεραν πως το δάσος ήταν γεμάτο άγρια θηρία. Όλη τη νύχτα, λοιπόν, έψαχναν ανάμεσα στα δέντρα. Μά, απ' τις απελπισμένες φωνές που έβαζαν, μονάχα η ήχώ ακουγόταν. Τα δυο παιδιά δεν βρέθηκαν.

Την τρίτη μέρα, ο πιο μικρός αδερφός, ο Χρηστάκης, πήρε την άδεια του πατέρα του κι' έτρεξε κι' αυτός να ψάξη για να βρή τα χαμένα του αδέρφια.

Όλη τη μέρα γύριζε από δω κι' από εκεί, φωνάζοντας τα ονόματά τους. Στο τέλος, τα βρήκε κρυμμένα από το φόβο τους στην κορυφή ενός γέρικου δέντρου.

Έτσι και τα τρία τώρα γυρίζανε στο πατρικό τους σπίτι. Έκει όμως που πήγαιναν, αντίκρισαν μια μεγάλη μυρμηκωφωλιά, που μεγάλωνε το πρόχωμά της.

Οι δυο μεγάλοι θέλησαν να την καταστούν. Μά ο Χρηστάκης τους είπε:

— Αφήστε ήσυχα αυτά τα ζώα του Θεού! Θα στενοχωρηθώ πολύ αν τα πειράξετε!

Πιο μακριά, έφτασαν στην άκρη μιας λίμνης, όπου κολιμπούσαν πάπιες.

Οι δυο μεγάλοι θέλησαν να την πιάνουν μαζί τους, για να τις φήσουν. Μά ο καλός Χρηστάκης τους είπε:

— Αφήστε ήσυχα αυτά τα ζώα! Θα πικραθώ πολύ αν τις κυνηγήσετε και τις σκοτώσετε!...

Απ' τα πολλά, ο Χρηστάκης κατάφερε τ' αδέρφια του να πάρουν το δρόμο για το σπίτι. Κατά το βράδυ, εκεί που πήγαιναν, είδαν σε μια μεγάλη πλατεία ένα όμορφο παλάτι.

Μπήκαν τότε στην αυλή και, ξαφνιασμένοι, είδαν πως οι σταύλοι ήταν γεμάτοι από μαρμαρωμένα αλογα!...

Πραγματοποιήσαν και μέσα σε μεγάλες αίσθησεις είδαν άντρες και γυναίκες να ναι κι' αυτοί μαρμαρωμένοι. Τα παιδιά, από την τρομάρα τους, θέλησαν να φύγουν από το μαγικό εκείνο παλάτι. Μά, στο βάθος της αυλής, είδαν έναν άσπρομάλλη γέρο, καθισμένον πάνω σε μια μεγάλη πέτρα.

Ο γέρος τους υποδέχτηκε καλά, τους έδωσε να φάνε και τους έβαλε να κοιμηθούν, για να περάσουν τη νύχτα τους.

Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησε ο Χρηστάκης, δεν είδε τ' αδέρφια του. Άνισχος, άρχισε, να τα γυρεύη σ' όλο το παλάτι.

Σε μια στιγμή, είδε το γέρο και τον ρώτησε τι είχαν απογίνει τ' αδέρφια του. Έκείνος τότε του αποκρίθηκε:

— Για να βγής απ' αυτό το παλάτι και να ξαναδώσης τη ζωή στα μαρμαρωμένα αδέρφια σου, πρέπει να κάνης δυο δύσκολα πράγματα: Το πρώτο είναι να ψάξης στο λιβάδι, να βρής χίλια μαργαριτάρια, που έχασε μια από τις μαρμαρωμένες πριγκήπισσες την τελευταία μέρα της ζωής της...

Ο καυμένος ο Χρηστάκης άρχισε άμέσως να ψάχνη έδω κι' εκεί. Κι' όταν είδε ότι ο ήλιος ήταν έτοιμος να δύση και δεν είχε βρή παρά δέκα μονάχα μαργαριτάρια, κάθισε απελπισμένος στα χόρτα κι' άρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα.

Η βασίλισσα των μυρμηγκιών, που ο Χρηστάκης είχε σώσει τη ζωή της, πήγε τότε κοντά του και τον ρώτησε γιατί ήταν τόσο λυπημένος. Κι' όταν έμαθε την αίτια, μάζεψε πέντε χιλιάδες μυρμηγκία, που δεν άργησαν να βρούν όλα τα χαμένα μαργαριτάρια.

Την άλλη μέρα, όμως, ο γέρος είπε πάλι στο Χρηστάκη:

— Μια απ' αυτές τις πριγκήπισσες έχασε το κλειδί της κάμαράς της στο βυθό της λίμνης. Φρόντισε να το βρής, γιατί, αλλιώς, κινδυνεύεις να μαρμαρωθής κι' εσύ!...

Ο Χρηστάκης έφυγε πάλι κι' έφτασε, κλαίγοντας, στη λίμνη. Έκει μαζεύτηκαν όλες οι πάπιες, που τους είχε σώσει τη ζωή, κι' όταν έμαθαν την αίτια της λύπης του, άρχισαν να ψάχνουν.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Οι δυο γατούλες

Δυο γατούλες παχουλές για ένα ποντικό μαλλυνούν —Θα τον πάρω! —Τι μάς λές! —Τα νυχάκια μου αγκυλώνουν!

—Έχω νύχια πιο γερά —Θα το δούμε. —Να το δείξης! —Μήτε τόσο απ' την ουρά σου τ' όρκίζομαι, θ' αγγίξης!...

Γρατσούνισμα, κακό και φωνές οι γάτες, κύττα! Για έναν ψόφιο ποντικό θα χαλάσουν τη σοφία.

Μά κι' ο Τόκυ ο κοντρός, που τον ύπνο του έχουν πάρει, γάβ γάβ, γάβ, τις βάσει μπρός και τις πάει ως το κελάρι.

Τώρα λένε νυστικές: —Σ' άρεσε; Καλά τραβούμε! Γιατί νάμασε κακές και να μη τον μοιραστούμε;

ΣΤΕΛ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

Χιούμορ

—Κυρία, λέει ο μικρός Γιώργος, είπε η μαμά μου, αν μπορήτε, να της δανείσετε λίγη ζάχαρη.

—Μήπως σου είπε και τίποτ' άλλο, που το ξεχνάς; ρωτάει η γετόνισσα, που δίνει μεγάλη σημασία στην ευγένεια.

—Α, ναι! Μου είπε: «Αν δεν σου δώση αυτή η γοργά σπαγγοραμένη, να πιάς στην άλλη γειτονισά μας!»...

—Που βρίσκουν, μαμά οι γονείς τα παιδιά; —Τ' αγοράζουν.

—Τ' αγοράζουν; Μά τότε, γιατί οι φτωχοί έχουν περισσότερα απ' τους πλούσιους!

—Η μαμά στο μικρό Ντιντή που κλαίει σπαρρακτικά: —Τι έπαθες πάλι; Έρριξες τους μολυβένιους σπαρακωτές σου μέσα στο γεμάτο μπάνιο; Γιατί το έκανες αυτό;

—Ήταν πεζοναυτες και νόμιζα ότι ήξεραν κολύμπι!

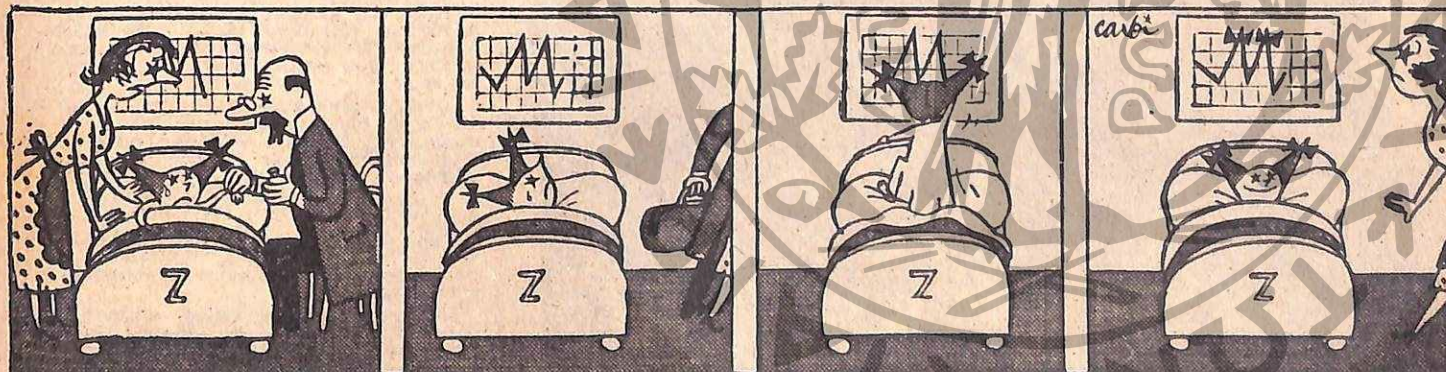
—Ο δάσκαλος: Για πές μου Γιαννάκη, που μπήκε ο Μέγας Ναπολέων όταν συμπλήρωσε το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας του; Ο μαθητής: Στο τεσσαρακοστόν πρώτον, κύριε καθηγνή!

—Ο καθηγητής στο μαθητή: —Σου είχα πη να γράψης για τιμωρία έκαστο φορές τη φράσι: «Είμαι ξεχασμένος». Το έκανες;

—Όχι, κύριε καθηγνή. Το έξεχασα...

—Ο μπαμπάς: Τοτό, πάλι βλέπω πονηριές στα μάτια σου.

—Ο Τοτός: Όχι, μπαμπά, είναι οι... χτεσινές!

Η ΖΩΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΕΤΟΥ ΤΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΛΑΜΑ

Επειτα από πολυήμερη πορεία ανάμεσα από μία άγρια περιοχή, όλο βουνά, βράχια και ξεροπόταμα, το καράβι των περιηγητών έφτασε σε μία μαγευτική περιοχή που ονομάζεται "Υψηλάνη βράχια κι' εδώ, μα και λίγη πρασινάδα μαζί, που κοβε τη μονοτονία και ξεκούραζε το μάτι. Στα πόδια των ξένων, μία λίμνη καθρέφτιζε στα πρασινώδη νερά της τις επιθλιπτικές σιλουέτες των γύρω βουνών. Κι' ο ήλιος έλουζε με τις ακτίδες του το τοπίο.

Αριστερά, πάνω σε μία βουνοπλαγιά, ύψωνόταν κάτι που μοιάζε με κάστρο. Οι θραυνοί όδοι πληροφόρησαν τους περιηγητές πως ήταν μοναστήρι βουδιστών. Οι "λάμα" που κατοικούσαν σ' αυτό, τους έκαναν εγκάρδια υποδοχή. Ύστερα ο ηγούμενος κι' άλλοι δυο ιερείς, που έζωναν τη γλώσσα τους, τους προσκάλεσαν να παρευρεθούν την άλλη μέρα στους θρησκευτικούς χορούς που θα γίνονταν προς τιμή τους. Πατέ δεν υποπτεύονταν οι περιηγητές αυτούς τους άφοσιωμένους στην προσευχή, θα παρευρίσκονταν σ' ένα απ' τα συγκλονιστικότερα δράματα που μπορούσαν ποτέ να φανταστούν...

Δέκα χρόνια πριν, είχαν κλειστή σ' αυτό το μοναστήρι για ν' αγγίσουν δυο βουδιστές: ο Μουδ κι' ο Τοδ. Νέοι ακόμα κι' οι δυο, δίχως να έχουν μνηστή στα μυστήρια της θρησκείας τους, που διδάσκει την αποξένωση από κάθε ανθρώπινο αίσθημα και την υπερτάτη αδιαφορία, είχαν συνδεθεί με ιδιαίτερη φιλία.

Κι' όμως θάταν δύσκολο να βρεθούν χαρακτήρες τόσο αντίθετοι, όσο αυτοί οι δυο... Ο Μουδ ζούσε με τα βιβλία του κι' εύρισκε μοναδική απόλαυση σ' αυτά. Ήξερε πολλές γλώσσες και διάβαζε τις σοφίες της κάθε θρησκείας.

Ο Τοδ ενδιαφερόταν μόνο για τα πλούτη. Αυτά του φαινόταν, ο μοναδικός σκοπός της ζωής. Ήταν εξ' άλλου άγριος κι' απότομος. Τίποτε δεν προμήνυσε σ' αυτόν την κλίση του στην καλογερική ζωή.

Κι' όμως είχε τόσο επιμονή, προσπαθούσε με τόσο άφοβη να φτάσει στην τελειότητα με την προσευχή, κι' είχε χάσει τόσα πλούτη του στο μοναστήρι, ώστε κανείς δεν τον ρώτησε ποτέ ποιός ήταν και πού είχε βρει τους θησαυρούς εκείνους... Από απότομο και στρουφνός που ήταν πριν, είχε γίνει ξαφνικά ο ήρεμωτερος άνθρωπος του κόσμου.

Ο Μουδ πάλι — κι' αυτό τόξερε μόνο ο ηγούμενος του μοναστηριού — είχε καταφύγει στο έρημιτοίο εκείνο ύψος, από ένα φοβερό δράμα, που τον είχε συντρίψει.

Ζούσε πριν πέντε, σε κάποια μαγευτική γωνιά των Ινδών. Ήταν το καμάρι του πατέρα του, η ελπίδα του.

Μία μέρα όμως, γυρίζοντας από κάποιο ταξίδι βρήκε το σπίτι του έρημο, λεηλατημένο, και τον πατέρα του και το μικρό του γιόλο σφαγμένους με τον άγριωτερο τρόπο! Ένας υπηρέτης, που

είχε γλυτώσει απ' τη σφαγή του διηγήθηκε πως κάποιοι άγνωστοι ληστές με μάσκες είχαν κάνει μία νυχτερινή επιδρομή, και πως ο αρχηγός τους είχε διαπράξει το διπλό έγκλημα κι' ένονδρο έγκλημα.

Ο Μουδ, διψώντας για εκδίκηση, έβαζε παντού για να βρει το δολοφόνο, του κακού όμως... Στο τέλος, απογοητευμένος πια απ' τον κόσμο, αποφάσισε να κλεισθεί στο μοναστήρι και ν' αναζητήσει τη λησμονιά στην προσευχή...

Τώρα ο Μουδ κι' ο Τοδ κάθονταν κοντά στο ποτάμι που κυλούσε αργά μπροστά τους.

Ήταν παραδομένοι σε σκέψεις. Προσεύχονταν, ο καθένας με τον τρόπο του.

Όταν τελείωσε η προσευχή τους, αλλάζανε δυο λόγια κι' ύστερα θαμνάζανε μαζί τη ύσση. Όλα φαινόταν γιορτινά, τριγύρω...

Για πρώτη φορά τότε, ο Τοδ αποφάσισε να διηγηθεί στο φίλο του το παρελθόν του, να εξομολογηθεί τις αμαρτίες του και να ζητήσει απ' το μόνο φίλο που αγάπησε στον κόσμο, να τον συμπενέση — όχι για όσα υπέφερε ο ίδιος, μα για ό,τι κακό είχε κάνει στους ομοίους του!

Ήταν κοντά στο Ναγκπούρ — του είπε — σε μία βίλλα ανθοστόλιστη, όλο τριαντάφυλλα. Εκεί είχε σκοτώσει μία μέρα ένα γέρο κι' ένα παιδί...

Ο Μουδ ρίχτηκε άμέσως πάνω του για να τον πνίξει. Μα ο Τοδ του ξέφυγε, αποτραβήχτηκε λίγο και κτύπησε ερωτηματικά το φίλο του, μ' απορία. Τι είχε πάθει έτσι ξαφνικά; Γιατί είχε θυμώσει τόσο και τα μάτια του πετούσαν φωτιές;

Ο Μουδ μόλις μπορούσε να συγκρατήσει την όλη του μολη, σ' αυτήν αποκάλυψη εκείνη. Γιατί κατάλαβε απ' την αφήγηση του Τοδ πως τα δυο άθωα θύματα της σφαγής ήταν ο πατέρας του και το παιδί του!

Μόλις τ' άκουσε, ο Τοδ έσκυψε το κεφάλι και του είπε με συντριβή:

— Ρίξε με στο ποτάμι! Τ' αξίζω Μουδ. Θάνατι δίκαιη η εκδίκη σου κι' η δική μου τιμωρία...

Ο άλλος ξαναβρήκε τότε την ψυχραιμία του, κι' απάντησε, με άτονη και ψυχρή φωνή:

— Είμαι λάμα τώρα, και θάπρεπε να σε συγχωρώ. Μα νοιώθω πως αυτό υπερβαίνει τις δυνάμεις μου... Ζητάω εκδίκηση, έπιθυμώ όμως ν' αποφύγω το σκάνδαλο. Δεν θέλω να σε σκοτώσω άναδρα, με μία απροξεία, για να εκδικηθώ για τους δυο άθωους, που σκότωπες άγρια! Δεν θέλω να σε κτυπήσω, έτσι άσπλο κι' άνυπεράσπιστο.

» Άκουσε! Ήρθ' εδώ ένας ξένος κι' σ' αύριο θα χορέψουμε προσά τα τους θρησκευτικούς χορούς μας. Οι χοροί λοιπόν αυτοί θα μας δώσουν την ευκαιρία να βρεθούμε αντιμέτωποι, με το σπαθί στο χέρι, δίχως να μάς υποψιαστή κανείς. Ή τελειά αυτή θάνατι για μάς μία μονομαχία μέχρι θανάτου. Ναι, ο ένας απ' τους δυο μας θα πεθάνει απ' το σπαθί του άλλου. Κι' ο θάνατός του θα θεωρηθεί δυστυχία...

— Άς γίνει έτσι, συμφωνήσω ο Τοδ. Σε προειδοποιώ όμως πως θα υπερασπισθώ τη ζωή μου όσο μπορώ.

Κι' η ματιά που του ρίριξε, φανέρωνε πως, ύστερ' από δέκα χρόνια άνυχο βίο ο Τοδ δεν είχε χάσει τη σκληρότητα που τον χαρακτήριζε άλλοτε.

Οι μουσικοί παίζανε με τα παράξενα όργανά τους. Θορούσαν πορφυρά ρούχα, όπως κι' οι καλόγεροι που θα χορεύαν τους παράξενους θρησκευτικούς χορούς.

Ένώ η μουσική σκόρπιζε άγριους ήχους, σφυρίγματα και τυμπανοκρουσίες, οι καλόγεροι άρχισαν να χορεύουν με πάθος, κτυπώντας δυνατά στον άέρα τα μακριά σπαθιά τους, σαν να πολεμούσαν με μανία.

Αυό απ' αυτούς ξεχώριζαν απ' τους άλλους, γιατί βελώνανε περισσότερο πάθος στο χορό. Ήταν ο Μουδ κι' ο Τοδ, οι δυο λάμα, που είχαν γίνει ξαφνικά θανάσιμοι έχθροί.

Ο πρώτος χρησιμοποιούσε επιδέξια το μακρύ σπαθί του και κτυπούσε κάθε τόσο μ' αυτό τον αντίπαλό του, που του ανταπέδιδε τα κτυπήματα.

Ήταν μία άληθινή μονομαχία, με τό πρόσημο του ιερού χορού. Τό αίμα που έτρεχε απ' τις πληγές τους, δεν φαινότανε πάνω στους πορφυρούς μανδύες τους.

Ο Μουδ είχε ένα τραύμα στο μέτωπο κι' ο άλλος πολλά στο σώμα. Ο γυιός, που ζητούσε να πάρη πίσω το αίμα του σφαγμένου πατέρα του, δεν κρατιόταν πια...

Ο χορός τελείωνε. Η μουσική δεν ήταν πια ίδια.

Τώρα τα παράξενα όργανα είχαν αντικατασταθί με αλύους και τάλμ-τάμ, που σκόρπιζαν μία οίγανη και υποβλητική μελωδία.

Αυό κορμιά είχαν μείνει τώρα ξαπλωμένα στον τόπο της γιορτής, θωπημένα στο αίμα.

Ο Μουδ είχε εκδικηθεί! Είχε χάσει τις αισθήσεις του, μα ο έχθρός του ήταν πια νεκρός!

A. MORPIS

Εΐσατε καλός ΣΩΦΕΡ;

Τι θα κάνετε στις κρίσιμες στιγμές

Ποιός δεν ενδιαφέρεται, στη σημερινή εποχή, για το αυτοκίνητο; Κι' όσοι ακόμα δεν έχουν πιάσει ποτέ στα χέρια τους το βολάν, πιστεύουν πως ξέρουν αρκετά πράγματα απ' την τέχνη του σωφαρίσματος.

Στην πραγματικότητα όμως, όχι μόνον αυτοί οι... πλατωνικοί σωφέρ, αλλά και πολλοί απ' τους άλλους, τους αληθινούς — ερασιτέχνες ή επαγγελματίες — μπορεί να τα κάνουν θάλασσα σε μία δύσκολη στιγμή! Κι' αυτό γιατί άγνωστών διαφορών βασικούς κανόνες αυτής της τέχνης.

Αν θέλετε, λοιπόν, να ξελεγγέστε τις γνώσεις σας στο σωφαρίσμα, προσπαθήστε να απαντήσετε στις παρακάτω ερωτήσεις. Ήπειτα συγκρίνετε τις απαντήσεις σας με τις σωστές, που ακολουθούν στο τέλος.

Αν παραλείψατε κάτι σε μία απάντησή, δεν είναι αρκετή δικαιολογία να πείτε στον εαυτό σας πως το ξέρατε. Εφ' όσον το παραμείνατε, στη θεωρητική αυτή εξέταση — και μάλιστα ενώ είχατε όλο τον καιρό να σκεφθήτε — είναι το ίδιο σαν να το άγνοούσατε.

Νά τώρα οι ερωτήσεις:

1) Παρατηρείτε, ότι το αυτοκίνητό σας έχει μία τάση να στρίψει προς τα δεξιά ή προς τ' αριστερά. Τι πρέπει να κάμετε άμέσως μόλις το αντιληφθήτε;

2) Όταν πλησιάζετε σε μία διασταύρωση του δρόμου με σιδηροδρομική γραμμή, ποιά είναι τα πέντε πράγματα που πρέπει να κάμετε;

3) Όταν γλιστρή ο δρόμος, ώφελεί καθόλου να ξεφουσκώσετε λίγο τα λάστιχα και να προσθέσετε βάρος στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου;

4) Ένώ περνάτε από ένα όρομο της πόλεως, οι τροχοί σκαλώνουν μέσα στις γραμμές του τραμ. Πώς θα τους βγάλετε από κεί, χωρίς να χάσετε ταχύτητα;

5) Καθώς παίρνετε μία στροφή πολύ γρήγορα, το αυτοκίνητό σας ντεραπάρει. Τι πρέπει να κάνετε τότε;

6) Πόσο γρηγορώτερα μπορείτε να φρενάρετε με καινούργια λάστιχα, παρά με παλιά που έχουν γίνει πια λεία απ' τη φθορά και τη μακρά χρήση;

7) Έχουν κανένα πλεονέκτημα τα κίτρινα φώτα, σε περίπτωση ομίχλης;

8) Ένώ τρέχετε με 30 χιλιόμετρα μέσα στην πόλη, ένα τόπι κυλάει ξαφνικά ανάμεσα από σταματημένα αυτοκίνητα, κι' ένα παιδάκι τρέχει πίσω του για να το πιάσει. Με την προϋπόθεση πως έχετε τέλεια φρένα, θα διατρέξετε περισσότερο απόσταση απ' τη στιγμή τ' αντιληφθήκατε τον κίνδυνο, ώσπου πατήσατε φρένο, ή απ' ότου πατήσατε φρένο ώς τη στιγμή που σταμάτησε τ' αυτοκίνητο;

9) Σε στεγνή ασφαλτο, με καλά φρένα και με καινούργια λάστιχα, ποιοί είναι οι παράγοντες που

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιεύτηρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ώς και επί συνεντεύξει, χάρη
Τριεύρη 113 - Τηλ. 613 610.

μπορεί να προκαλέσουν ντεραπάρισμα, αν φρενάρετε ξαφνικά, καθώς τρέχετε με 85 - 90 χιλιόμετρα περίπου;

10) Αν θελήσετε να προσπεράσετε έν' άλλο αυτοκίνητο, που τρέχει με 90 χιλιόμετρα, σε πόση απόσταση μπροστά απ' αυτό το δεύτερο αυτοκίνητο πρέπει νάναι έλευθέρος ο δρόμος;

11) Όταν τρέχετε με 65 χιλιόμετρα, πόσο πρέπει ν' απέχουν οι δεξιοί τροχοί σας απ' το χείλος της ασφάλτου; Και πόσο με 95 χιλιόμετρα;

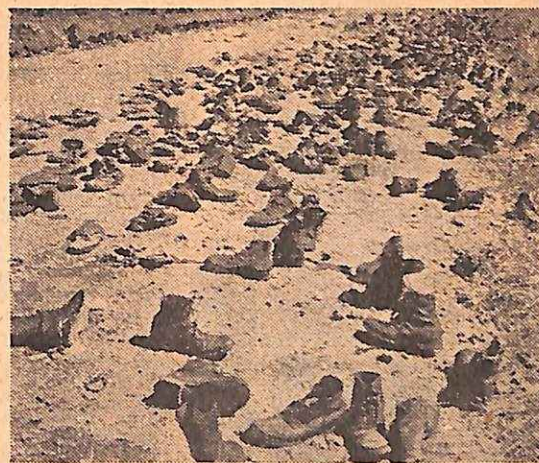
12) Όταν έχετε καινούργια υδραυλικά φρένα, πόσα απότομα σταματήματα μπορείτε να κάνετε μ' αυτά, ενώ τρέχετε με 100 χιλιόμετρα;

13) Όταν ταξιδεύετε με 65 χιλιόμετρα σε στεγνό και ίσιο ασφαλτοστρωμένο δρόμο, ποιά είναι η συντομώτερη απόσταση στην οποία μπορείτε να σταματήσετε τ' αυτοκίνητό σας, απ' ότου θα φρενάρετε;

14) Καθώς κατεβαίνετε ένα κατήφορο, χαλάνε ξαφνικά τα υδραυλικά φρένα σας. Ποιά είναι τα τέσσερα πράγματα που πρέπει να κάμετε τότε;

Σας δίνουμε τώρα και τις σωστές απαντήσεις:

1) Σταματήστε κι' εξετάστε τα λάστιχα. Έσως ένα απ' όλα «χάνει» άέρα σιγά-σιγά από μία μικρή τρύπα. Άλλαχτε το τότε, ή πληνέτε με μικρή ταχύτητα ως την πληνέστερη αντλία για να το ξαναφουσιώσετε. 2) Θα πάψετε να πατάτε γκάσι. Θα πατήσετε μαλακά φρένο. Θα βάλτε δεύτερη ταχύτητα, για κάθε ένδεχομένο. Θα κυττάξετε μήπως έρ- ένδεχομένο. Θα περάσετε δίχως καθυ- έλευθη. 3) Όχι. Ή άσπμαντη αύ- στερησι. 4) Όχι. Ή άσπμαντη αύ- στερησι. 5) Θα στρίψετε περισσότερο γκάσι, για να βάλτε περισσότερο βάρος στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. 6) Ναι. 7) Όχι. 8) Όχι. 9) Όχι. 10) Όχι. 11) Όχι. 12) Όχι. 13) Όχι. 14) Όχι.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΘΕΑΜΑ

Στο Πάν-Μουν-Γιόμ της Κορέας, δεκάδες χιλιάδες ζευγαριών άρβυλών δείχνουν το δρόμο που ακολουθήσαν οι Κινέζοι και οι Βορειοκορεάτες αιχμαλώτοι των Άμερικανών έπιστρεφοντας στη χώρα τους. Οι περισσότεροι από τους αιχμαλώτους αυτούς πέρασαν τα σύνορα όλογυμνοι, μη θέλοντας να πάρουν μαζί τους τίποτα που θα τους θυμίζει την αιχμαλωσία τους.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΓΙΑ ΑΝΩΜΑΛΑ ΕΔΑΦΗ

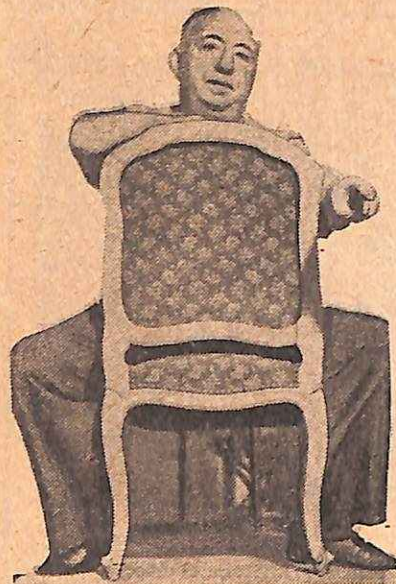
Στην τελευταία βιομηχανική έκθεση της Βιέννης μεταξύ άλλων έπδειχθη και το ειδικό όχημα φορτηγό αυτοκίνητο μάρκας «Ούνιμογκ», που όπως βλέπετε σκαρφαλώνει εύκολα και στο πιο άνωμαλο έδαφος με κλίση 60% άκμή. Χάρη στους τετραπλούς όπισθιους τροχούς του και σ' ένα έιδικό υδραυλικό σύστημα στις σούστες το «Ούνιμογκ» μπορεί να κινηθεί σ' έδαφος όπου μόνο τα tanks κατάρρωναν μέχρι σήμερα να κυκλοφορήσουν.

ΠΡΟΣ ΝΕΟΝ ΡΕΚΟΡ

Η άριστοπροσώουμένη άκτας «Χουάιτ-Χοκ» του ζεύγους Φράνκ Χένρικ Λή, με την οποία οι δυο Βρετανοί άυγοι θα άποπειράθουν σε λίγο να καταρρίψουν στη λίμνη Μήντ της Νεβάδας, το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας. Ένας άλλος Άγγλος, ο γυνέμοπος Κόμμ βρήκε πέρσι τραγικό θάνατο σε μία άνάλογη προσπάθεια. Το ρεκόρ ταχύτητας είναι σήμερα 178 μίλια την ώρα. Στη φωτογραφία μας η «Χουάιτ-Χοκ» σε μία δοκιμή της.

78

Ο Ραϋμόντ Σίντλερ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Το περίφημο «ιδιωτικό δικαστήριο» του

Ο διασημότερος ιδιωτικός ντέτεκτιβ του κόσμου, είναι ένας ήλικιωμένος, παχύς και καλόκαρδος άνθρωπος. Όταν τον δει κανείς, δεν μπορεί να πιστέψει πως αυτός έχει διαφύσει μερικές τόσο μυστηριώδεις εγκληματικές υποθέσεις, που μπροστά τους ακόμη κι αυτά τα αστυνομικά μυστηριώδη τα "Εντγκορ Ουάλας".

Τα πιο πολύπλοκα εγκληματικά μυστήρια διελευκάνθησαν χάρη στην εξυπνάδα του και την καταπληκτική διαφύση του.

Το όνομά του είναι Ραϋμόντ Σίντλερ και ζει στις "Ηνωμένες Πολιτείες". Ως νέος είχε μαθητεύσει κοντά στον γνωστό ιδιωτικό ντέτεκτιβ των αρχών του αιώνα μας, τον ξακουστό Ουίλλιαμ Μπέρνς. Πολύ γρήγορα όμως, χάρις στις πρωτότυπες και συγχρονισμένες μεθόδους που εφευρέθηκε και στην απίστευτη ικανότητά του να βγάζει αλάνθαστα συμπεράσματα, έγινε διάσημος.

Ο Σίντλερ είναι ο πρώτος ιδιωτικός ντέτεκτιβ που χρησιμοποίησε για τις «επιστημονικές» έρευνές του, τα πιο σύγχρονα μηχανικά μέ-

σα, όπως το «φωρατή του ψεύδους». Ο Σίντλερ για τη διαλεύκανση μυστηριωδών εγκληματικών υποθέσεων, έχει ως αρχή να χρησιμοποιήσει άτομα από όλα τα κοινωνικά στρώματα. Αποστολή των ατόμων αυτών είναι, πρό παντός, να αποκτούν την εμπιστοσύνη διαφόρων υπόπτων προσώπων, υποκρινόμενα τον φίλο τους, για να αποσπούν έτσι από αυτά διάφορα μυστικά. Τη δουλειά αυτή έκανε άλλοτε για λογαριασμό του Σίντλερ, και ο πασίγνωστος ηθοποιός του κινηματογράφου Άντολφ Μανζού.

Το αστυνομικό γραφείο του Σίντλερ δεν αναλαμβάνει μόνο υποθέσεις που του αναθέτουν οι πελάτες του. Ο Σίντλερ αγαπάει με πάθος το δικαίωμα και εδώ κι' έξη χρόνια ίδρυσε, μαζί με τον περίφημο συγγραφέα αστυνομικών μυθιστορημάτων Έρλ Γκάρντινερ, ένα ιδιωτικό «δικαστήριο». Το δικαστήριο αυτό, στο οποίο στήνονται οι τελευταίες ελπίδες μερικών καταδικών, έχει ως σκοπό του να παρουσιάσει τις δικαστικές πλάνες και να αποκαλύπτει και να παραδίνει στη δικαιοσύνη τους πραγματικούς ενοχους.

Το «δικαστήριο» του απέδωσε, ως τώρα, «ελευκούς» στην κοινωνία επτά αθώους, που είχαν καταδικασθεί άδικα και άλλους τόσους, που κατεχτούντο ως ενοχοί, χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα.

Ένας από τους τελευταίους, είναι και ο Γάλλος κόμης Άλφρεντ ντε Μαρνί.

Ένα βράδυ του Ιουλίου του 1943, βρέθηκε νεκρός στην κρεβατοκάμαρά του ο πλούσιος επιχειρηματίας Όκς, ένας από τους στενότερους φίλους, την εποχή εκείνη, του δουκάτου Ουίνδσορ, που ήταν τότε διοικητής στα νησιά Μπαχάμας, στην πρωτεύουσα των οποίων έμενε και ο Όκς με την οικογένειά του.

Το πτώμα του επιχειρηματίου βρέθηκε οίκοι άκρωτηριασμένο και λίγο απηυθρακμένο. Ο δολοφόνος μετά το έγκλημά του, βέλησε προφανώς να βόλη φωτιά στο κρεβάτι του Όκς, επειδή δε δεν τα κατάφερε, σκούπισε τα ματωμένα χέρια του απάνω στο σεντόνιο και σε μια κινεζική όμπρέλλα, που βρισκόταν σε μία γωνιά κι' έφυγε.

Επειτα από μία σύντομη αστυνομική έρευνα, οι πρώτες υπόνοιες έπεσαν απάνω στο γαμπρό του Χένρυ Όκς, το νεαρό Γάλλο κόμη Άλφρεντ ντε Μαρνί. Ο Μαρνί δεν είχε κανένα φίλο και επί πλεόν το παρελθόν του ήταν κάπως μυστηριώδης. Είχε γνωρίσει σε μία κοσμική λουτρόπολη την κόρη του Όκς, Νάνσυ, και την παντρεύτηκε παρά τη θέληση του πατέρα της. Λίγο πριν από τη δολοφονία του Όκς, ο Μαρνί είχε μαζί του ένα ζωφόρο καυγά. Γενικά, όλες οι ενδείξεις ήταν εναντίον του και γι' αυτό συνελήφθη ως ενοχος. Η καταδίκη του φαινόταν αναπόφευκτη, όταν παρουσιάστηκε ως «σωτήρας» του ο Σίντλερ!

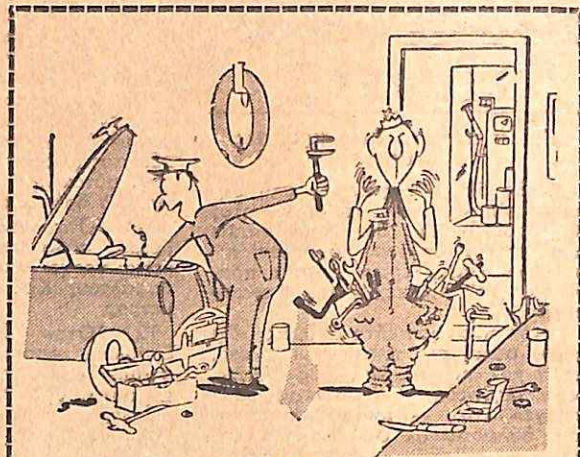
Ο διάσημος ντέτεκτιβ κατόρθωσε να ανατρέψει όλα τα στοιχεία που είχαν συγκεντρώσει οι αστυνομικές αρχές, και απέδειξε τα εξής:

1) Ότι ο Μαρνί, τη στιγμή του εγκλήματος, βρισκόταν 10 χιλιόμετρα μακριά.

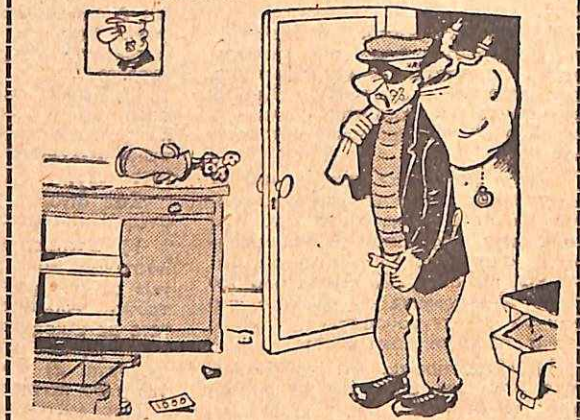
2) Ότι τα ίχνη των ματωμένων χεριών, που βρέθηκαν στα σεντόνια του θύματος, δεν ανήκαν στο Μαρνί, αλλά τα άφησε εκεί ο πραγματικός δολοφόνος, για να παραπλανήσει τις αρχές.

3) Ότι κανένα ρούχο του Μαρνί δεν έφερε ίχνη αίματος.

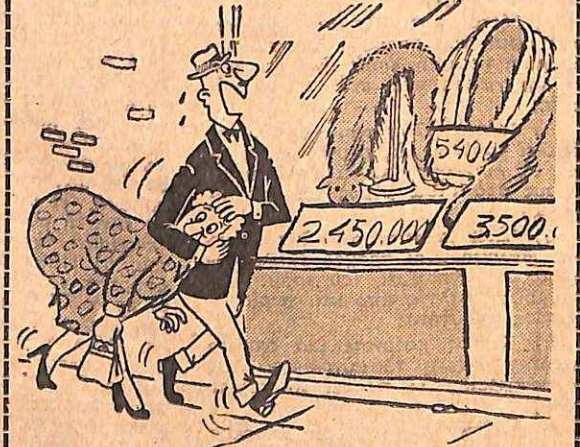
Υστερ' από αυτά, ο ανακριτής, που είχε αναλάβει την υπόθεση, αναγκάστηκε να αναγνωρίσει την αθωότητα του Μαρνί και να τον αφήσει ελεύθερο.

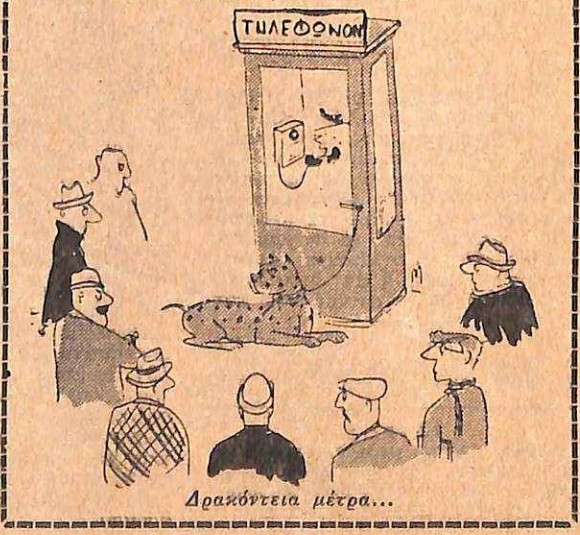
— Για κράτα κι' αυτό μιά στιγμή!...

— Διάβολε! Έμένα βοήξαν να κλέβουν;...

— Αυτή τη λαζή του ξιου-ξισου την έμαθα χθές το βράδυ, Καίτη μου. Σου άρεσε;...

Δρακόνερα μέτρα...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Φτάνοντας στο σπίτι της Νυχερίδας, ο Φλέμινγκ κι' ο άνατάτος άρχηγος τη βρήκαν δεμένη και φεμωμένη. Η Μίρκα έχει εξαφανισθεί, κι' η γρήα τους ξηγεί πως την άρπαξε ο Στρόφερ. Τη στιγμή εκείνη, φτάνουν η Νέδα κι' ο φακίρης, αναζητώντας τη Μίρκα. Οι δυο κακούργοι αιχμαλωτίζουν την πριγκίπισσα, την αφήνουν όμως ελεύθερη όταν τους ύποσχεται να σταματήσει τον πόλεμο εναντίον τους. Ο φακίρης ύπνωτίζεται πάλι και βρίσκει που έχουν μεταφέρει τη Μίρκα οι απαγωγείς της. Σκεκινούν τότε όλοι για το «Πηγάδι του πεθαμένου», όπου ο Στρόφερ έχει φυλακίσει τη Μίρκα.

27^{ον} —Και σ' θέλεις να σώσεις;

—Ναί. Και πρέπει να ομολογήσω πως σε γλύτωσα απ' τα χέρια του.

—Μά, αν είν' έτσι, γιατί δεν με πήγες στο σπίτι μου, αλλά μ' έφερες εδώ;

—Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να το κάμω, κυρία Βίλιγκτον. Μά θα γίνή κι' αυτό...

—Πότε;

—Εξαρτάται!

—Από τί;

—Από πολλά πράγματα.

Πάντως, πρέπει να σάι βεβαίως για δυο πράγματα: Πρώτον, ότι, μαζί μου που βρισκόσαι, δεν διατρέχεις απλότως κανένα κίνδυνο. Και δεύτερον...

Ο Στρόφερ σταματάει μιά στιγμή, κι' ύστερα συνέχισε:

—Δεύτερον, κυρία Βίλιγκτον, δεν θα σ' αφήσω να γυρίσεις στο μέγαρό σου τόσο γρήγορα όσο επιθυμείς...

—Γιατί;

—"Ε, έχω τους λόγους μου!

—"Ακουσέ με! είπε η Μίρκα. Δεν ξέρω ποιος είσαι, ούτε ποιος σκοπούς έχεις. Υποπτεύομαι όμως πως μ' άρπαξες και μ' έφερες εδώ με την πρόθεση να κερδίσεις κάτι.

—"Ακριβώς.

—Θέλεις χρήματα λοιπόν; Δεν έχεις παρά να μου ζητήσεις. Η άδελφή μου είναι πλούσια και θα πληρώσει.

—"Α, θα πληρώσει η άδελφή σου η πριγκίπισσα;

—Ναί.

—Τότε λοιπόν θα συνεννοηθούμε κι' ελπίζω να συμφωνήσουμε. Μά πρέπει ν' αναβάλουμε γι' αργότερα αυτή τη συμφωνία μας.

—Μά γιατί;

—"Εχω τους λόγους μου, κυρία Βίλιγκτον. Μιά που σε κρατά στα χέρια μου, θα εκμεταλλευτώ το θησαυρό μου όπως ξέρω εγώ.

ΑΓΓΛΙΚΑ
Ομιλείτε εις 48 μαθήματα. Αναλαμβάνω ΠΡΟΕΥΘΥΝΩΣ την πλήρη κατάρτισίν σας. Σύστημα πρότυπο. Εντατική συνομιλία με Άγγλους. Επιστροφή διδάκτρων εις το ελάχιστον. Τμήματα αρχαίων και προχωρημένων. Νέα τμήματα αρχαίων αρχίζουν την 3η, 5η και 8η Οκτωβρίου. ΠΡΟΤΥΠΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΕΞΕΤΑΣΕΩΝ Σ.Ω.Ν. Πλατεία Ομονοίας 16 Γ. δρόμος. Τηλ. 91-549. Εγγραφαι 9-1 και 5-9.

Και, για να δώση στη Μίρκα να καταλάβη πως ήταν άποφασισμένος να μη συζητήσει περισσότερο μαζί της, ο Στρόφερ πρόσθεσε:

—Πιστεύω τώρα πως θα χης ανάγκη από λίγη ανάπαυση, έπειτα απ' τις περιπέτειες αυτές της ημέρας. Ξεκουράσου λοιπόν, κοιμήσου αν θέλεις. Βεβαίως, το μέρος αυτό δεν παρέχει όλες τις ανέσεις για μιά κυρία καλομαθημένη. Υπομονή όμως! Αύριο θα σας μεταφέρω σ' ένα καινούργιο κατάλυμα. Θα δητε τι ώμορφα που θα περάσετε εκεί!

Προχώρησε ύστερα προς την έξοδο της μικρής σπηλιάς, λέγοντας:

—Κοιμηθήτε τώρα. Δεν θα σας ενοχλήσω ως αύριο το πρωί.

Και βγήκε, κλείνοντας πίσω του τη σιδερένια πορτίτσα που έφραζε την είσοδο της σπηλιάς.

Η Μίρκα έμεινε μόνη. Περιεργάσθηκε λεπτομερέστερα τη φυλακή της κι' αναρίχισε.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Με κλείσανε ζωντανή σ' ένα τάφο, απ' όπου δεν θα μωρέσω να βγώ ποτέ.

Έπεσε πάνω σ' ένα άχυρό-στρωμα κι' έβγαλε τα κλάματα, απελπισμένη πιά τελείως για τη σωτηρία της.

Την ίδια ώρα, ο Στρόφερ περνούσε απ' το ένα τοίχωμα του πηγαδιού στο άλλο, ανοίγοντας μιά δεύτερη σιδερένια πορτίτσα και χωνόταν, σε μιά τίτσα και χωνόταν, σε μιά στενή, χαμηλή και ύγρη υπόνομο ψιθυρίζοντας:

—Και τώρα, άς κάνουμε μιά βόλτα, ως τη Χάρμπουρ Στρήτ. Πρέπει να προετοιμασθώ από απόψε το μέρος όπου θα οδηγίσω αύριο τη Μίρκα Βίλιγκτον.

Β'

Ακολουθώντας τις οδηγίες που του είχε δώσει η Τζέννυ Μέρρις, ο Σέρλοκ Χόλμς κατόρθωσε να καταλάβη το ταξίδι του λουτρού. Κι' είδε μ' έναντι του να παρουσιάζε-ται ο Βίλιγκτον.

—"Α, καταραμένε! είπε στον πρώην τραπέζιτη. "Εσαι πληρώνας έσύ την καλωσύνη μου!

Ο Βίλιγκτον κατάλαβε πόσο κρίσιμη κι' επικίνδυνη ήταν η θέσι του. "Ενοιώσε πως μόλις ή ελπίσινε να μωρούσε ίσως να τον σώσει.

—Είπ' ένας δυστυχισμένος τρελλός, κύριε Χόλμς... άπάνησε.

—"Οχι. Είσαι ένας άπαισιος προδότης!

—Μιά γυναίκα είν' η άφορη της τρέλλας μου...

—"Η Τζέννυ Μέρρις;

—Ναί, την αγαπάω, αυτή τη γυναίκα!

—Αγαπάς ένα φειδι, που σε δαγκώνει και σε δηλητηριάζει, κάθε φορά που σε πλησιάζει...

Το δηλητήριο που χύνει στις φλέβες μου γίνεται μιά άγάπη πα-

ράφορη.

—Γίνεται πόθοι άνόσιοι και σαρκικές επιθυμίες. Τίποτε παραπάνω... "Αδιάφορο όμως!

—Αγαπάς τη Τζέννυ Μέρρις; "Αγάπα την, αφού το θέλεις...

Ο Σέρλοκ Χόλμς σκέφθηκε λίγο και μίλησε ύστερα:

—"Εσύ έγραψες το γράμμα εκείνο στην πρώην σύζυγό σου;

—Ναί.

—Γιατί τόκανες, αυτό;

—Μ' άναγκασε η Τζέννυ Μέρρις.

—Κι' εκείνη; Ποιό την άναγκασαν να σε υποχρεώσει να γράψης το γράμμα;

—Οί άνθρωποι του «Ματωμένου Χεριού»;

—Λες ψέμματα, Βίλιγκτον!

—"Οχι, καθόλου...

—Ναί, λες ψέμματα. Δεν σε βίασαν να γράψης αυτό το γράμμα. Τόγραψες μόνος σου, ύστερα από ώριμη σκέψη και για εκτέλεσι του στανικώτερου σχεδίου που συνελαβες πατέ...

Ξέρεις, βεβαίως τι άποτελέσματα είχε το γράμμα σου.

—Δεν ξέρω τίποτε.

—"Ω, σε νόμιζα έξυπνο, μά γλέπω πως γλαστάρης. "Εσορμόεις ένα σύστημα υπερασπίσεως έντελως ήλιθιο...

—Λέω την αλήθεια, κύριε

Χόλμς! Με άναγκασαν να γράψω το γράμμα αυτό και το γράψα. Δεν έχω ιδέα τι άπέγινε...

—Καλά λοιπόν. Θα σου το πω εγώ, αφού θέλεις, καλά και σώνεις, να με βάλης σ' αυτό τον κόπο.

Κι' ο Χόλμς είπε στο Βίλιγκτον, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη:

—"Ηρόες σε συνεννόησι με τους άνθρώπους του «Ματωμένου Χεριού» για την αιχμαλωσία της γυναίκας σου. "Εγραψες το εκδαστικό εκείνο γράμμα και της τόστειλες, άπαί- τώντας να συναντηθής. "Εκείνη φοβήθηκε κι' ήρθε στο μέρος που της έβριζες, για να σε συναντήσει.

—"Οχι έμένα...

—"Αδιάφορο! "Αν δεν συνάντησε, έσένα, συνάντησε όμως τους άνθρώπους του «Ματωμένου Χεριού»;

—Καί... τι έγινε ύστερα;

—Δεν το ξέρεις;

—"Οχι.

Οί συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού» ώρυσαν πάνω στην άνωποτη γυναίκα και τη συνέλαβαν.

Ο Βίλιγκτον ζάρωσε τα φρύδια του. Στη συλλήψι εκείνη της γυναίκας του έδλεπε ένα ακόμη κίνδυνο που τον άπειλούσε...

—Την έπιασαν λοιπόν, συνέχισε ο Χόλμς, την έδεσαν, τη φίμωσαν και την έρριξαν μέσα σ' ένα αυτόκινητο.

—Και που την πήγανε;

—Αυτό ακριβώς θέλω να μάθω, Βίλιγκτον!

—Δεν το ξέρεις λοιπόν, κύριε Χόλμς;

—"Οχι, αλλά θα το μάθω.

—Με ποιόν τρόπο;

—Διάβολε! Θα μου το πής έσύ. Πιστεύω νάχης αυτή την καλωσύνη...

—"Εγώ; Μά δεν θέλεις λοιπόν να με πιστέψης, όταν σου λέω πως δεν ξέρω τίποτε άπο-

Μικρές Ιστορίες

Βρήκαν δουλειά...

Με ύφος λόρδου μπήκε σ' ένα πολυτελές εστιατόριο ο κομψός Λάκης "Απατεωνίδης. Συννοεούσαν από μιά εξαιρετικά όμορφη και χαριτωμένη "Αθίδα.

Ο «μπαίρ» μόλις τους είδε, έτρεξε άμέσως και με έδωχαία υπόκλιση, τους παρακάλεσε να τον ακολουθήσουν στην πιο καλή θέσι.

Αφού καθήσαν, ο Λάκης άρχισε να συμβουλεύεται με το πιο «μπλαζέ» ύφος του κόσμου, τον κατάλογο των φαγητών, ενώ η όμορφη συνοδος του ρωτούσε κι' ενδιαφερόταν για...μαύρο χαβιάρ!

Στο τέλος, παράγγειλαν ό,τι καλύτερο υπήρχε. Ο Λάκης, με σπασμένα ελληνοαγγλικά, προσπαθούσε να πείση το γκαρσόνι, ότι είναι τουλάχιστον...Λονδρέζος.

"Αλλ' όταν έφαγαν, χορεύαν, ξανάφαγαν και ήπιαν όσο μπόρεσαν, ήρθε η ώρα του λογαριασμού. Το ποσόν ήταν μεγάλο κι' ο Λάκης, μόλις καταδέχτηκε να ρίξη μιά ματιά. Γύρισε, λοιπόν, και είπε στο μπαίρ με τα λίγα ελληνοαγγλικά που ήξερε:

—Ντυστικός ντέν έχω ντικά σας μόνε! (χρήματα)...

—Μά, δεν πειράζει, κύριε, το κασάτημά μας δέχεται πληρωμές και σε ξένο χαρτονομίσμα, του άπάντησε εκείνος.

—Σόβαρά; Ντέχεστε και δένα; Πως να το ξέρω όμως; "Ατυχός, ντέν πήρα μαζί μου...

"Ε, ύστερ' απ' αυτό, μη σας φανή περίεργο αν μωδέτε ότι ο Λάκης ακόμα πλένει πιάτα στο ίδιο ρεστοράν...

—Όσο για την ώραία συνοδος του, βρήκε κι' αυτή επί τέλους τη δουλειά που ζήτουσε τόσον καιρό... "Εγινε σερβιτόρα!...

Εξαφανίστατε το μέρνον των κοριτσιών σας εις τον μοναδικόν ΟΙΚΟΝ ΕΜΠΙΣΤΟΔΥΝΗΣ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΙΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ.ΟΥΓΚ. 48-48^α
(Πλατεία Ομονοίας)
ΤΗΛΕΦ. 56.603

Διά θύματα παιδιών, άπαισιους, πορνικόνους, άδελφά, ήλιθιωμένα.

Στι πλέον δίδασκα ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια φιλομαρία

ΕΞΕΧΟΜΕΝΑ και ΕΣΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΤΙ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ!

ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ

Μεταχειριζόμενα

ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΠΟΥΔΡΑ

*Απείρες γυναίκες μεταχειρίζονται άπονημένο χρώμα πούδρας. Αγνοούν μέχρι ποιά σημεία θα γίνονται χειριζόμενες και πόσο πιο γρηγορικές εάν μεταχειρίζονταν χρώματα που τους προτείνουν πραγματικά. Θα ήρθε ασφαλώς την πούδρα σας άνοιξε στις αποχωρήσεις που είναι διαλεγμένες με το χρωμακόπιο, χιό την πούδρα Tokalon Fascination. Κάνετε μία δοκιμή. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρετική, γρηγορική άρωματισμένη και τόσο φινιά που είναι ανεπαρκώς άορατη, πάνω στο δέρμα σας. Είναι μία πούδρα που κρατάει τόσο καλά, που δεν βλέπετε πια (γυαλιστερή μύτη) όμοια κι' αν δεν ξαναπουδραιοθήτε.

ΜΕΛΟΣΕΙΣ
ΠΑΦΟΜΗΧΑΝΑ
Γ. ΖΗΒΑΣ
ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ 27296

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΚΡΕΠ
«Ο ΒΥΡΩΝ»
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
«ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ»

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερέδου 3 (Σύνταγμα), Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 73, Τηλ. 47-522.
Τό ΖΥΣΤΗΜΑ που κυριαρχεί και καταρτίζει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.

Κατά της δυσοσμίας της μασχάλης και των ποδιών σας μεταχειρισθήτε το

ODOREX

Αποτέλεσμα καταπληκτικόν

λύτως; Έγραψα το γράμμα εκείνο, παίρνοντας γι' αντίλλαγμα μία υπόσχεσι της Τζέννυ.
— Ποιά υπόσχεσι;
— Ότι θα φύγουμε μαζί. Δεν ξέρω πώς χρησιμοποιήθηκε ύστερα το γράμμα μου.
— Ούτε τ' αποτελέσματά του δεν ξέρεις;
— Ούτε.
— Θέλεις λοιπόν να με κάνεις να πιστέψω πως δεν ξέρεις πού βρίσκεται η Μίρκα; Δεν έχω την παραμικρή ιδέα!
— Παίζεις ένα πολύ άσχημο παιχνίδι μαζί μου, Βίλιγκτον! Πρόσεξε!
— Δεν ξέρω πού βρίσκεται η Μίρκα. Αυτή είναι η μόνη κι' η καθαρή αλήθεια.
— Επιμένεις λοιπόν ν' αρνησai; Πολύ καλά...
Με απόλυτη ηρεμία, χωρίς καμιά νευρική κίνηση, ο Σέρλοκ Χόλμς έβγαλε απ' την τσέπη του το πιστόλι του, σημάδεψε το Βίλιγκτον και του είπε ήσυχας:
— Σου δίνω δυο λεπτά καιρό για ν' αποφασίσης αν φανής ειλικρινής.
— Ό, είσαι άδικος, κύριε Χόλμς!
— Αν περάσουν τα δυο λεπτά χωρίς ν' ανοίξης το στόμα σου και ν' μιλήσης, θα σου τινάξω τα μυαλά στον αέρα!
— Κάμε το λοιπόν από τώρα, φώναξε ο Βίλιγκτον. Σκότωσέ με...
— Άθλιε! Τόσο πολύ λοιπόν μισείς μία γυναίκα που κατέστρεψε, ώστε να προτιμάς να πεθάνης, άρκει νάσαι βέβαιος πως θα πεθάνη κι' αυτή;
— Δεν είσαι κακός, κύριε Χόλμς. Υπήρδες πάντα λογικός. Άκουσέ με...
— Λέγε σ' ακούω.
— Η Τζέννυ Μέρρις θαν' έδω άκομη. Γιατί, βέβαια, θα τη συνέλαβες κι' αυτήν.
— Έ, λοιπόν;
— Ρώτησέ την, ανάγκασέ την ν' μιλήση. Θα σου πη πως γράφτηκε το γράμμα εκείνο.
— Η Τζέννυ Μέρρις δεν ήταν συνένοχος σου σ' αυτή την ιστορία.
— Κάνεις λάθος, κύριε Χόλμς. Η Τζέννυ Μέρρις ήρθε σε συνεννόησι με το «Ματωμένο Χέρι». Αυτή λοιπόν ξέρει εκείνο που ζητάς να μάθης.
— Μα το διάβολο, Βίλιγκτον, είπα ο Χόλμς, δεν σε σκοτώνω, όχι γιατί σε πιστεύω, αλλά γιατί θέλω νάχω και τη συγκατάθεσι του Πίνκερτον πριν σε ξεκάνω!
— Ό, ο Πίνκερτον δεν πρόκειται ν' με λυπηθή καθόλου!
— Και μήπως θα σε λυπηθώ έγώ, άχρηε; Ποιόν ν' λυπηθώ; Έναν άπιστο, ένα προδότη;
Κι' ο Σέρλοκ Χόλμς, άποφασισμένος ν' μεταφέρει το Βίλιγκτον στο άστυνομικό τμήμα, όπου πίστευε πως τον περίμενε ο Πίνκερτον, κάλεσε μ' ένα σφύριγμα τους άστυφύλακές του. Τους έδειξε το Βίλιγκτον και τους είπε:
— Ο κύριος από δω είναι ένας φοβερός κατεργάρης, και μπορεί ν' εφεύγη μέσ' απ' τα χέρια σας...
— Δεν θα το καταφέρη πολύ εύκολα, κύριε Χόλμς, απάντησε ένας απ' τους άστυνομικούς.

— Φορέστε του πάντως χειροπέδες και προσέχετε τον... Μα ν' α του φερθήτε μ' ευγένεια και με λεπτότητα. Είναι κύριος καθώς πρέπει.
Κι' ενώ οι άστυφύλακες εκτελούσαν τη διαταγή του, ο Χόλμς πρόσθεσε:
— Πρέπει ν' α τον μεταφέρετε στο τμήμα, στο γραφείο του κυρίου Πίνκερτον... Έμπρός λοιπόν! Χάσαμε πολύν καιρό. Μά ίσως ο Νατ Πίνκερτον βρη τον τρόπο ν' α τον ξανακερδίσουμε...
Γ'

Όταν ο Χόλμς έφτασε στο άστυνομικό τμήμα, βρήκε όλο τον κόσμο άναστατο. Κι' είδε με κατάπληξι τον Τόννυ ν' α χτυπά το κεφάλι του με τις γροθιές του.
Τον πλησίασε και τον ρώτησε:
— Τι έπαθες, λοιπόν, Τόννυ; Τι σούκανε το κεφάλι σου και το χτυπάς; Ποιά μεγάλη συμφορά σε βρήκε;
— Εκείνος σήκωσε τ' α μάτια του, τον κύτταξε κι' απάντησε:
— Είμ' ένας παληάνθρωπος, κύριε Χόλμς... ένας έλεεινός. Ένα κτήνος!
— Μα τι έπαθες, Τόννυ;
— Κτήνος, είπα; Είμαι κάτι περισσότερο: Άναισθητός... παληάνθρωπος του χειρότερου είδους! Δεν αξίζω την έμπιστοσύνη του κυρίου Πίνκερτον!
— Έσύ;
— Ναι, ναι, έγώ!
— Νά μου επιτρέψης ν' αμφιβάλλω, Τόννυ, τουλάχιστον γι' αυτό το τελευταίο.
— Είμαι ο χειρότερος παληάνθρωπος! έπέμεινε ο Τόννυ.

Ο Σέρλοκ Χόλμς χαμογέλασε και είπα:
— Έστω! Άς το παραδεχθούμε, αφού επιμένεις τόσο. Μά τελοςπάντων, δεν θα μού πης τί σου συμβαίνει; Μίλησε λοιπόν.
— Ό, κύριε Χόλμς! Ο κύριος Νατ Πίνκερτον με πέρασε για άνθρωπο και μ' έβαλε ν' α φυλάω τους φυλακισμένους... αυτούς που είχαμε πιάσει στις κατακομβες, την τρομερή εκείνη νύχτα.
— Έ, λοιπόν;
— Έγώ όμως απέδειξα τρανότατα πως ήμουν άνάξιος αυτής της έμπιστοσύνης. Γιατί δεν έκαμα το καθήκον μου όπως έπρεπε! Ό, κύριε Χόλμς!
— Μα έξηγήσέ μου επιτέλους. Τι έκαμες;
— Άποκοιμήθηκα, κύριε Χόλμς!
— Άποκοιμήθηκες; Την ώρα που φύλαγες σκοπός;
— Ναι!
— Παράξενο! Είχα ακούσει ν' α λένε πως έσύ ξέρεις ν' α νικάς τον ύπνο...
— Σωστό είν' αυτό, κύριε Χόλμς. Μπορώ ν' α στοιχηματίσω πως θα μείνω άυπνος όκτώ όλόκληρα μερόνυχτα!
— Κι' όμως, φτωχέ μου Τόννυ, άποκοιμήθηκες την ώρα που φρουρούσες! Πώς το έξηγείς, αυτό;
— Σαν κτηνωδία, άθλιότητα, άσυνειδήσια, παράδасι καθήκοντος!
— Σιγά-σιγά λοιπόν! Μή βιάζεσαι τόσο... Άς εξετάσουμε πιό ψυχραιμα τ' α πράγματα.
— Άλλοίμονο! Τ' α πράγματα μιλάνε μόνο τους, κύριε

Χόλμς! Μιλάνε και λένε πως είμαι παληάνθρωπος.
— Ποιός ξέρει, Τόννυ, μπορεί ν' α λένε και το αντίθετο... Άπάντησέ μου σ' ό,τι θα σε ρωτήσω... αλλά χωρίς θρήνους και πολυλογίες. Δεν μού άρέσει έμένα ό,τι είναι περιττό.
— Ρωτήστε με, κύριε Χόλμς.
— Είπες πως άποκοιμήθηκες την ώρα που φύλαγες φρουρός. Σε ποιό μέρος;
— Στο διάδρομο που οδηγεί στα κελλιά των φυλακισμένων... Στο διάστημα που κοιμόσυνα. συνέδη τίποτ' άλλο.
— Ναι, ναι! Δραπέτευσαν δυο φυλακισμένοι, κύριε Χόλμς, δυο συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού»!
— Αυό μόνο;
— Ναι. Θάταν τρομερό αν έφευγαν κι' άλλοι!
— Αν άποφασίζαν ν' α φύγουν, θα μπορούσαν ν' α τ' α κάμουν;
— Βεβαίότατα!
— Πώς έχεις αυτή την πεποίθησι;
— Άπλούστατα: Μέσα σ' ένα κελλί βρισκονταν πάνω άπό είκοσι. Όλοι συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού», που τους πιάσαμε στις κατακομβες.
— Λοιπόν;
— Λοιπόν απ' όλους αυτούς δραπέτευσαν δυο μονάχα. Μά τίποτε δεν έμπόδιζε και τους άλλους ν' α κάνουν το ίδιο, μία που κοιμόμουν σαν κτήνος!
Ο Σέρλοκ Χόλμ έβλεπε σκεπτικώς γι' α λίγο. Ύστερα είπα:
— Μπορείς, Τόννυ, ν' α μού δώσης ν' α καταλάβω τί είδους άνθρωποι ήσαν αυτοί που δραπέτευσαν;
— Φαίνονταν κι' οι δυο τους πολύ άνώτεροι απ' τους άλλους φυλακισμένους.
— Άνώτεροι; Σε τί;
— Σε μόρφωσι, στους τρόπους, στο ντύσιμο... Φαίνονταν κύριοι πραγματικοί.
— Χμ! Πώς δεν πρόσεξε ο Νατ Πίνκερτον αυτή τη λεπτομέρεια;
— Φαίνεται πως δεν την πρόσεξε. Γι' αυτό, σκόπευα ν' α τού κάμω λόγο αύριο το πρωί.
— Άστε φύγανε οι δυο κύριοι κι' έμεινε στο κελλί μόνο ή σαβούρα.
— Ναι, ναι, σωστά το είπατε, κύριε Χόλμς! Η σαβούρα. Κακόμοιρε Τόννυ! Δεν μπορείς λοιπόν ν' α καταλάβης τί συνέδη πραγματικά στις φυλακές;
— Όχι, κύριε Χόλμς.
— Έν πρώτοις, σου λέω, γι' α ν' α παρηγορηθής, πως δεν φταίς έσύ που άποκοιμήθηκες. Σε ναρκώσανε, καυμένη μου!
— Έμένα; Γιατί;
— Μα εκείνοι που δραπέτευσαν!
— Πώς; Με ποιόν τρόπο;
— Ά, μ' α ρωτάς. Τέτοιοι κακούργοι ξέρουν χίλιους τρόπους γι' α άποκοιμήσουνε έναν άγυμνο φρουρό...
— Μένω κατάπληκτος μ' α τ' α που μού λέτε, κύριε Χόλμς... Μά βέβαια, έτσι θαναι! Γι' α τ' α νοιώθω το κεφάλι μου τόσο βαρύ και ζαλισμένο... Φαίνεται πως θάμεινα ναρκωμένος πάνω άπό τρεις ώρες. Θα τ' α δούμε άμέσως, αυτό...
Κι' ο Τόννυ έβαλε το χέρι του στην τσέπη του, γι' α ν' α βγάλη το ρολόι του. Άλλά δεν το βρήκε εκεί. Στη θέση του, υπήρχε ένα χαρτάκι, διπλωμένο στα τέσσερα.
— Μπα, πού ν' α πάρη ή όργη! φώναξε ο Τόννυ. Κατα-

ντροπιάστηκα, κύριε Χόλμς.
— Γιατί, Τόννυ;
— Μ' α κλέψανε! Την ώρα που κοιμόμουν, μού πήραν το ρολόι μου.
— Έ, δεν είναι και τόσο σπουδαίο, αυτό...
— Πώς! Δεν είναι σπουδαίο ν' α κλέβεται ένας αρχιφύλακας;
— Όχι και τόσο, όταν έχη ν' α κάνει με ανθρώπους του «Ματωμένου Χεριού».
— Ά, αυτοί λέτε ν' α κλέψαν;
— Είμαι βέβαιος γι' αυτό. Σου βουτήξαμε το ρολόι σου οι «καθώς πρέπει κύριοι», την ώρα που δραπέτευαν.
— Μα το ρολόι μου ήταν έλαίστιος αξίας. Δεν κόστιζε πάνω άπό τρία δολάρια.
— Δεν σημαίνει. Είχε αξία γι' α ήταν δικό σου, Τόννυ... Μά τι είν' αυτό που κρατάς στο χέρι σου;
— Αυτό; Είν' ένα χαρτί που βρήκα μέσ' στη τσέπη του ρολογιού μου.
— Έσύ τ' α έχεις βάλει εκεί;
— Όχι.
— Έχει γραμμένο τίποτε πάνω;
— Δεν πρόσεξα.
— Φέρ' το έδω, Τόννυ...
Κι' ο Χόλμς άρπαξε απ' τα χέρια του Τόννυ το σημείωμα, το ξεδίπλωσε και διάβασε δυνατά:
«Άγαπητέ κύριε Νατ Πίνκερτον. Στις κατακομβες είχες σημειώσει το μεγαλύτερο θρίαμβό σου, γι' α κατώρθωσες ν' α συλλάβης τον άνώτατο άρχηγό του «Ματωμένου Χεριού». Μά άπόψε έπαθες τη μεγαλύτερη άποτυχία σου, γι' α άρχηγός αυτός δραπέτευσε. Αυτή τη στιγμή που οι άνθρωποι μου σε άπασχολούν με μίαν άσημαντη δολοφονία, έγώ άποκοιμίζω τον καλό σου Τόννυ και φεύγω μαζί με τον άρχιμηχανικό της άνικητης συμμορίας μας. Εύχομαι, κ. Πίνκερτον, ν' α ξεμπλέξετε εύκολα απ' τα χέρια των ανθρώπων μου. Μην ξεχνάτε πάντως πως οι άρχηγοί του «Ματωμένου Χεριού» βρίσκουν πάντα τρόπο ν' α δραπέτευσουν, όταν τους κλείνουνε σε μέρη που δεν είναι τού γούστου τους. Σας ευχαριστώ άόσσο γι' α φιλοξενία σας. Ο άνώτατος άρχηγός του «Ματωμένου Χεριού».
— Διάβολε!... φιδύρισε ο Χόλμς, όταν διάβασε το σημείωμα εκείνο, που — όπως θα θυμούνται οι άναγνώστες μας — είχε χάσει στην τσέπη του Τόννυ ο άρχηγός της συμμορίας. την ώρα που δραπέτευε.
Ο Τόννυ είχε ακούσει με συντριβή το περιεχόμενο του. Στο τέλος, φώναξε:
— Είχαμε στα χέρια μας τον άρχηγό του «Ματωμένου Χεριού» και τον άφισαμε ν' α δραπέτευση! Μά θέλω κρέμασμα, έγώ ο άθλιος!
— Ησυχία, Τόννυ. Άφισε, σε παρακαλώ, τίς άνοησίες κι' απάντησέ μου.
— Μάλιστα, μάλιστα...
— Είν' έδω ο κύριος Πίνκερτον.
— Όχι. Μισή ώρα αφού φύγατε σεις, ήρθαν και τον είδοπαίσαν πως έγινε μία δολοφονία.
— Λοιπόν;
— Έγώ δεν ήμουν μπροστά. Άκούσα όμως ν' α λένε πως ο κύριος Πίνκερτον έφυγε μαζί

Τό σωληνάριο που σ' ας χαρίζει γερά και ώραία δόντια

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

— Παλιοκαζανάβα! Τουλάχιστον δεν λές, αυτής της δακτυλογράφου σου ν' α βάση το άνεπιτηλο κραγιόν ZIN-NIA που δεν άφινει άποτυπώματα;

ΕΡΟΙΚΑ
το άποδοτικώτερο και οικονομικώτερο Σαμπουάν

FROÏKA
προϊόν της CAMPET.
Μεγάλο σωληνάριο για 13-14 χρήσεις 4.14.00
Μικρό σωληνάριο για 4-5 χρήσεις 4.6.00
ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΜΥΡΟΦΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΔΙΑΡΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΩΣΗ Π. ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΚΑΝΙΤΟΣ 2 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΠΕΡΙΦΟΡΗΜΗ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΧΑΝ ΣΤΡΑΟΥΣ
ΕΤΑ ΔΙΟΥ 51

ΤΑΞΙΔΙΑ
ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ
ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΑ, ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ, ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑ
Γενικών Πρακτορείων Αθηνών
ΜΙΧ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
Σταδίου 43
Τηλέφ. 24-297, 23-431
Οικονομία—Άνεσις—Ταχύτης

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 52

μέ τον άνθρωπο που τον είχε εidoποιήσει.
— Δεν πήρε κανέναν άλλον μαζί του;
— Όχι.
— Όστε θ' απουσίαζε πάνω από τρεις ώρες τώρα.
— Μάλιστα.
— Χμ! Αυτό μ' άνησχυε κάπως... Μήπως άφισε κανένα σημείωμα για μένα;
— Δεν ξέρω, κύριε Χόλμς. Ίσως να σας έχη άφίσει κανένα, πάνω στο γραφείο του.
Ο Χόλμς πήγε άμέσως στο γραφείο του Πίνκερτον. Μα εκεί τον περιμενε μία άλλη έκπληξη: Ένα γράμμα γι' αυτόν, άλλ' όχι απ' τον Πίνκερτον.
Το περιεχόμενό του ήταν μία είδηση που τον κεραυνοβόλησε. Ο άγνωστος έπιστολογράφος —γιατί το γράμμα ήταν άνωθυμο—τούγραφε τά έξης:
«Κύριε Σέρλοκ Χόλμς. Σας

αναγγέλλω με μεγάλη μου λύπη ότι ο φίλος σας Νάτ Πίνκερτον είναι αυτή τη στιγμή αιχμάλωτος του «Ματωμένου Χεριού», που έχει αποφασίσει την άμεσο θανάτωσή του. Έπομένως, αν δεν έχη σκοτωθή άκόμη, θα σκοτωθή σε λίγο.
Ένας άγνωστος».
— Κατάρα! φώναξε ο Χόλμς. Κι' ούτε η παραμικρή πληροφορία για το μέρος που πήγε ο Πίνκερτον!
— Αποφάσισε ωστόσο να ρωτήση τους άστυφύλακες. Ίσως ναξερει να τον πληροφορήση κανείς απ' αυτούς.
Δυστυχώς όμως, εκείνοι δεν ήξεραν να του πουνε τίποτε. Μόνον ένας απ' όλους δήλωσε: — «Άκουσα τον άγνωστο να λέπ στον κύριο Πίνκερτον πως είχε γίνει μία δολοφονία, και να τον προσκαλή να τρέξη άμέσως για να συλλάβη το δράστη.

— Τίποτ' άλλο;
— Μα ο κύριος Πίνκερτον τούλεγε να πάνε πρώτα κάπου άλλου... δεν άκουσα που!
— Τελοςπάντων, τι άπόγινε;
— Φύγαγε κι' οί δυο μαζί για το σπίτι πούγινε η δολοφονία.
— Έξερεις που βρίσκεται αυτό το σπίτι;
— Όχι, δυστυχώς!
— Άνάθεμα!... Τι άτυχία, Θεέ μου!
— Αφού σκέφθηκε λίγο, ο Σέρλοκ Χόλμς έτρεξε στο τηλέφωνο και ζήτησε πληροφορίες απ' τη Γενική Ασφάλεια.
— Έδώ Σέρλοκ Χόλμς, έππε. Μήπως λάδατε γινώσιν για μία δολοφονία πούγινε άπόψε;
— Δολοφονία; Όχι... Δεν μάς άνέφεραν τίποτε τά διαφορά τμήματα.

— Άν ζητούσαμε πληροφορίες άπ' αυτά...
— Μα είναι περιττό! Σε περίπτωση δολοφονίας, το αρμόδιο τμήμα θα μάς ειδοποιούσε άμέσως.
— Όστε κατά τη γνώμη σας...
— Δεν έχει γίνει άπολύτως τίποτε. Είναι ψεύτικες οι πληροφορίες που σας έδωσαν.
Ο Χόλμς έκλεισε το τηλέφωνο και ψιθύρισε: — Κι' όμως έγώ πρέπει να μάθω που πήγε ο Πίνκερτον... Ναι, αλλά πως...
— Ένώ βασάνιζε το μυαλό του, προσπαθώντας να βρη ένα τρόπο, θυμήθηκε ξαφνικά τη Λίλιαν, την υπνωτισμένη κοπέλα που είχε στείλει σπίτι του ο Πίνκερτον κι' είχε έμπιστευθή στις φροντίδες της Μαλβίνας.
— Τόννυ! Έν' αυτοκίνητο γρήγορα! φώναξε.
— Είν' έτοιμο άπ' έξω, κύριε Χόλμς.
— Έλα μαζί μου!
Ο Χόλμς έδαλε στην τέπη του τά δυο γράμματα, κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα, πήδησε στο άστυνομικό αυτοκίνητο και φώναξε στο σωφές: — Γρήγορα! Στο σπίτι του κυρίου Πίνκερτον...
Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε όλοταχώς.
— Μα τι συμβαίνει, κύριε Χόλμς; τώληψε να ρωτήση ο Τόννυ. Γιατί είσαστε τόσο ταργαγμένοι;
— Καυμένη Τόννυ. Πιάσανε τον κύριο Πίνκερτον!
— Σεέ μου! Ποιός;
— Οί άνθρωποι του «Ματωμένου Χεριού».
— Ά, τους αλιτήριους! Οριάμβουσιν λοιπόν άπόψε σ' όλη τη γαμιά;
— Έτσι φαίνεται, Τόννυ.
— Και τώρα τι θα κάνουμε, κύριε Χόλμς; Πώς θα έλευθερώσουμε τον κύριο Πίνκερτον;
— Δεν ξέρω κι' έγώ άκόμη πως. Μα νάσαι βέβαιος ότι θα τον έλευθερώσουμε!
Στο μεταξύ, τ' αυτοκίνητο είχε σταματήσει έξω άπ' το σπίτι του Πίνκερτον.
Ο Σέρλοκ Χόλμς ανέβηκε άμέσως πάνω, άκολουθούμενος άπ' το λαχανιασμένο Τόννυ.
— Μαλβίνα!... φώναξε.
Η Μαλβίνα δεν είχε πέσει στο κρεβάτι. Η άπουσία του Νάτ Πίνκερτον δεν την άφινε να ήσυχάση. Τη βασάνιζαν κακά προαισθήματα.
— Έτρεξε στο Χόλμς και τον ρώτησε μ' άγωνία: — Τι συμβαίνει, κύριε Χόλμς; Γιατί είσαστε μόνος;
— Η Λίλιαν... Που είν' η Λίλιαν, Μαλβίνα;
— Στο κρεβάτι της.
— Κοιμάται;
— Είναι άκόμα ύπνωτισμένη. Ο γιατρός την άφισε σ' αυτή την κατάσταση, για λόγους που ξέρει αυτός μόνο.
— Τόσα το καλλίτερο, Μαλβίνα. Δώσε μου γρήγορα ένα μαντήλι του Πίνκερτον.
— Ένα μαντήλι; Τι θα το κάνετε;
— Ω! γοηά φύλαρη και περιέργη! Δώσε μου το μαντήλι και θα δης, τι θα το κάνω... Γρήγορα όμως!
Η Μαλβίνα μάντεψε πως είχε συμβη κάτι τρομερό κι' έσπευσε να έκτελέση τις διαταγές του Χόλμς. Έφερε και τούδωσε το μαντήλι που της ζήτησε.
— Η Μαλβίνα μάντεψε πως είχε συμβη κάτι τρομερό κι' έσπευσε να έκτελέση τις διαταγές του Χόλμς. Έφερε και τούδωσε το μαντήλι που της ζήτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό τέλος.

Μιά αδύνατη καρδιά

Η Νίνα, μία νέα και καλοφτιαγμένη γυναίκα, τελείωσε το πρώην σινυρίωμα του σπιτιού της κι' άρχισε να βάζη με χάρη διάφορα κομψοτεχνήματα πάνω στο ολοκαίνουργιο γυαλιστερό έπιπλό. Ήταν νιόπαντρο και τρελλά έρωτευμένη με τον Κώστα Λαμπιδή. Θα ήταν μάλιστα άκόμη πιο εύτυχισμένη, αν δεν είχε το κρυφό καυμό που της ράγιζε την καρδιά και την έκανε να χύνη καφτά δάκρυα, κάθε φορά που έδναζε από το αυτί της τουαλέτας τη φωτογραφία ενός μωρού που άκόμα δεν είχε χρονιάσει. Ήταν η Φίφικα της, το κοριτσάκι που είχαν έρβει άπρόσκλητο στη ζωή της...
Μιά νύχτα, ενώ η μητέρα της έλειπε στα λουτρά, κι' ο πατέρας της είχαν άρνησει στις δουλειές του, ένας φιλοξενούμενος του πατέρα της μπήκε στην κάμαρά της, τη βρήκε άνυπνέρσιπητη και την κακομεταχειρίστηκε. Έπειτα έγινε άφαντος σαν έγκληματίας.
Η μητέρα της μία θεοφοβούμενη γυναίκα, ήπια το φαρμάκι, άμύλητη. Προσάτεψε το άθωο κοριτσάκι της από την κατακραυγή κι' όταν έφτασε ο καιρός, που δεν μπορούσε πια να κρύψη τη συμφορά της, την έφερε στην Άθήνα. Άγνωστες μάνα και κόρη, νοίκιασαν ένα δωμάτιο κι' έκει μακρύν από αδιόκριτα βλέμματα περιποιόντουςαν το κοριτσάκι που γεννήθηκε σε κάποια κλινική. Η Νίνα, με τη στροφή της μητέρας της, αναθάρρεψε και το ροδαλό χρώμα ξαναφάνηκε στα μάγουλά της. Ήταν είκοσι δύο χρόνων και η καρδιά της χτύπησε τότε, για πρώτη φορά, με τους θερμούς παλμούς της άγάπης, για τον Κώστα. Τρελλά έρωτευμένος κι' αυτός μαζί της, πίστεψε άμέσως όσα του διηγήθηκαν μητέρα και κόρη.
— Έγώ σ' αγαπώ, έππε στη Νίνα, και θέλω να γίνης γυναίκα μου... Το παιδί σου, θα γίνη παιδί μου... Θα το δώσω τ' όνομά μου...
Ο γάμος έγινε λοιπόν και η μητέρα για να είναι έλευθεροί στο ταξίδι τους κράτησε μαζί της το μωρό. Όταν, όμως, γυρίσαν, ύστερα από δεκαέντε μέρες, ο Κώστας ζήτησε από τη γυναίκα ν' άποχωρήσθ το παιδί της, όπου να γίνη τριών χρόνων.
— Ύστερα θα το πάρωμε κοντά μας, της έππε.
Κι' εκείνη, που η έρωτευμένη της καρδιά δεν άφινε τόπο στο μητρικό της φίλτρο, υπέχωρησε στην απαίτησή του Κώστα. Έτσι, η ίδια η μητέρα της το έδωσε στο Μεγάλο Πεύκο σε μία γυναίκα κι' ύστερα γυρίσε στο χωριό της ήσυχη.
Η Νίνα, όμως, πολλές φορές από τότε έθρεπε με δάκρυα τις φωτογραφίες της Φίφικας της και οιγοψιθύριζε: — Αύριο, μωρό μου θα σ' έχω κοντά μου!... Τίποτα δεν θα μπόρεση να μ' έμποδίσουν...
Αλλ' από άναβολή σε άναβολή οι μέρες, οι μήνες περνούσαν, ώπου μία μέρα έφτασε το τραγικό μήνυμα από την παραμύνη: «Τό παιδί είναι βαρεια άρρωστο!».
Τρελλή από άγνωση έφτασε η Νίνα στο Μεγάλο Πεύκο και η καρδιά της πάγωσε από ένα κακό προαίσθημα, όταν είδε μερικές γυναίκες στην αύλη του σπιτιού να την κυτάζουν μ' ένα βλέμμα περιφρονητικό. Σαν κυνηγημένη χώθηκε στο έσωτερικό του σπιτιού φωνάζοντας: — Που είναι το παιδί μου;...
Η παραμύνη, μη μπορώντας να μιλήσει από τους λυγμούς, της έδειξε το κρεβατάκι όπου κείτοταν άψυχο το κορμάκι της Φίφικας. Η Νίνα σαν κεραυνόπληκτη σωριάστηκε στο πάτωμα. Δυο ώρες χρειάστηκαν οι άλλες γυναίκες για να την κάμουν να συνέλθη.
Κι' άρχισε τότε να κλαίν πάνω άπό το κέρνο προσωπάκι του παιδιού της, που για τη δική της εύτυχία, του στέργει τα χάδια και τις μητρικές φροντίδες.
Κι' όταν τα δάκρυά της στέγνωσαν και ο λαιμός της στέγνωσε, έμεινε σαν άπολιθωμένη πλάι στο μικρό φέρετρό, όλη τη νύχτα, με τα μάτια καρφωμένα πάνω στα χειλάκια της Φίφικας. Τίποτα δεν μπόρεσε να ξεκολλήσει το βλέμμα της από εκείνα τα χειλάκια που τά σφράγιζε το παράνομο του έγκαταλελειμένου παιδιού.
Τίποτ' άλλο της έδωσε η Νίνα. Ούτε τον άντρα, της πούκε καθήσει δίπλα της τις περισσότερες ώρες της νύχτας.
Μιά βαθεία μελαγχολία είχε κυριεύσει τη Νίνα από την ήμερα που έχασε το κοριτσάκι της. Οί τύψεις βασάνιζαν την ψυχή της. Τον άντρα της, που τον θεωρούσε υπεύτρω της, που τον θεωρούσε έσται τερο έχθρό της. Οί γκρινιές, έσται δεν έλειπαν από την καθημερινή τους ζωή, όπου μία μέρα η Νίνα πήρε την άπόφαση να φύγη από κοντά του.
Όταν ο άντρας της γύρισε το μεσημέρι, τη βρήκε να έτοιμάζει τη βαλίτσα της.
— Θα φύγω, Κώστα, του έππε άδιστακτα. Θέλω να χωρίσωμε. Δεν μπόρω να μείνω πια σ' αυτό το σπίτι... Άλλωστε, το καταλαβαίνεις και μόνος σου, πως δεν μπορούμε να ζήσωμε πια μαζί. Δεν μπόρω να σ' αγαπώ, όπως πρώτα. Σ' αγαπούσα πολύ και γι' αυτό υπέκυψα στη θέλησή σου να άπομακρύνω το παιδί και να το έμπιστευθώ ασυλλόγιστα σε ξένα χέρια. Ο Θεός, όμως, με τιμώρησε...
Έκείνος την κτύπαζε σαστισμένος, ενώ τα χείλη του έτρεμαν.
— Τρελλάθηκες; της ψιθύρισε.
Και προσπάθησε να την μεταπειλή.
— Τι φταίω έγώ, Νίνα; στέναζε. Τόκανα, για να σε απαλλάξω από τις φροντίδες του. Θα το παίρνωμε κοντά μας μόλις θα γινόνταν τριών χρόνων. Δεν ήταν όμως γυρατό του χρόνων. Δεν ήταν λογικόψου και να ζήση. Έλα, τώρα λογικήψου και μη λες άπερίσκεπτα λόγια...
— Όχι, όλα μέσα μου έχουν νεκρωθ... θα φύγω! Θα πάω στη μητέρα μου... Έκείνη θα με καταλάβη και θα με προστάτη...
Κι' έφυγε η Νίνα με τη σκέψη να μην ξαναγυρίση ποτέ πιά... Έτσι σκεπτόταν, κατεβαίνοντας τά σκαλοπάτια του σπιτιού.
Δεν πέρασε, όμως, πολύς καιρός, που τά ξαναβρήκε στην έρημη στο μπάτσο του άντρας της. Μ' ένα τηλεγράφημα τον έφερε κοντά της, γιατί είχε νοίκιασε ένα σπίτι για να σφαιτάρη μία καινούργια ζωή, ένα πλάσμα που θα γιάτρευε τον προηγούμενο πόνο της.
Καθισμένη κατόπιν πλάι του, με το κεφάλι της άκουμπημένο στον ώμο του, η Νίνα του έλεγε χωρίς να μπόρη να συγκρατήσει τά δάκρυα της: — Από την πρώτη στιγμή μετά τον γάμο, για ότι έγινε, Κώστα, μόνον τον λυμύσσα να γυρίσω πίσω... Μόνον τον λυμύσσα να σφαιτάρω... Λίαν όμως, ένοιωσα πως σφαιτάρω σε μέσα μου ένα πλάσμα που ήταν δικό σου, δεν βάσταξα... Σου τηλεγράφησα ναρθής να με πάρης... Θα γράφωμε, Κώστα.
— Ένα θερμό άγκάλιασμα ήταν η άπάντησή του της έδωσε ο άγαπημένος της.

ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΙ!

Αντί για γατάκι, η μικρή Βίκυ Μάτις από την Πενσυλβανία των Ην. Πολιτειών, ηλικίας 3 χρόνων, έχει στο σπίτι της μία μικρή λεοπαρδαλί πεντε μηνών. Το μικρό θηρίο γλυβάτησε μία μέρα από το ύψος μιας μεγάλης σκάλας και έσπασε τά δυο όπισθια πόδια του. Αφού λοιπόν περιποιήθηκε τη μικρή λεοπαρδαλί και της έδαλε τά δυο πόδια στο γύψο, ο κτηνίατρος συνέστησε να της δίνουν άφθονο γάλα για να γιάτρευθουν τά τραύματα γρήγορα. Το έργο αυτό το ανέλαβε πρόθυμα η Βίκυ, και τά καταφέρνει μία χαρά.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΑΚΤΙΝΕΣ

Είναι γνωστόν ότι οι κοσμικές ακτίνες και οι καιρικές μεταβολές προκαλούν αυτοκινητιστικά δυστυχήματα και θανάτους. Το εικονιζόμενο μηχανήμα, που επεδείχθη στην έκθεση Ιατρικών μηχανημάτων της Καρλσρούης, έφευρή από το Γερμανό καθηγητή Κρίστιανγκερ, που το άνωμασε «Προειδοποιητικό κυματοδότη». Το μηχανήμα αυτό προειδοποιεί έγκαιρος για την ύπαρξη στην ατμόσφαιρα επικινδύνων ακτινοβολιών και διαταραχών που μπόρουν να προκαλέσουν θανατηφόρα δυστυχήματα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΩΦΕΡ

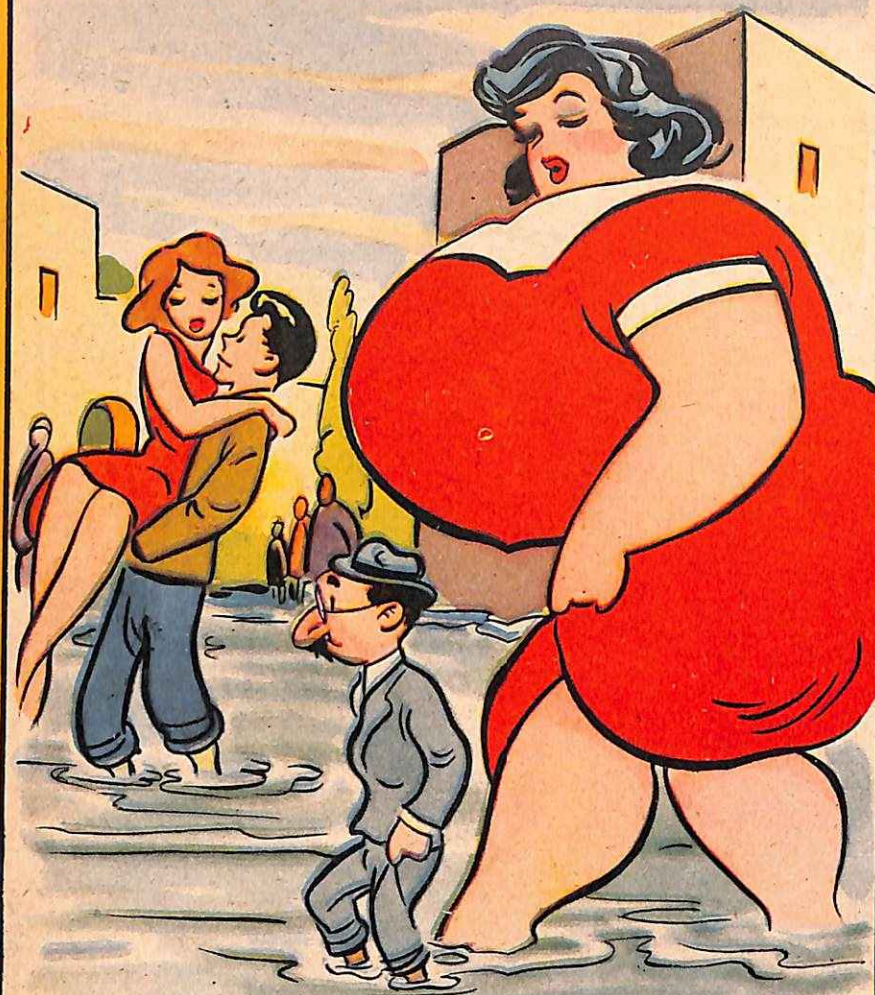
Για όσους διαδίδουν μέσα στο αυτοκίνητό τους, ένα αστρικό εργαλείο κατασκευάσε ένα άπλουστατό άναλογο, σαν αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας, που έφορμάσει σε κάθε βολάν αυτοκινήτου.

MIFANTA

ΦΙΛΜ

ΧΑΡΤΙΑ

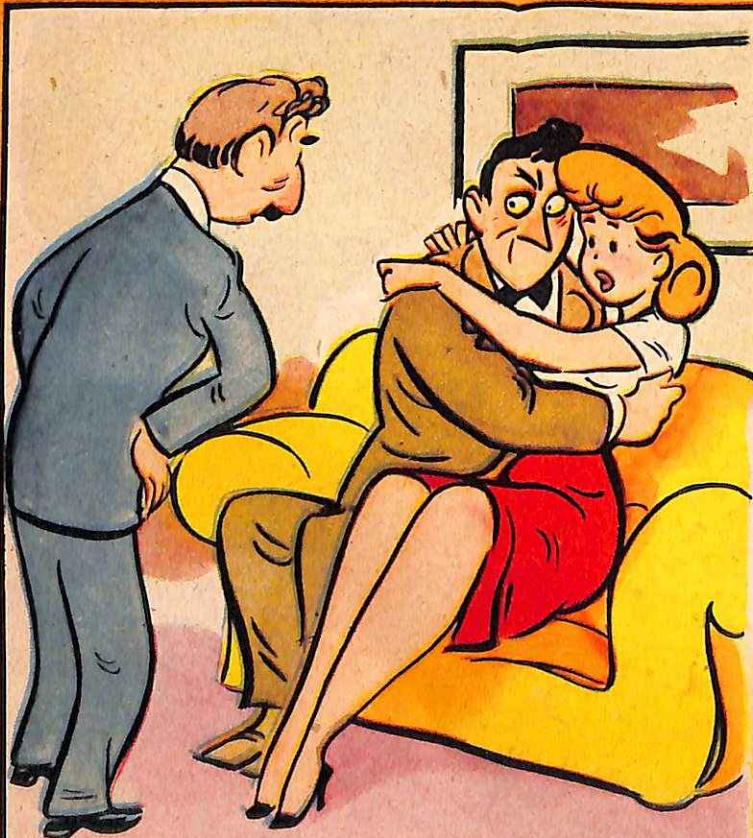
ΦΩΤ. ΜΗΧΑΝΑΙ

— Έσθ γιατί δὲν μὲ παίρνεις στὰ χέρια σου, Ζαχαρία;

— Καὶ μὴν προσπαθήσης ἄδικα νὰ κυττάξης ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα. Ἐχω λάβει τὰ μέτρα μου!

— Έσθ φταίς!... Γιατί δὲν τηλεφωνεῖς πὼς γυρίζεις στὸ σπίτι, ὅπως κάνουν ὅλοι οἱ σύζυγοι;...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Πάμε Λεάνδρε! Μὴ ξεχνᾷς τί σοῦ εἶπε ὁ γιὸς...
Ὁ κινηματογράφος χαλάει τὰ μάτια!...